

ZAMANDA KUŞATMA

Yazan: Dr..Özlem Kurdoğlu

Copyright 2010 Ozlem Kurdoglu

Bu kitabın tüm hakları yazara aittir. Yazarın izni olmadan yayınlanamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Smashwords Edition, License Notes:

Thank you for downloading this ebook. This book remains the copyrighted property of the author, and may not be redistributed to others for commercial purposes. If you enjoyed this book, please encourage your friends to download their own copy from their favorite authorized retailer. Thank you for your support.

Table of Contents

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Giriş Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Doktor Özlem Kurdoğlu Kimdir](#)

[Doktor Özlem'in Diğer Kitapları](#)

[İletişim](#)

Zaman Yolculuğu Konusunda Merak Ettiğiniz Herşeyi, Bu Romanı Okuduğunuzda Yanıtlanmış Bulacaksınız.

ÖNSÖZ

Bu romanın yazılış tarihi 2010'dur.

O zamanlar henüz e-kitap yayını bu kadar gelişmemişti.

O zamanlar henüz ortada uyanış da yoktu, Direniş de yoktu. Biber gazı yoktu, toma yoktu.

Genelde depolitize edilmiş görünen bir gençlik vardı, o kadar ki üniversitelerde ortaya tepki koyanlar düzen bozucu gibi karşılanıyordu. Bağırın çağırın çoktu, ama kulağa evrensel düzeyde haklı gibi gelen yoktu. Herkes kendine özel davasının peşinde akıl çelmeye, tepki hasatlamaya uğraşır gibiydi.

Üç yıl sonra Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nin son harfine kadar hayata geçeceğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Türkiye'nin doğusunda olup bitenlerin gerçek mahiyetinden de geri kalanımızın çoğunun haberi yoktu. Benim de yoktu.

Uyuşturucunun sırf insana zararlı olduğu için yasak tutulduğunu sanıyordum mesela. Pahalı kalsın da insan harcayan türden ekonomi düzeni yürüsün diye yasak tutulduğu hiç aklıma gelmezdi o zamanlar.

Enerjinin, yakıtın, yiyeceğin, sağlığın zorda olduğuna dair halkın zihnine salınıp duran korkuların abartık olduğunu inceden hissedebiliyordum gerçi.. Hatta soru işaretlerimi yazarak ifade ettiğim de oluyordu köşe yazılarımda.. Ama gözümüzün içine baka baka bu rahatlıkla yalan söyleniyor olacağının o zamanlar birçoğumuz bu derece farkında değildik.

İşte bu roman öyle bir zamanda yazıldı. En çok insan ilişkilerini, sonu hüsrana çıkan toplumsal ön kabulleri, pekala gelişebilecekken sırf duyarsızlıktan söndürülen yetenekleri ve değerleri sorguladığım zamanlarımdı. En çok itilip kakıldığımı, kıyasıya üzüldüğümü gördüklerime sahip çıkma güdüsüyle kurmuştum sahnelerimi.

Bir de birşeyin doğrusunu kendi düşünüp bulup çıkarmaya meyli olmayan, kendini ancak etrafındakilere bakarak hizalamaktan başka yön tayini bilmeyen; ama yine de bu halini başkalarına doğrusudur diye dayatanlara olan hoşnutsuzluğumu yansıttım.

Şimdi yazmış olsaydım bu romanı, işte bu son bahsettiklerimin örneğini ortalama üniversite gençliği içinden çıkarmazdım. Zira üç-dört sene sonra bugün bakıyorum da, sapla samanı yine en iyi ayıran farkındalık düzeyi onlardan geliyor.

Eskiden birbirinin işareti, hatta eş anlamlısı sandığımız birçok şeyi artık ayrıntılarına göre yeniden sınıflandırıyoruz. Artık gerçekte eşit olmayan şeyleri bize birbirinin yerine yutturmasınlar, aslında birbiri anlamına gelen şeyleri de gözümüzden kaçıramasınlar diye bakmaya başladık.

İyiler, kötüler kavramımız da hızla değişiyor. Hayatın amacı denince anladıklarımız da öyle.

Artık bakıyoruz ki, meğer kendisi herşeyden kaygı duyanlar, bizi de kendi rahat edebilecekleri şekilde kaygıya boğulu tutmaya uğraşıp dururlarmış. Silkinip kendimize geliyor, kafamızı toparlamaya başlıyoruz.

Bu dünyanın tüm dinleri aslında tek bir şeyi doğru dürüst şekle sokmayı hedeflemiştir: "İnsanın insana nasıl davrandığı."

Sonuçta şurada ağız tadıyla hep birlikte omuz omuza yaşayacaksak, bu hayatın hiçbir önceliğinin "başkası pahasına" mümkün olmayacağını artık en yavaşımızın bile idrak etmesi gerekiyor.

GİRİŞ NOTU: Bu öykünün kahramanlarından biri, ayrımcı takılanlarımızın "beyaz Türk" diye adlandırdığı türden, iyi eğitilmiş, kentli üst düzey aile çocuğu bir genç kız. Onun konuşmalarını ve yaklaşımlarını gerçek hayata uygun biçimde yansıtmak hiç de zor olmadı. Öte yandan, diğer kahramanımı konuştururken ancak elimden gelenin en iyisiyle yetinmek zorunda kaldım. Türkiye'nin dört değilse bile üç bir yanını gezmiş, atmosferini solumuş, çoğu yöre insanıyla sofraya oturup döşeginde uyumuş, uzun günler ve haftalar paylaşmış biri olmama rağmen, Doğu Anadolu kökenli bir gencin ve ailesinin nasıl konuşup ne tür cümleler kuracağına ancak bu kadar yaklaşabildim. Sözlük yok, kitap yok, kaynak yok; kulağında ne kaldıysa, tanıdıklara sora sora ne kotardıysam onu yansıtabildim. İsterdim ki gündelik jargonlarına, aile içi şakalaşmalarına, tonlamalarına daha iyi ulaşmış olayım. Elimden, kalemimden geldiği kadarının bölge insanının kulağına ve gözüne hitap edebildiğini umuyor, aksi durumda okuyucumun engin affını rica ediyorum.

ZAMANDA KUŞATMA

"... Elinde LANCET gibi bir gücü tutan kim olsa tanrıçılık oynama isteğine kapılabilir... Ama bunu inine ganimet toplayan bir ayı zarafetiyle yapmasa iyi olur.

Bölüm 1

2018 - Ataköy

Genç kız önüne çıkan sokaklardan hangisinin daha çok işine yarayacağını kestirmeye çalıştı. Soluğu tıkanıyor, panikten ayakları birbirine dolaşıyordu. Binaların daha sık görüldüğü soldaki sokağa daldı, gölgelere sığınıp izini kaybettirebileceği bir saklanma yeri aradı. Uygun olabilecek birkaç girinti gördü ama durmaya cesaret edemiyordu.

Açıkta koşarken yakalanmak kötüydü, ama bir girintiye sığınmış halde yakalanmak çok daha kötü olurdu. Herşeyden önce daha korkakça görünecekti böylesi... Onu kovalamakta olan üç genç kızın Nesil hakkındaki fikirleri zaten yeterince aşağılayıcı şeylerdi. Üzerlerine bir de ödlekligi eklemek hiç de iyi olmayacaktı.

Sokakta yankılanan ayak seslerinde bir değişiklik hissedip nefesini tuttu. Aniden yön değiştirerek bir apartmanın ön bahçesine daldı. Ataköy oldukça zengin bir semtti, neredeyse her apartmanın çepeçevre birer bahçesi vardı.

Ancak ahali genelinde bilgisayar sistemlerinin başında ev ofisi tarzında çalışan ve hayatlarını beyin ürünleriyle kazanan insanlardı. Kendi hallerinde yaşayıp çalışır, gece olunca ya tamamen işlerine konsantre olur, ya da evden iyice uzaklaşıp hava değişimi ve eğlence aramaya yönelirlerdi. Sokaklarda pek kimse kalmazdı bu yüzden. Bakkal bile yoktu ortalıkta, çünkü tüm alışveriş belli aralıklarla dağılmış kısım çarşılarından yapılırdı.

Nesil birden ayak seslerini takip edemez oldu: Yeşilköy'den kalkıp tepelerinden geçen bir uçağın sesi, yakındaki manyetik raylarda ilerleyen Halkalı-Sirkeci hızlı trenlerinden birinin gürültüsüne karışmıştı. İkisi de onbeş-yirmi saniyeden daha uzun sürmeyecekti, ama Nesil için o kadarı bile önemliydi. Kontrolü kaybettiğini hissederek tekrar koşmaya başladı...

... Ve o anda yanlış bir atağa kalktığını anladı. Kızlardan iri yarı bir tanesi binanın giriş sütunlarının arasından dolanmıştı. Nesil yerinde kalsa onu göremeyecekti, ama şimdi doğruca üzerine geliyordu işte.

"Enseledim onu!" diye bağırarak diğerlerine seslendi iri kız, Nesil'i ceketinin eteğinden yakalarken.

Nesil tökezleyince birlikte çimenlere düştüler. Kız küfrederek ayağa fırladı, kaçmak için çırpınan Nesil'i sırtüstü yere yapıştırıp üzerine oturdu. Diğerleri de yetişmişti o arada. Nesil hepsinin çevresine toplandığını gördüğünde birden bütün enerjisi tükendi. Kolunu bacağını kıpırdatacak güç bulamıyordu, karnına oturan iri kızın ağırlığı altında öylece kalakalmıştı. Tek yapabildiği üzerindeki tipin yüzüne bakmak ve derin derin solumaktı.

"Haa, bizden kaçabileceğini mi sanmıştın nonoş?"

"Ağlayacak galiba? Hadi ağlasana?"

"Kendin mi ağlarsın yoksa biz mi ağlatalım?"

"Ne koşturdun kız bizi o kadar?"

"Bizi yormaya utanmıyor musun, rezil?"

Nesil beline ve bacaklarına atılan birer tekme ile yüzünü buruşturdu. Üstünde oturan iri kız kalkıp kalkıp tekrar oturuyor, dalga geçerek kahkahalar atıyordu. "Bu hoşuna gitti mi nonoş? Peki ya bu? Sizin cins sever böyle şeyleri..."

"Çekil tepemden," dedi Nesil, konuşmayı ilk başardığında. "Ne yaptım ben size? Rahat bıraksanıza beni!"

"Ooo, dikleniyor bu..."

"Hadi millet, öğretelim şuna iyice..."

İri kız uzanıp Nesil'i yakasından ve bir kolundan kavradı, çekip ayağa kaldırdı. Onu apartman girişindeki dört köşe sütunlardan birinin bahçe yönündeki yüzüne doğru sürüklediler. Kız Nesil'i nefesini kesecek bir hızla duvara yapıştırdı. Gözünün içine bakıp sırtarak ilan etti: "Şimdi senden intikam alacağız."

Nesil'in kalbi iyice hızlandı. Canının yakılmasını kaldırabilirdi, ama artık aşağılanmaya dayanacak hali kalmamıştı. Onu yumruklamakla kalsalar fazla ses çıkarmayacak, eğlencelerini bitirip sıkılmalarını ve gitmelerini bekleyecekti. Ama çok geçmeden birinin aklına eşek şakasını iyice uç noktaya taşımanın yolu gelmişti bile. Nesil pantolonunun düğmelerini açmaya kalkıştıklarını hissetti.

Onun avazı çıktığı kadar bağırma hazırlandığını fark eden diğeri, hemen ağzını kapattı genç kızın. "Sakın ha! Oğlanlar gibi cırlayıp milleti başımıza mı toplayacaksın?"

Nesil gözlerini sıkıca yumdu, kendi zihninin içinde bir yerlere kaçmaya hazırlandı. Yanlış yerlerinde gezen elleri hissediyor, gövdesine yediği yumruk ve çimdiklerin acısıyla nefesi kesiliyordu.

Bir ara gözlerini tekrar açtı, duyduğu sese odaklandı. "Ne yapıyorsunuz siz orada?"

Bu kez bir erkek konuşmuş, ses direkt olarak arkalarından gelmişti. Üç saldırgan kız dönmüş, oğlan başına kendi haline bakmayıp acarlık etme cesareti gösteren delikanlıyı

süzüyordu şimdi.

"Sana ne oğlum," dedi aralarından birisi. "Sen git kendi işine bak."

Çocuk bakışlarıyla hepsini birden şöyle bir taradı. Normal bir oyuna mı, yoksa ciddi bir duruma mı tanık olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra gözü Nesil'in gözlerine takıldı, kararını verdi. "Onu rahat bırakın, yoksa herkesi buraya toplayana dek bağırırım."

Aralarından biri yeni gelenin üzerine doğru yürüyecek oldu. Belli ki hafiften itiştirip yıldırma, el kol hareketi yaparak ürkütmeyi planlıyordu... Ama çabucak vazgeçti. Oğlan hem bağırma, hem de sırt çantasını sağa sola savurmaya başlamıştı. Çanta ağırdı, çarptığı yeri kıracak gibi acıtıyordu. Üç genç kızın eğlenceyi ertelemeye karar vermesi uzun sürmedi.

Onlar küfürler ve tehditler savurarak dağılırken arkalarından baktı delikanlı. Sonra sütunun dibinde bıraktıkları Nesil'e ilişti gözü. Genç kız olduğu yere çöküp kalmıştı. Bir eli sanki başı ağrıyormuş gibi gözüne dayanmıştı. Diğer yumruk halinde sıkılıydı.

Oğlan dönüp yoluna gidecekti, ama sonra Nesil'e yaklaşıp yanına oturdu. Onun ağladığını sanmıştı ama yakından bakınca öyle olmadığını farkettiler. Bir süre için ikisi de sessiz kaldı.

"Sağol," dedi Nesil neden sonra. Sesi kısık çıkmıştı.

Oğlan omuzunu silkti. "Rica ederim. Ne istiyorlardı senden?"

"İntikam alacaklarmış."

"Ne intikamı?"

"Bilmem? Nefes aldığım için herhalde."

Delikanlı soluğunu burnundan üfleyerek güldü. "Nedense hiç yabancı gelmedi."

Nesil bakışlarını oğlana çevirip onu şöyle bir inceledi. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

"Canım öyle istiyor," dedi çocuk. "İyi günümdeyim diyelim. İstersen arkama bakmadan çekip gidebilirim de."

Nesil çöktüğü yerden kalktı, üstünü silkeledi.

Birden kulağına dolan yüksek sesli müzik yüzünden suratını buruşturdu. Gözünü açtı, başucundaki uyandırma alarminin üzerindeki saate baktı. Sabahın altıbuçuğu olmuş, kalkıp okula gitme vakti gelmişti.

Ev arkadaşlarını uyandırmadan sessizce giyindi, yüzünü yıkadı. Aklında gördüğü rüyanın ayrıntıları dönüyordu. Aynaya baktı, çene hizasına kadar inen bal renkli, gür ve düz saçlarını ıslak parmaklarıyla düzeltti. İri iri bakan açık kahverengi gözlerinin fazla ders çalışmaktan hafifçe kanlanmış olduklarını fark etti. Dudaklarını büzdü, açtı. Onları hep ince bulurdu, ama ruj kullanarak renklendirme fikrini de pek tutmazdı.

Kendisini "nonoş"lukla suçlayıp hedef seçen kızlar çetesiyle ilgili sahneleri hatırladıkça tüyleri diken diken oldu. Demek azıcık kas fazlasına sahip olan erkekler değil de biz kızlar olsak, yine aynı saçmalıkları yaşayacağız, diye geçirdi aklından. Demek rolleri değişmek çözüm değil. Ne yani, şimdi bu insan tabiatı mı?

Sonuçta ille de birilerinin ezilip üzülmeye mi gerekiyor?

Eline bir sandviç alıp evden çıktı, tekerlekli sahil trafiğinin aktığı caddeyi ardında bırakıp manyetik otoyola doğru yöneldi. Kendisini okumakta olduğu İstanbul Üniversitesi Atomaltı Parçacık Bilimleri Fakültesi binasına götürecektir makrobüsü yakalamak için bulvara çıktı.

İki yanında çelik-cam karışımı binalar yükseliyordu şimdi. Ortadaki geniş anayolda manyetik raylar kilometrelerce uzanıyor, kızaklı araç trafiğini taşıyordu. Küçük projeksiyon cihazlarının havada yüzdürdüğü görüntüler halinde sıralanan dükkan tabelaları, rengarenk süslemeleri andırıyordu.

Aynı yöntemle yolların ortasına yansıtılan trafik işaretleri, daha resmi renkler kullanılmasına rağmen genel havaya kendilerine has estetikleriyle uymaktaydılar. Çok katlı manyetik otoyolda tekerleklerini çekip manyetik kızaklarını çıkartmış olan binlerce araç, birbirini izleyerek yoluna devam ediyordu.

Ders notlarını bir kez daha tarasam iyi olacak, diye düşündü Nesil. Son anda göz attığı grafiklerin sınavda aynen aklında canlanacağını biliyordu. Stilus kalemle karaladığı dipnotları, hatta yazı dökümlerinin kenarına çektiği okları bile görüntüsüyle anımsayacaktı. Bu sayede yakaladığı fark, zor derslerde geçer not tutturmasını sağlıyordu. Sevdiği ve kolay kıvırdığı derslerde ise sınıfın çoğunu geride bırakacak denli yüksek puanlara ulaşabiliyordu.

Makrobüsten kampüs durağında indi, kendi fakültesinin binasına doğru yürüyüp içeriye girdi. Koridorlardan geçerken çevresinde bir gariplik hissetti. İnsanların bakışları temkinli, konuşurken sesleri kısık, hareketleri tedirgindi.

Nesil havadaki yoğun siyasi eylem hazırlığı kokusunu açıkça algılamıştı, ama fazla kafa yormadı. Üniversite hayatının her zaman rastlanan sahnelerindendi bunlar.

Dünyanın geri kalanıyla sonra ilgilenirim, diye düşündü. Sınavına konsantre olması gerekiyordu şimdi. İki hafta sonra dönemin tüm sınavları ve deneyleri bitecekti. Sonra öğrenci işlerine başvuracak ve son sınıfa geçişi için gerekli işlemleri başlatacaktı. Aklını odaklamalı ve yapması gereken şeylerin üstesinden başarıyla gelmeliydi.

Sınav salonuna vaktinde girip kendisine ayrılan bilgisayarın başına oturdu. Klavyeye dokundu, ekranda ilk sorusu belirdi. Üç boyutlu moleküler grafik çözümleri, füzyon enerjisi hesaplamaları, varsayımsal parçacık davranışlarına ait teorik denklemler, lepton ve kuarkların çekirdek içi dağılımına dair olasılık hesapları... derken son sorusunu tamamladı.

Kontrol amacıyla başa döndü, bildiği herşeyi dökümlendiğinden emin olmak için bir kez daha taradı. Birkaç ekleme yaptı. Sınav süresinin bitmesine yarım dakika kala arkasına yaslandı, derin bir soluk aldı. Tamam, diye düşündü. Bugün bu ineekten daha fazla süt çıkmaz. Tatmin olmuş bir şekilde ekranda beliren yazıya baktı: "Süreniz sona ermiştir. Başarılar dileriz."

Salondan çıktığında yorgunluktan bütün gövdesinin ağrıdığını hissetti. Ders çalışmak için uzun süre uykusuz kalmış, deneylerini tamamlayabilmek için saatlerce uğraşarak kendini zorlamıştı. Koridorda ilerlerken baş dönmesine benzer bir duyguya kapıldı. Denge kaybı değildi yaşadığı, ama sanki yerden bir karış yüksekte, bulutların üstünde yürüyor gibi hissediyordu kendini.

Kampüs bahçesine çıktığında gözlerine inanamadı. Ana binanın önündeki geniş alana zırhlı polis araçları sıralanmıştı. Eylemci gençler yumruklarını havaya kaldırmış, öfkeli sloganlar atıyordu. Görevliler gençlerin bir bölümünü birer birer yakalamış, araçlara doldurmaktaydı. Koruyucu giysilere bürünmüş polis görevlileri, yakaladıkları eylemcilerin gövdelerini öne doğru eğmeye zorlayarak bir kollarını arkaya kıvrıyor, diğer elleriyle enselerinden tutuyor ve bu şekilde araçlara doğru yürütüyordu.

Nesil bu ortamda sınavların nasıl olup da ertelenmediğine hayret ederek etrafındaki kargaşayı inceledi. Kendisi gibi sınavdan yeni çıkan diğer öğrencilerin, bahçede olup bitenleri şaşkın gözlerle izleyişine baktı. Sınav salonundayken dışarıdan gelen sesleri duymuş, ama dikkatini dağıtmak istemediğinden kulak vermemişti. Bugün kimsenin olayların bu denli büyümesini beklemediği anlaşılıyordu.

Şuraya bak, diye düşündü Nesil. Ben kendi alemimde yuvarlanıp giderken çevremde ne fırtınalar kopuyor.

İyi de, hangi tarafa destek verse elinde kalıyor insanın. Slogan peşinde kaybolmanın sonu yok. Bana öyle geliyor ki birilerimiz böyle çalkantılarla oyalanıp hayatını harcarken, başka uyanıklar doksan derece ötede ellerini ovuşturup yaşananların parasasını topluyor.

Gerçekler ise oralarda bir yerde farkedilmeyi bekliyor... 'Birilerine göre doğru' olan gerçekler değil üstelik... Dünyanın ve insan aklının kendi saf gerçekleri.

Nesil üniversite çağı geldiğinde atomaltı fiziği alanına bile, sırf evrenin gerçeğini en temel parçacığınan başlayıp kavramak, avucuna alabilmek isteği sayesinde ilgi duyduğunu hatırlıyordu... Herşeyin öyle ilk bakışta sanıldığı gibi olmayabileceğini gözden kaçırmayan bir yapısı vardı. Karar vermeden önce hikayeleri mutlaka her iki taraftan da dinlemesi gerektiğini düşünürdü. Siyasi ve tarihi konularda önüne sunulan hazır verilere ise güvenmiyordu. Çünkü sunanların aklında hep başka bit yenikleri olduğunu açıkça seziyordu.

Genç kız elini alnına koyup bastırdı. Baş dönmesi hafıflemiş ama tam kaybolmamıştı. Kampüsten geçip fakülte alanının dışına çıkmak için kenardan kenardan ilerlemeye başladı. Beni de eylemcilerden biri sanıp tutuklamaya kalkarlar mı acaba, diye düşündü bir an. Çevredeki diğer tarafsız öğrencilerin benzer bir düşünceyle yerlerinden kıpırdamaktan çekindiklerini görebiliyordu.

Riski göze almamak en iyisiydi aslında. Ama Nesil başkalarının keyfini belirsiz bir süre boyu bekleyemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendini.

Hiçbir fraksiyona yanaşmaya çalışmadığını açıkça belli edecek şekilde uzaktan dolaşarak, ana kapıya giden yola doğruldu. Onun zırhlı araçların öte tarafından polislere takılmadan yürüyebildiğini gören diğerleri de birer ikişer kıpırdanıp, Nesil'in ardından ilerlemeye başladı.

Nesil bir ara dönüp geride bıraktığı manzaraya şöyle bir baktı. Kimin kim olduğunu gayet iyi ayırıyorlar anlaşılın, diye düşündü. Tedirgince kenardan ilerleyen tarafsız öğrencilerin hiçbirine müdahale edilmemişti.

Derken birinin yanında belirdiğini hissederek irkildi, döndü. Sakin görünmeye çalışmasına rağmen yaşadığı gerilimi fena halde belli eden bir gençle yüzyüze gelmişti. "Beraber yürüyebilir miyiz," dedi delikanlı, endişeli bir fisiltıyla. Nesil'e uzanıp

dirseğinden tutmamak için kendini zorlukla zaptettiği belli oluyordu.

Genç kızın ilk tepkisi bir adım geri atmak oldu. "Seni tanımıyorum," dedi delikanlıya. "Uzak dur, yoksa o polislerin hepsini buraya toplarım." Bakalım şimdi de kimin ne yapmaya çalıştığını isabetle ayırabilecekler mi, diye düşünüyordu bir yandan.

Sonra gencin yüzüne takıldı gözleri.

Soluğunu içine çekti ve öylece tuttu. Fazlasıyla tanıdıktı bu yüz. Daha o sabah rüyasında kendisini saldırgan kızlardan kurtaran delikanlının birkaç yaş daha büyümüş hali, şimdi ete ve kana bürünmüş halde karşısında durmuş, kendi payına yardım talep ediyordu.

"Yanıma gel ve çantanı aç," dedi Nesil, aniden kararını vererek. "Bana birkaç ders notu göster, hareketlerin sakın olsun."

Delikanlı derin bir soluk alıp yutkundü. Çantasının kapağını çekiştirerek Nesil'e yaklaştı, küçük ve eski model bir elektronik defteri açıp tuşlarına bastı. Birlikte kenara doğru çekilerek bir an için notları inceler gibi durdular.

"Şimdi yavaş adımlarla, acelesizce kapıya doğru yürüyeceğiz," dedi Nesil. "Şu yüzündeki korkmuş ördek ifadesini dağıtabilirsen ayrıca çok yardımcı olur, tamam mı?"

Delikanlı bir an için gözlerini sıkıca yumdu, sonra hemen açıp önüne baktı. İçinden kendini fazlasıyla sıktığı belli oluyordu. Çehresine normal bir ifade takınmayı başardığında, "Tamamdır," dedi. "Hayde gidelim."

Kampüsün ana kapısına beş adım kalmıştı ki arkalarından yükselen bir sesle irkildiler. "Siz, ikiniz. Kapıdakiler. Durun orada."

Nesil durdu, arkasına döndü. Kasklı ve zırhlı bir polis memurunun onlara doğru geldiğini gördüğünde yüreği adeta yerinden oynadı.

Fazla belli ettik, dedi içinden. Böyle bir ortamda kim kenarda durup birbirine ders notu göstermeye kalkar? Gidip polislere omuz atsak daha az dikkat çekerdik herhalde.

"Kimlikleriniz lütfen," dedi memur.

Nesil kendisinininkini hemen çıkarıp memura uzattı. Göz ucuyla delikanlıya baktı, onun da çantasının içinde kimliğini aramakta olduğunu gördü. Acaba kimliği var mı, yoksa arama numarasıyla zaman mı kazanıyor, diye düşündü içinden.

Polis memuru kol cebinden çıkardığı küçük bir cihazla Nesil'in kimlik çipini taradı. Tam delikanlıya dönecekti ki, kampüs içinde ani bir gürültü ve hareketlenme başladı. Birisi polis araçlarından birini ateşe vermişti.

Memurun kararsız kaldığı belli oluyordu. Hâlâ çantasını kurcalamakta olan delikanlıyı baştan aşağı şöyle bir süzdü. "Tamamdır," dedi sonra, ikisine de dokunmaksızın, omuzlarından iter gibi bir hareket yaparak. "Lütfen kampüsü hemen terkedin."

O dönüp yanan araca doğru koşar adım ilerlerken, Nesil ile delikanlı da aceleyle aksi yöne doğru yürümeye koyuldu. "Kimliğin var mıydı?" diye sordu Nesil, soluk soluğa.

"Yoktur," dedi delikanlı. "Yanımda değildir. Hiçbir eşyam yanımda yoktur. Hepsi geldiğim zamanda kaldı..."

Bölüm 2

2591 - Gentürk Güneş Sistemi

Gentürk Güvenlik Teşkilatı karakol destek gemilerinden Başak-1, devriyesini henüz tamamlamıştı.

Sakin ve normal bir seyrin rahatlığıyla koltuğuna yayılmış olan nöbetçi subay, tarama cihazlarından birinden gelen uyarıyla irkilip doğruldu. Yaklaşan yabancı bir gemiyle ilgili veriler bir anda saldırı alarmına dönüşmüştü.

Nöbetçi subay direkt acil durum prosedürü başlattı ve gemi kaptanına durumu ilettili.

“Greko Birliğı kruvazörlerinden biri üzerimize doğru geliyor Kaptan,” dedi şaşkınlığını hiç de saklayamayan bir ses tonuyla. “Silahları dolu ve ateşlemeye hazır. Mevcut rotaları bizi doksan saniye içinde karşı karşıya getirecek.”

“Haberleşme girişimi var mı?” diye sordu Kaptan Hürsu'nun sesi. Nöbetçi subay şaşırmakta haklıydı. Greko Birliğı gezegenleriyle Gentürk Sistemi arasında son yüzelli yıldır hiçbir politik problem çıkmamıştı.

“Hayır Kaptan,” dedi subay. “Tüm haberleşme kanalları kapalı.”

“Onlara iletişim çağrısında bulunun,” diye emretti Kaptan. “Köprüye geliyorum.”

İki dakika sonra kayan kapılardan hızlı adımlarla içeriye girdi. Siyah düz saçları arkaya doğru taranmış, dikkatli bakışlı koyu renkli gözlere sahip, kırkbeş yaşlarında, atletik vücutlu bir adamdı. Nöbetçi subayın omuzunun üzerinden tarayıcı verilerini şöyle bir gözden geçirdi. “Son durum?”

“Henüz yanıt yok Kaptan.”

“Pekala. Mesajımı iletin.” Hürsu derin bir soluk alıp söyleyeceklerini tasarladı, sonra sakın ve otoriter bir sesle konuştu. “Greko gemisi yetkililerinin dikkatine. Gentürk Sisteminden Başak-1’in kaptanı Hürsu konuşuyor. Mevcut rotanız ve silahlanma durumunuz tarafımızdan saldırganlık belirtisi olarak algılanmaktadır. Herhangi bir yanlış anlaşmanın sonuçlarına maruz kalmamak için lütfen tutumunuzun nedenini açıklayınız.”

Kaptan sözleri bittiğinde dönüp haberleşme konsolunun başındaki subayının yüzüne baktı. “Halen yanıt yok efendim,” dedi genç subay.

“Fikri veya önerisi olan?” diye sordu Hürsu. Aslında ne yapacağını, hangi adımları atacağını gayet iyi biliyordu. Yine de kriz anlarında zeki insanlardan alternatif fikirler dinlemeyi severdi. Önlerindeki ise oldukça tatsız bir durumdu. Greko ve Gentürk halkları arasındaki en son anlaşmazlık, belki her iki neslin büyük-büyük ataları zamanında yaşanmıştı.

“Bizi bir Equidnus gemisi sanıyor olabilirler mi?” diye soruverdi alarmı ilk veren nöbetçi subay.

Akla gelebilecek ilk sorulardan biriydi bu, zira kırkbir gezegenlik Equidnus Sistemi oldukça iddialı ve baskın hareketlere kalkışmayı seven bir kültür yapısına sahipti.

Öte yandan Greko Birliği halkı da, eski ana gezegen Arz'ın en köklü kültürlerinden birinden geldiğine inanır ve bu gerçeğe galaksi çapında saygı duyulmasını beklerdi. İki toplumun sık sık irade kapışmasına girmeleri neredeyse kaçınılmaz gibiydi. Equidnus ve Greko'ya ait askeri araçlar uzayda ne zaman karşılaşsa 'it dalaşları' yaşanır, karşılıklı gövde gösterilerine girişilirdi.

"Alıcı sistemlerinde arıza belirtisi görünmüyor," dedi nöbetçi subay. "Kim olduğumuzun gayet iyi farkında olmaları gerek."

"Uyarı ateşi yapmayı önerebilir miyim Kaptan?" dedi köprü güvenlik subayı.

"Torpidoları hazırlayın," dedi Hürsu. "Emrimi bekleyin."

Kaptan gözünü dış ekrana dikti ve Greko gemisini izlemeye başladı. Herkes soluğunu tutmuş, kaptanın emrini bekliyordu. Ancak iki gemi silahları birbirine doğrutulmuş halde burun buruna gelene dek Hürsu'dan ses çıkmadı.

Haberleşme subayının sesi gergin ortamda yankılandı birden. "Greko gemisinden iletişim çağrısı var Kaptan."

"Ekrana verin."

Adam boyu ekranda biri önde, ikisi onun iki tarafında duran üç kişinin görüntüsü belirdi.

En öndeki kollarını kavuşturmuş, kısa kesilmiş sarı saçları fırça gibi dikili duran bir kadındı. Kadının kolları yıllardır ağırlık çalışmışçasına kaslıydı. Saç stili çekici görüntüsünü bozmuyor, tersine genel imajına göze ters gelmeyen bir katkıda bulunuyordu. Arkasında duran iki kişinin biri erkek, diğeri kadındı. Onun kadar iri yarı veya gösterişli tipler değillerdi, ancak onların duruşunda da yaptığı işi ciddiye alan bir hava hakimdi. Her üçünün de üzerinde Greko Uzay Güvenliği kuvvetlerine ait beyaz-gümüş renkli üniformalar vardı.

"Greko Devriye Kruvazörü Dolfin'den Kaptan Herafin konuşuyor," dedi fırça saçlı sarışın. "Sizinle bir kavgamız yok. Ancak sizi geminizde barındırdığınız tehlikeli bir katile karşı uyararak zorundayız."

"Neredeyse size ateş etmek üzereydik Kaptan Herafin," dedi Hürsu. "Yok yere büyük bir tehlikeyi göze almışsınız. Gemimde bahsettiğiniz türden birinin bulunmadığına kesinlikle eminim."

Herafin'in gözleri öfkeyle parladı. "Yaklaşım biçimimiz için üzgün olduğumu söylemek isterdim, ama o kasap ruhlu Equidnus askerini aranızda kabul etmekle büyük hataya düşmüşsünüz."

Hürsu şaşkınlığını belli etmeden kimden bahsedildiğini anlamaya çalıştı. Gemide Equidnus ile uzaktan yakından ilgisi olan tek kişi orada doğup büyümüş, ancak orayı yıllar önce terketmiş olan koordinasyon subayı Asteğmen Mekim idi. Hürsu'nun bildiği kadarıyla genç kadın kardeşleriyle birlikte Equidnus yurdunu tam anlamıyla ardında bırakmış ve Dawne gezegenine göç etmişti. Hatta şu anda Gentürk ekibinde Dawnian Güvenlik Teşkilatını temsil eden bir konuk olarak görev almış durumdaydı.

"Onu ve onun cinsinden olanları gerekirse teker teker avlamaya and içtim," diye devam etti Herafin. "Equidnitlerin alçaklıklarından dolayı muzdarip olan halkımın desteği arkamdadır. Aşğılık Equidnus generali Sinnon'un klonlatıp ürettiği XND genotipli ölüm

makinalarından birinin, geminizde koordinatör olarak görev yaptığını dair kesin istihbarat aldık. Galaksi Hukuku adına, mahkeme emriyle verilen cezasının infazını gerçekleştirmek üzere onu bize teslim etmenizi talep ediyoruz.”

Hürsu kulaklarına inanamıyordu. Elini hafifçe kaldırarak “Orada durun bakalım...” diyecek oldu.

“Cezasının infazından sonra XND klonu size iade edilecektir,” diye devam etti Herafin amansızca. “Karşı koyduğunuz takdirde zor kullanmak mecburiyetinde kalacağız. Ayrıca mahkeme emrine karşı gelmekten dolayı siz ve tüm gemi mürettebatınız hakkında da yasal işlem başlatılacaktır.”

“Bana herhangi bir mahkeme emri ulaşmadı,” dedi Hürsu sükunetini bozmadan. “Bu konuda diplomatik kanallardan gelen en ufak bir talimat bile almadım. Bu şartlar altında personelimin bir üyesini elinize teslim etmemi nasıl beklersiniz? Hele de ‘infaz’ gibi bir sözcüğü telaffuz etmişken?”

“Size söyledim, Kaptan Hürsu,” dedi Herafin. Standart Galaksi dilini Greko aksanıyla konuştuğundan dolayı 'ü' ve 'u' harflerini ardı ardına sıralarken zorlanıyordu. “Mahkeme emri yerine getirildikten sonra kuzu postuna bürünmüş çakalınız size canlı olarak ve beden bütünlüğünden hiçbir şey eksilmeden iade edilecektir. İtiraz etmek için geçerli hiçbir nedeniniz yok.”

Hürsu göz ucuyla köprü kapısından içeriye giren Mekim’i farkederek ona doğru döndü. Elinin hafif bir hareketiyle ona görüntü alanının dışında kalmasını işaret etti. Herafin’in bunca nefretle bahsettiği hedefini görüp odaklanmasını istemiyordu.

Mekim bir baş hareketiyle onayını belirterek olduğu yerde durdu, Hürsu'nun yaklaşmasını bekledi. Genç kadın Greko kaptanı kadar kaslı ve uzun boylu görünmese de, zamanında epey sıkı bir fiziksel eğitim aldığı belliydi. Şu anda çene hizasına kadar uzanan koyu renk dalgalı saçları, belki vaktinde tıpkı Herafin’inkiler gibi alabildiğine kısaydı... Belki bir zamanlar çok farklı bir ifadeyle bakan yüzü ise, şimdi inanılmaz bir yorgunluk yansıtıyordu. Hatta duruşunda bile karşı tarafın hakkını teslim etmeye hazır bir çökkünlük hissedilmekteydi.

“Herafin’i tanırım,” dedi konuk koordinasyon subayı. “Zamanında generalimin emriyle onun erkek kardeşini ve birçok başka Greko vatandaşını öldürmüştüm. Beni ele geçirmek uğruna Başak-1’e saldırmaktan çekinmeyecektir.”

Kaptan Hürsu keyifsizce içini çekti. Ekrandaki Greko subaylarının kollarını kavuşturmuş halde sabırla beklediklerini görüyordu. Başıyla Herafin'in görüntüsünü işaret ederek sordu. "İnfaz derken neden bahsediyor?"

Mekim sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Kaptan. Ama beni öldürmeden iade edeceğini açıkça belirtti."

"Canlı ve tek parça halinde'... Bahsettiği tanıma seni bitkisel hayata sokmak da uyuyor. Bu gemi ve mürettebatın her biri benim sorumluluğumdadır. Böyle bir saçmalığa göz yummaktansa Equidnus-Greko çekişmesinde tarafsızlığımı kaybetmeyi yeğlerim..."

"Sizi anlıyorum Kaptan," dedi Mekim. Koyu renk gözlerindeki ifade kendisinin yaratmadığı, ama içinden de çıkamadığı bir ikilemin sıkıntısıyla doluydu.

"Yerinizde olsam ben de aynen böyle düşünürdüm," diye devam etti. "Ancak benim yüzümden her iki taraftan da bir tek kişiye bile zarar gelmesi bana çok ağır gelecek. Eski defterleri kapattım ve artık tek bir ölümden dahi sorumlu olmak istemiyorum."

***

2018 - Ataköy

"Tamam baba, merak etme," dedi Nesil bıkkın bıkkın. "Gece kapımı kontrol etmeden yatmam. Anneme de söyle merak etmesin, beslenmeme dikkat ediyorum."

"Yanaklarının nasıl içeri göçtüğünü görürse hayatta inanmaz," dedi babasının cihaz ekranındaki görüntüsü. Sonra gözlerini kıstı, şakacı bir sesle devam etti. "Yahu, acaba fazla mı öğüt veriyoruz biz? Yoksa benim kızım büyümüş filan mı?"

"Aslında biraz öyle," dedi Nesil gülümseyerek. "Ama ebeveynlere çocukları asla büyümüş gibi gelmezmiş, biliyorum."

"Yaa, sorma," dedi babası. "Biz de aynı dertten muzdaripiz işte. Sınavının iyi geçmesine çok memnun oldum. Kendine dikkat et, tamam mı? İstedığın bir şey var mı?"

"Yok baba, her şeyim tamam," dedi Nesil. "Siz de kendinize dikkat edin."

Odanın bir köşesinde, görüntülü telefonun menzili dışında oturan delikanlı, gözlerini kucağına koyduğu ellerine dikerek şöyle bir içini çekti.

"Gelelim sana," dedi Nesil, cihazın bağlantısını keser kesmez. "Ne oldu?"

"Bir şey yoktur. Babanla yaptığın konuşma hoş geldi."

Nesil bir an için dönüp cihazın artık boşalmış olan ekranına baktı. "Ha, o mu? Beni özlüyorlar sanırım..." Sonra bakışlarını yine gence çevirdi. "Bak kardeş, seni aceleye getirmek istemem, ama konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum."

"Eğer sakıncası yoksa yanıtlamanı istediğim bir çift sorum var. Bir: Rüyamda ne işin vardı? İki: Kimliğinin nerede kaldığını sorduğumda bana ne demiştin?"

"Rüyanda mı?" dedi delikanlı şaşalayarak. "Ne rüyası?"

Nesil ellerini beline koydu, soluğunu sıkıntıyla dışarıya üfledi. "Yok birşey, sen bana bakma. Peki rica etsem bana adını söyleyebilir misin? Yoksa onu da mı bilmiyorsun?"

"Dalga geçmesen de olurdu," dedi delikanlı. "Adım Dogay."

"Dogay."

"Yok. Do-ğay."

"Hangi bölümdesin?"

"APB'denim."

Nesil'in gözleri kısıldı. Kendi üniversitesinin Atomaltı Parçacık Bilimleri bölümünde okuyan herkesi aşağı yukarı tanırdı. "Peki ben seni daha önce niye hiç görmedim? Yeni mi başladın diyeceğim, ama birinci sınıfları da tanırım. Hepsinin deneylerinde gözlemcilik etmişliğim vardır."

"Görmedin, ama göreceksin," dedi Doğay. "Bunu anlatmanın daha kolay bir yolu yoktur... O yüzden zor yoldan deyivereceğim. Gelecek yıl sen son sınıfta olacaksın. Ben de fakülteye yeni gelmiş teorik fizik öğrencisi olacağım. Benim deneylerimden birinde gözlemci olarak seni verecekler. Bir kaza yaşayacağız. Ben kendimi dört yıl öncesine gitmiş bulacağım..."

"Ne anlatıyorsun sen yahu--?" diyecek oldu Nesil şaşkınlıkla.

Doğay elini kesin bir hareketle dur der gibi kaldırıp sözüne devam etti. "İzin ver de bitireyim diyeceğimi. Orada bunu anlatmaya çalışacağım ama derdimi kimse dinlemeyecek. Beni bir akıl hastanesine tıkacaklar. İlaçlar verecekler, kafam karışacak, derken kendimi geri toplamam iki yılı bulacak. Onca korkumu, öfkemi, özlediklerimi, isyanımı filan bir kenara bırakıp, hastanedekilere kendimi iyileşmiş gibi göstermeyi becereceğim. Beni rahat bıraktıklarında ilk iş, devletin beni yerleştirdiği yeri tepip ortadan kaybolacağım. Buraya dönecek, seni arayacağım. Yani işte şu anda yaptığım gibi."

Nesil ağzını açık unutmuş olduğunu fark etti, kapatıp yutkundu. Delikanlıya öylece bakakalmıştı. Kaşları düşünceli bir ifadeyle yavaşça çatıldı. "Sana inanmamın bir tek yolu var," dedi, parmağıyla odanın köşesindeki bilgisayar ünitesini işaret ederek. "Bana bahsettiğin deneyin içeriğini ve formülünü anlat."

Bölüm 3

2591 - Greko Devriye Kruvazörü Döfün

"Bir dakika," dedi Kaptan Herafin. Kollarını bağlamış, dimdik duruyordu yine. Acelesiz adımlarla Mekim'in önüne doğru yürüyerek görüş açısına girdi.

Eski Equidnus özel birlik askeri Mekim, Greko halkının 'infaz masası' diye adlandırdıkları yapıya yaslanmıştı. 15 derecelik bir eğimle dikine duran bir dışçi koltuğuna benziyordu bu yapı. Bağlanan kişi el ve ayak bileklerinden, dizlerinden ve göğsünün üzerinden geçen birer kayışla sabitleniyordu. Daha sonra mahkeme görevlisi cezalandırılacak kişiye hangi suçtan dolayı infaza mahkum edildiğini resmi olarak açıklıyordu.

Herafin işte bu açıklamadan sonra araya girmişti. Öfke ve nefret dolu gözlerini Mekim'inkilere dikerek konuştu. "Yaptıklarının gerçek ve adilane cezasıyla karşılaşmadan önce senin bizzat özür dilediğini duymak istiyorum. Şu an için tek canlı tanığı Başak-1'in ve bu geminin mürettebatlarından ibaret de olsa, buradaki herkesin gözü önünde yaptıklarından pişman olduğunu ifade etmelisin. Haydi bakalım, görelim cesaretini!"

Mekim önce Herafin'e, sonra onun hemen ardında duran garip cihaza baktı.

Ağzını açıp istenen özrü dilemeye niyetleniyordu, çünkü karşı tarafın bunu duymaya hakkı olduğunu kabullenmeye hazırdı. Ama... Onun anlayışına göre bu çok yanlış bir zamandı. Böyle tehdit altındayken, korkudan herşeyi yapmaya hazır bir zavallı gibi görünerek konuşma fikrini yediremedi kendine. Herafin'in gözlerinin içine sessizce bakmakla yetindi, hiçbir şey söyleyemedi.

Beş adım kadar ötede Kaptan Hürsu da bakışlarını Herafin'in yüzüne dikmişti. Hem mahkeme emri, hem de Mekim'in arzusu elini kolunu bağlıyordu; ama personelinin bir üyesini bu anlayışsız gezegen sistemi halkı karşısında yalnız bırakmayı da kesin bir dille reddetmişti.

Hürsu'ya göre Mekim de, diğer kardeşleri de Equidnus'daki geçmişlerine sırtlarını dönmekle üstlerine düşeni yapmışlardı. Güç ve yeteneklerini daha iyi amaçlar için kullanma kararı vermiş, hatta bu kararlarını da yıllardır samimiyetle uygulamış olmaları Hürsu için de, Dawnianlar için de yeterliydi.

Ancak Greko vatandaşlarının köpüklü hiddeti kolay dineceğe benzemiyordu. Herafin istediği yanıtı alamayacağını gördüğünde eliyle başlama işareti vererek yana çekildi. Bir görevli Mekim'in başını alnından geçirdiği yeni bir kayışla bağlayıp sabitledi.

Mekim'in gözleri Herafin'inkilerden ayrılıp karşısındaki cihaza kilitlendi. Onun bir çeşit robot cerrah olduğunu fark etmişti. Led ışıkları yanıp sönen alet yaklaştı, bir ameliyat masasını aydınlatacak kuvvetteki projektörünü yakıp Mekim'in başına odakladı. İki adet robot kol Mekim'in kulaklarının hemen üzerindeki hizaya yükseldi, kolların ucundan çok ince iyonize ışın demetleri uzandı. Taşıyıcı birer huzmeydi bunlar. Bir kaç azitron genişliğindeki iki nano-çipi Mekim'in kafa kemikleri arasındaki eklemlerden geçirip beynine yerleştirmek üzereydiler.

Mekim gözlerini kapattı. Müthiş, diye düşündü alayla. Gelişmiş ceza teknolojisi... Çok güzel. Bakalım bizimkiler yeni aksesuarlarını görünce ne diyecek.

Alaycılığının içindeki ürküntüyü kapatmak için bir kamuflaj olduğunun farkındaydı elbette. Kendisine yönelen düşmanlığın havada adeta yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Fiziksel rahatsızlıklara katlanmak o kadar problem değildi, ama geçmişinden gelen hayaletler karşısında ezik ve mahcup halde kalakalmak bambaşka bir hikayeydi. Buna katlanmaktansa beni doğru dürüst öldürmelerini tercih eder miydim acaba, diye düşündü. Gerçekten, hiç de fena fikir değil aslında...

Acele etme bakalım, dedi içinden yükselen bir ses. *Bunu da atlatacaksın. Sabret.*

Mekim aklının ulaştığı derinliklerden kendisine uzanan yardım elini hissetti. En zor zamanlarında bile onun hep orada olduğunu hatırladı. Arkasının bu derece kollandığını farkedeli daha ancak birkaç yıl olmuştu...

Kafa eklemlerinden yol bulup geçen iki incecik steril ışın, taşıdıkları nano-çipleri genç kadının beyninde önceden hesaplanmış uygun noktalarda bıraktı. Görevini tamamlamış olan robot cerrah ışını kesip kollarını indirdi, Mekim'in başında hafif bir ağrı bırakmış halde eski yerine doğru hareket etti.

Resmi sağlık görevlisi hemen yaklaşıp Mekim'in bağlarını çözerken, mahkeme görevlisi de cezanın infazının tamamlandığını bildirdi.

Yerleştirilen ikiz çiplerin görevi belli zamanlarda harekete geçmek ve suçluya geçmişte işlediği cürüm sahnelerini birer halüsinasyon berraklığında tekrar tekrar yaşatmaktı. Bu arada nöronlar da uyarılacak ve suçlu, kurbanına yaşattığı bedensel acılara benzer duyumları görüntüler eşliğinde algılayacaktı. Greko toplumu bu cezayı gerek kendi vatandaşları, gerekse savaş suçlusunu olarak gördükleri yabancılar üzerinde aktif biçimde kullanıyor ve yararına sonuna dek inanıyorlardı.

Herafin muzafferane bir edayla yaklaşıp Mekim ve Kaptan Hrsu'ya, isterlerse gemilerine dönmekte zgr olduklarını belirtti.

Hrsu dudaklarını birbirine sıkıca bastırmiştı. Hoşnutsuz ve onaylamaz bir yüz ifadesiyle Greko kaptanını şöyle bir süzdü, sonra Mekim'in yanına yürüdü. Onun 'İyi misin?' dercesine baktığını farkedenden Mekim, başını hafifçe sallayarak evetledi.

Kaptan Hrsu'nun kendisini muhatap almayı reddetmesinden hiç alınmamış olan Herafin, gemisinin güvenlik görevlileriyle birlikte her ikisini de takip ederek kalkış pistine dek peşlerinden yürüdü.

Yolda bir ara Mekim'in başdönmesi geçirip hafifçe sendelediğini görmüş ve özel bir keyif almıştı. Beter ol akal, dedi içinden. Bir asker ile seri katil arasındaki farkı zamanında ğrenseydin, ne yapalım?

Başak-1'e doğru yola çıkmaya hazır olan mekiğe geçiş kapısının hemen nndelerken Mekim durakladı.

Arkasına döndü. Herafin'i buldu, gözlerini onunkilere odakladı, vücudunu dikleştirdi.

"şimdi söyleyebilirim işte," dedi berrak ve rahatça duyulan bir sesle. "Burada bulunan ve ileride bu olayı kayıtlardan izleyecek olan herkesin huzurunda ifade ediyorum: Gemişimde olup bitenler için samimiyetle zgnm. Yolumu değiştirmek için gereken farkındalık ve kuvveti daha erken bulmuş olmayı isterdim. Yapılanların telafisi olmayacağını biliyorum. Ama en azından bir daha tekrarına izin vermemek elimde. Kalan yaşamımı insanların yanımda korkmasını değil, güvende hissetmesini sağlamaya adadım. Aklım bende olduğu sürece artık kimse benim yüzümden zarar görmeyecek."

Söyleyecek başka birşeyi kalmadığında dönüp geçide girdi. Koridorun kapısı onu takip eden Kaptan Hrsu'nun ardından kayarak kapandı.

Herafin'in kaşları çatılmıştı. Mekim'in söylediklerine az önceki teslimiyetinin de dahil olduğunu istemese de görmekteydi.

Biraz önce hissettiği o katıksız tatmin, eski Equidnus canavarının özrünü bildirmekte tercih ettiği zamanlama yüzünden fena halde gölgelenmişti şimdi...

Bölüm 4

2018 - Ataköy

Nesil bilgisayarının ekranındaki deney hipotezini ve formülleri baştan aşağıya bir kez daha gözden geçirdi. Belki yirminci tarayışıydı bu. Her şey Doğay'ın tarif ettiği profile

uyuyordu. Belli koşullar uygun biçimde denk geldiğinde, yapılan deneyin zamanda beklenmedik bir kırılmaya yol açmış olması pekala mümkün görünüyordu.

"Dünya ve evren birden değişti mi Allah aşkına," diye homurdandı Nesil. "Bu güne dek kuartron katsayıları hiç dikkate alınmadan onlarca deney yapılmış olsa gerek. Hiçbirinde böyle bir sonuç yaşandığını duymadım. Bu seferkini farklı kılan ne? Ve eğer fark yoksa, daha önce niye hiçbir atomaltı fizik öğrencisi zahmet edip zamanda kaybolmamış?"

"Bilmiyorum," dedi Doğay. Koltuğun birine kendini gevşekçe bırakmış, başını önüne eğmişti.

Delikanlının duruşundaki ve ses tonundaki enerjisiz, bıkkın, kendini bırakmış hava Nesil'in içini kasmaya başlamıştı. Genç kız önündeki ekranı bırakıp ona doğru döndü. Onun uzayıp kulaklarının üzerini örtmüş koyu renk saçlarını, esmer tenini, uzun siyah kirpiklerini, iyice zayıflamış yanaklarını adeta yeni bir gözle şöyle bir inceledi.

Birden konuğuna hiçbir ikramda bulunmadığı geldi aklına. "Karnın aç mı?" diye sordu.

Doğay başını iki yana salladı. "Değil. Sağolasın."

"Haydi ama," dedi Nesil. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmiyorum. İçim bir şey istemiyor."

Depresyona kayıyor, diye düşündü Nesil. Her ne yaşadıysa beyin kimyasını hiç de iyi etkilememiş. "Sana bir şey soracağım," dedi sonra, delikanlıyı harekete geçirecek bir fikir yakalamaya hazırlanarak. "Benim yanıma tesadüfen gelmedin, değil mi? Ne istiyordun benden?"

Doğay'ın siyahımsı kahverengi gözleri, Nesil'in açık kahverengi gözlerine dikildi.

"Hiç değilse bir kişinin bana inandığını göresim vardı," dedi hafif bir sesle. "Gerçekten beynimi sıyırtmadığımı kendime anlatmak için. Aklıma sen geldin."

"Buralarda başka tanıdığın kimler var?"

"Daha kimse yoktur. Gelecek sene olacaktı."

"Eski tanıdıklarına ulaşmaya çalışmadın mı?"

Doğay'ın yüzünde öyle bir acı ifadesi belirip kayboldu ki, Nesil'in içi sızladı. Bam teli burası galiba, dedi içinden. Dikkatli yaklaşsam iyi olacak.

"Denedim elbet," dedi Doğay. "Önce evime gittim. Onbir tane kardeşim var benim. Gittiğimde daha onbirincisi doğmamıştı bile. Sonrası—" Ellerini gözlerine götürüp ovuşturdu. Sanki gözlerine inanmaya güçlük çektiği bir anıyı tekrar yaşar gibiydi.

"... Kendi genç halimi de gördüm orada," dedi sonra. "Önce şaşkın şaşkın baktı, sonra düşman gibi baktı bana genç halim. Babam Mardin'den, annem Van'dan büyük şehire göçen Kürtlerdendir. Tanımadılar beni. Genç halim orada dururken, tanımak istemediler. Ürktüler. Bu ne biçim şakadır deyip kovaladılar, ardımdan kapıları kilitleyip evin ışıklarını söndürdüler."

Delikanlının sesi iyice çatallaşmıştı. Nesil onun gözlerinin ıslandığını, genzindeki zorlanmanın sesini boğuklaştırdığını görebiliyordu. Anlat, dedi içinden. At zehiri.

"Polis sokaklarda beni buldu, kimlik neyin istedi. Veremedim tabii. Sorguya götürdüler,

deli deli konuşuyor bu deyip psikolojik muayeneye gönderdiler. Bir baktım ki Bakırköy hastanesindeyim. Önce yalnız başıma tuttular. İlaç verdiler boyuna, her daim yarı uykuda gibiydim. Sonra diğer hastaların yanına bırakır oldular. Hastalar garip garipti, çoğu kendi halindeydi, ama bazısı ara sıra dellenip saldırganlaşırdı. Zaman oldu kendimi korumasını bile başaramadım, hasta bakıcılar araya girip beni onların elinden zor aldı. Ama yavaş yavaş usumu başıma topladım, doktorlara duymak istedikleri neyse onları söylemeyi akıl ettim. Aylar sonra elime bir rapor verdiler, hastaneden saldırdı beni."

Doğay kollarıyla kendini iyice kucaklamış, hafifçe titremeye başlamıştı. "Raporda diyordu ki DNA testi de yapılmıştır. Götürdüm anneme, babama göstermeye. Bakın testte de yazıyor, oğlunuzum ben sizin dedim. Yan yan baktılar bana. Soğuk soğuk, sanki korkar da belli etmek istemez gibi baktılar. Kardeşlerim, hatta kendi genç halim de öyle garip, uzak, soğuk soğuk baktı suratıma. Sonra babam açtı ağzını, sordu. De hele, anlaşılmalıdır ki bizim aşiretensin, ama kimin oğlusun sen kurban, diye sordu bana. Dayanamadım artık. Kalktım, çektim kapıyı çıktım. Bir sene sonra genç halim, APB Fakülte binasından yittiğinde ne yapacaklar bakalım. Arasınlar, koydularsa bulsunlar beni de görelim"

Bir an sessizlik oldu. Sonra Nesil usulca, "Eh," dedi. "Hiç değilse merakla bekleyecek bir şeyin var."

Ailesinin tavrının Doğay'a çok ağır geldiği belli oluyordu. Bu çocuğun hayatta bir amaca ihtiyacı var, diye düşündü Nesil.

"Bak ne diyeceğim. Bir sene sonra genç halin, deney gözetmeni olmam için benim yanıma gelecek. Mevcut durumda deney kazası onu geçmişe gönderdikten sonra, dünyada geriye Doğay olarak yalnızca sen kalacaksın. Yani yaşamına, ailene, kimliğine yeniden kavuşmuş olacaksın."

Doğay başını iki yana salladı. "Yok. Bir daha dönmem oraya. Artık kimsem yoktur benim."

"Hoppalaa..."

Bunu sonraya bıraksak iyi olacak, diye düşündü Nesil. "Aslında başka bir şey soracaktım sana," diye devam etti. "Sesli düşünüp kafamda berraklaştırmaya çalışıyordum. Soru şu: Ya o deneyi senin genç haline yaptırmaz ve geri gitmesini engellersem?"

Doğay kaşlarını çattı, elini çenesine götürüp düşünceli düşünceli kaşdı.

"Engellemeyeceğin belli," dedi, gözlerini yine Nesil'inkilere dikerek. "Yoksa ben geçmişe hiç gitmemiş olurum. Şimdi bu halde, burada konuşmuyor olurduk."

"Çevrim teorisini unutuyorsun," dedi Nesil. Bir yandan televizyon yayınlarını alması için modifiye ettiği bir başka bilgisayarın ayarlarıyla oynuyordu.

"Çevrim mi?" diye sordu Doğay.

"Evet. CERN'deki zaman teorisyenlerinin lup dediği türden. İnsan beyninin kuantum evrenini algılama biçimine göre, çevrimin başlayıp bittiği uzay-zaman koordinatında bir yama oluşur. O yama koordinatını geçene dek, zamanda kırılma oluşmadan önceki gerçekliği yaşarsın." Nesil istediği haber kanalını yakalamıştı. O gün üniversite kampüsünde neler olup bittiğine dair görüntüler ekranda belirmeye başladı.

Doğay oturduğu yerde dikleşmiş, yüzünün ifadesi canlanır gibi olmuştu. "Çevrim diye bir teorinin kanıtlandığını hiç duymamıştım?" diye sordu, adeta umutlanmaktan korkarak.

"Orası öyle," dedi Nesil. "Ama teorinin yandaşı çok ve deneyler sürüyor. Kimbilir, belki de verileri biz tamamlayıveririz..."

"Ya teori yanlış ise?"

"O zaman seni göndermemeyi başaramayacağım demektir. Şimdi burada olduğuna göre o çıkarımı yapmak zorunda kalırız. Ama henüz bilinmeyenlerimiz çok. Deneyip görmemiz gerekiyor..." Birden durakladı Nesil. Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı, ekrana inanamayarak bir daha baktı.

Nesil'in yüzünde oluşan ifadeyi görünce Doğay'ın da dikkati ekrana çevrildi.

O gün tam polis kapıda Doğay'ın kimliğini bulup çıkarmasını beklerken, kampüs içinde ateşe verilen polis aracının görüntüsü vardı ekranda. Kamera açısı, araca yaklaşarak gövdesine birşey yapıştıran koyu renk giysili birini yakalamıştı.

"Allahım, şuraya bak," diye fısıldadı Nesil. "Bu benim!"

"Ney?" dedi Doğay, dikkat kesilerek. "Eminsin?" Başını çevirip bir yanındaki kıza, bir de ekrandaki sabotajcı figüre baktı. Vücut ölçüleri, duruşları ve hareket ediş tarzları gerçekten birbirini tutuyordu. Ekrandaki, saçlarının üzerine bir kapüşon geçirmiş ve neredeyse burnuna kadar çekmişti. Ama zorlukla görülebilen çene bölgesinin kemik yapısı ve açık tenli cilt rengi de Nesil'inkine uyuyordu.

"Eğer doğruysan," dedi Doğay ağır ağır, "Senin şu çevrim teorisinin ilk kanıtını görmüşüz demektir."

Nesil gözlerini ekrandan ayıramadan başıyla evetledi. "Bunu polisin dikkatini dağıtmak için yapmışımdır herhalde," diye tahmin yürüttü. "Demek ki ikimizin de polis merkezine götürülmemizi istememişim. Dahası, demek ki kendimi geçmişteki bir koordinata nokta atışıyla gönderebilecek kadar ileri teknolojik imkanlarım olacak."

"Tabii o gerçekten sen isen," dedi Doğay. Kısmen yanmaya başlayan polis aracı görüntüden çıkmış, yerini o gün kampüste yaşanan diğer olayların sahneleri almıştı. Ancak iki genç de gözlerini ayırmaksızın ekranı taramaya devam ediyordu.

"Haklısın," diye kabullendi Nesil. "Bana sorarsan kesin eminim. İnsan kendini görünce bir şekilde tanıyor. Ama sırf bilim insanı olarak düşünme alışkanlığımdan dolayı, aksi olasılığa trilyonda bir pay tanımak zorundayım. Yine de eğer düşündüğüm gibi haklıysam ve o ben ise, önümüzdeki günlerde olup bitecekleri çok iyi analiz etmemiz gerekiyor. Çünkü bu durumda belki şu anda kaçınıcı çevrimi yaşadığımızdan bile emin olamayacağız..."

"... Ama bir sonrakini bundan beter etmesek iyi olur," diye ekledi Doğay. "Bak, bu dediğime inanasın: Hazırlıksız yakalanır da olanların insafına kalırsan, insanın başına gelecekler çekilecek gibi değildir..."

2591 - Koloni Yerleşimi

Dik dur, dedi Arı kendi kendine. İrkilme. Gözünü bile kırpma. Karşıdakine seni okuyacak malzeme verme.

Öyle de yaptı, hem de rahatça, hiç zorlanmadan. Aklının erdiği en küçük yaştan beri eğitildiği şeydi bu. Alışkanlık yerleşeli çok olmuştu.

"Senin kabul edilmen için bakire olman gerekli," dedi karşıdaki garip kılıklı adam. "Sen bakire misin?"

Haydi canım sen de, diye düşündü Arı. Ciddi olamazsın. "Evet," diye yanıtladı kısaca.

Adam uzun ve özentili bir cüppe giymişti. Eski ve köklü Arz kültürlerinin ruhani görevlilerinin havasını yansıtmaya çalıştığı her hareketinden belliydi. Silahlı muhafızlarına iki ayrı işaret verdi.

Diğer kurban serbest bırakıldı: Kırklı yaşlarında bir bilimciydi bu. Hiç hazırlıklı olmadığı şekilde ölümle tehdit edilmek onu sarsmıştı, yüzü bembeyazdı. Endişeyle olanları izleyen diğerlerinin yanına doğru yaklaştı. Bir grup araştırmacı ve bilim insanıydı onlar. Zor şartlar altında çalışmaya alışkındılar, ama insan kurban etme geleneğinin canlandığı bir yerleşim hiçbiri için hesapta yoktu doğrusu.

Arı önce kendisine yaklaşan iki muhafıza, sonra güvenliğinden sorumlu olduğu araştırmacı grubuna baktı.

Adamı kurban olarak seçilmekten kurtarmak için başkaca yol bulamamış, son çare olarak özentili rahibe onu bırakıp kendisini almasını teklif etmişti. Yapabildiği tek şey zaman kazanmaktı aslında. Gemidekiler keşif ekibinin başının derde girdiğini er geç fark edecek ve duruma müdahale edeceklerdi.

Arı tapınak kapısından geçirildi, dosdoğru sunak taşına götürüldü. Sırtüstü yatırılıp el ve ayak bilekleri bağlanırken içi ürperdi. Kolları başının üzerine kaldırılmış, giysisinin önü göğüs uçlarını açıkta bırakmayacak kadar açılmıştı. Rahibin elinde mücevher işlemeli bir hançerle yaklaştığını gördü. Başını çevirip bakmıyordu, ama seslerden anladığı kadarıyla tapınağın içi gittikçe kalabalıklaşmaktaydı. Yerleşim halkı kurban törenine katılmak için işini gücünü bırakıp koşturmak zorundaydı anlaşılan.

Arı orada ne kadardır yattığını kestiremiyordu. Rahibin yükselip alçalan sesiyle okuduğu dualar onu adeta hipnoza sokmuştu. Devam et, biraz daha zaman harca, dedi içinden. Bizimkilere gelip tepene inecek vakti tanı.

Derken süre bitiverdi. Rahibin tepesine dikildiğini, hançeri iki eliyle tutup ucunu acelesizce göğsüne yaklaştırdığını gördü Arı. Elinde olmadan kendini kastı, ama sabit bakışlarını rahibin gözlerinden ayırmadı. Eninde sonunda bitecek, diye hatırlattı kendine. Tek yapmam gereken sona erene dek beklemek...

Hançer göğüs kemiğinin ortasından itibaren cildini deldi. Aşağıya, karnına doğru ilerlerken arkasında hafif kavisli, kıpkırmızı bir yol bıraktı. Rahip iç organları zedelememeye özen göstermişti. Kurallar böyleydi. Onların kurbanın gövdesinden birer birer, zarar görmemiş halde çıkarılması gerekiyordu.

Arı kendi gırtlğından yükselen acı dolu çığığı duydu. Bekle, dedi kendi kendine. Gececek. Ahhh, sıkkk dişini... Sonra kalabalıktan yükselen sesleri ayımsadı. Araştırma ekibinin üyeleri yakınlardaydı anlaşılın; aralarından birkaçının dehşet içinde soluğunu çektiğini işitebiliyordu. Yerli halktan gelen sesler ise hem korku, hem heyecan, hem de basbayağı zevk yansıtıyordu.

İnsanın tabiatı böyledir, dedi kafasının gerilerinden gelen bir ses. *Kendisini ilkel güdülerine bırakmış insan acı ve kan görmekten doyum alır.*

Arı beyninin ulaştığı derinliklerden kendisine uzanan yardım elini hissetti. En zor zamanlarında bile onun hep orada olduğunu hatırladı. Arkasının bu derece kollandığını farkedeli daha ancak birkaç yıl olmuştu...

Kalabalıktan gelen seslerin değıştığını duydu, kafasını çevirmeye çalıştı. Yakınlarda bir yerde kuvvetli bir enerji atlaması hissediliyor, havanın adeta çatırdadığı duyuluyordu. Dawne gezegenindeki LANCET sistemi geldi gözünün önüne.

Daha önce buna benzer bir sesi, LANCET'in zaman projektörü iniş koordinatı oluşturmak için çalışırken duymuştu. Belki de buradaki bilim ekibini kurtarmak için zaman operasyonuna girişmişlerdi.

Yoğun acı karşısında XND beynini adeta bir sis kaplar, rahat düşünmesini engellerdi. Arı hareketlenen, hatta panik halinde dalgalanan kalabalığı gözleriyle taramaya çalıştı, ama fazla bir şey ayırmılamadı. Gözlerini yumdu, açtı, bir daha yumdu.

Derken birinin yanına geldiğini, aceleyle bağlarını çözmeye çalıştığını fark etti. Hafifçe doğrulmak için bir hamle yaptı... Ama gövdesinde boydan boya uzanan yaranın gerilmesiyle yeni bir acı dalgası patladı.

Arı yanına gelen genç kızın bir şeyler söylediğini duydu, bir yandan da kendisini kucklamaya çalıştığını hissetti. Beyninin onun ne dediğini bile anlamayacak kadar bulanmış olmasına içten içe şaşırđı önce...

Sonra duyduklarını anlamamasının sis yüzünden olmadığını fark etti. Kızın ağzından dökülen sözcükler Standart Galaksi dilinde değildi, Arı'ya hiç de yabancı gelmeyen başka bir dildeydi. Üstelik Arı'yı kucaklayıp kaldırmaya değil, elindeki malzemeyi gövdesinin çevresine sarmaya çalışıyordu.

Genç kıza iri geleceğini, onun kendisini taşıyamayacak kadar ince yapılı olduğunu hayal meyal fark etti Arı. Yaslanarak da olsa doğrulabilmek için çaba harcadı ama başaramadı. Kulaklarına garip bir uğultu dolmuş, çevresinde yükselen mücadele seslerini boğmaya başlamıştı. Derken görüş alanı da bulanıklaştı, çevreden merkeze doğru yayılan bir karanlıkla kaplandı.

Böyle mi ölüyor acaba, diye merak etti son kalan düşünce kırıntısıyla. Bu sefer tamam mı? Yolun sonuna geldim mi şimdi ben?

Derinliklerdeki sesin, *Acele etme,* diye yanıt verdiğini hissetti. *Kan kaybı XND'leri öldürmez.*

***

"Var Eden aşkına, Aree," diye söylendi sağlık subayı, yandan çarklı bir sırtıyla. "Bu yaşa dek bakire kalmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydun? Hele kafası bulanmış bir kabile rahibine sırrını açık etmenin sırası mıydı?"

"Ona yalan söyledim," dedi Arı. "Fazla özel sorular sormasaydı, ne yapayım?" Gözleri yarı kapalıydı, sesi kesikli çıkmıştı. Artık ağrısı dindirilmişti ama bedeninin travma etkisinden henüz sıyrılmadığı belliydi.

"Ah, çok güzel," dedi genç adam. "Herifin tanrısı fena halde kızmış olmalı."

Arı halsizce güldü. Yarasının üzeri boylu boyunca derma-plast ile kapatmış, canı yanmadan kıpırdanabilmesi için malzemenin kanalları anestezi sıvı ile doldurulmuştu. Organik polimer yapısındaki bu malzeme ayrıca hem sterilite sağlayan antiseptik etkiye, hem de altındaki hasarlı dokuların iyileşmesini teşvik edici özelliğe sahipti.

Sağlık subayı hastasının biyo verilerine son bir göz gezdirdi. Cihaz ekranının Arı hakkında ilettiği değerler karşısında başını hayretle iki yana salladı sonra. "Bu kadar kan kaybindan sonra hâlâ hayatta kalmaya utanmıyor musun cicim sen?"

"Sorma, ölemedim yine. Bir daha sefere iyi şanslar."

Sağlık subayı kıkırdadı. "Bir daha sen sen ol, bir koloni rahibi ile kurbanı arasına sakın girme."

"Tamam, bir daha zahmet edip burnumu sokmam öyleyse," dedi Arı. Sağ elini söz vermiş gibi, halsiz halsiz kaldırdı. "O zaman elinde palavracı bir güvenlikçi yerine ölü bir bilimcin olur."

"Bu kadar uzun derma-plast harcamamış olurum fena mı?" dedi sağlık subayı, hiç istifini bozmadan sırtarak. "Pekala. Şimdi dinlen. Seni ayakta görürsem bu kez yatman gereken yere bizzat ben mihlarım, anlaşıldı mı?"

"Bak ne soracağım," dedi Arı. "O genç kızın durumu iyi mi? Kimdi o?"

Kapıdan çıkmak üzere olan sağlık subayı, vazgeçip döndü ve kaşlarını çattı. "Hangi genç kız?"

"Bağlarımı çözüp yaramın çevresine o malzemeyi saran... O olmasaydı iç organlarımı yolda bırakıp öyle gelecektim herhalde. Ama genç kızı tanımıyorum. Kim olduğunu öğrenebilir misin?"

"Aree, sen neden bahsediyorsun? Her şeyin üstüne bir de halüsinasyonunla mı uğraşacağım şimdi?"

"Halüsinasyon değildi. Basbayağı bir insandı. Standart Galaksi dili kullanmıyordu. Konuştuğu dili daha önce bir yerde duyduğumdan kesinlikle eminim. Oralarda birinin mutlaka onun hakkında bir bilgisi vardır. Ya sen sor, ya da kalkıp ben araştırayım, olur mu?"

"Sakın kımıldayayım deme," dedi sağlık subayı. Arı'nın ifadesinden hiç de dalga

geçmediğini görebiliyordu. "Hiç değilse bir süre dinlenmen gerekiyor. Senin için Kaptana gidip bunu ben soracağım. Anlaştık mı?"

Arı başıyla evetledi, rahatlayıp kendini yastığına bıraktı. O kızın konuştuğu dili, yıllar önce General Sinnon'dan kaçmak için geçmiş zamanda saklandığı Arz ülkesinde duyduğundan emindi.

Var Eden aşkına, Türkçe konuşan genç bir kızın o koloni yerleşiminde, hem de öyle bir anda ne işi vardı ki?

Bölüm 6

2019 - APB Fakültesi Kampüs Yolu, Yeşilköy

Makrobüsün kapıları Nesil'in arkasında kapandı, manyetik otoyolda kaymaya başlayan rayların hafif iç çekişi duyuldu.

Nesil içeriye şöyle bir baktı. Kalan tek boş yerin, fakülteden pek fazla hoşlanmadığı bir grup sınıf arkadaşının arasında olduğunu gördü. Sessizce gidip oturdu, e-defterini çıkarıp ders notlarını okumaya başladı.

Bir süre kendini önündekiyle meşgul etmeyi başardı. Ama sonunda yanındakilerin kafa kafaya fısıldaştığını, üstelik konunun da kendisi olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Hatta aslında kendilerini belli etmemeye çalışıyormuş gibi görünmelerine rağmen, gerçekte dikkatini çekip ondan reaksiyon almayı umdukları anlaşılıyordu.

Şimdi sinip kalırsam çekindiğimi düşünecekler, dedi Nesil kendi kendine. Veya havalara girip onlara tepeden baktığıma karar verecekler. Muhatap olursam da boş yere sinirim bozulacak...

Aralarından biri, Nesil'in tepkisiz kalmaya karar verdiğini sezerek ona doğru eğildi. "N'aber Nesil? Hiç selam vermiyorsun bakıyorum?"

Hadi yahu, dedi Nesil içinden, yüzünü buruşturmamak için kendini son anda frenleyerek. "Kusura bakma, atlamışım," dedi kıza. Sonra gruptakilere doğru elini kaldırdı. "Herkes selam."

Kızlı erkekli grup Nesil'in selamına başlarıyla yanıt verdi, ama bakışlarında hâlâ beklenti vardı. Alaycılığa dönüşmeye fazlasıyla hazır bir çeşit eğlence beklentisiydi bu.

"Evde ders çalışmaya pek vakit bulamıyorsun herhalde?" dedi kızlardan bir diğeri. "Söylesene, lisedeyken sana inek derler miydi?"

Nesil boş bulunup, "Ne alaka?" diye soruverdi. Diğerlerinin gülüşmeye başladığını fark etti, hayretle onlara baktı. Gülme dozunu biraz daha arttırdıklarını gördü. Sıkıntıyla içini çekti.

Bunlar kendini iyiden iyiye havaya sokmuş, diye düşündü. Ne yaptığı veya ne söylediği fark etmeyecek. Her şeye gülecekler, çünkü canları biri pahasına eğlenmek istiyor.

Derken gruptaki erkeklerden biri yılışık bir sırıtışla soruverdi. "Yoksa şu Kürt oğlancık sende ders çalışacak hâl bırakmıyor mu?"

"Allah aşkına söylesene, geceleri de senin evinde kalıyor mu o çocuk?" diye sordu, lafı ilk açan kız. Bütün grup, bir makrobüste çevreden tepki almadan kurtulabilecekleri en yüksek sesle dalgasını geçiyordu şimdi.

Nesil terslemek üzereyken kendini durdurdu. Bundan hiç de tatminkâr bir sonuç alamayacağı gelmişti aklına. Laf da yarıştırsa, ağızlarının payını da verse, sonuçta yine dönüp kendini kötü hissedecek ve bu olayı berbat bir şekilde hatırlayacaktı.

"Hayır," dedi onun yerine. "Keşke kalsaydı. Kendine bir öğrenci odası tuttu, orada kalıyor. İnanılmaz zeki bir genç. Hiç okumamış bir aileden çıkmış, beyninin hakkıyla buralara kadar gelmiş, giriş sınavlarına hazırlanıyor. Temel Fizik Bölüm asistanıyla birlikte ona bir iş bulduk. Biz burada ana-baba parasıyla rahat rahat okurken, o hem okuyup hem kendini geçindiriyor. Bizim yaşımıza geldiğinde hepimizi havada katlayacak kadar da maharetli biri..."

"Eminim çok maharetlidir," diye mırıldandı aralarından biri. Ardından da cinsel tatmin taklidine benzer sesler çıkararak diğerlerini tekrar gülme krizine soktu.

"Lafı sığlaştırmak için sabırsızlandığın belliydi zaten," dedi Nesil. "Beni yanıltmadığın için çok sağol."

"Ay lütfen basitleşmeyelim arkadaşlar," diye lafa karıştı ilk konuşan kız, kinayeli bir ifadeyle. "Nesil'e kulak verelim, o hep en iyisini bilir. Cevher görünce tanır. Nedense hep çöpün içinden çıkarlar, ama Nesil onları bulur, temizleyip paklar. Sonra da kendini onların özel koruması ilan eder."

Sırtık olanları sesine film seslendirir gibi efekt vererek, "Anne ayı geldi, yol açın," diye homurdandı. "Her biri yirmi kardeşli doğuluların, sıkмбаşların, yontulmamış cevherlerin ve marjinalerin koruyucusu, büyük bilge Nesil'e biat edin."

O ellerini kulaklarının yanına getirip sanki tapınıyormuş gibi hareketler yaparken, diğerleri yine gülüşmeye başladı.

"Gece yatarken çocuğun yorganını örtüp yanaklarını da öpüyor musun?" diye sordu diğer delikanlı.

"Yahu millet, şimdi anladınız mı sizinle selamlaşmayı neden yorucu bulup yanaşmadığımı?" diye soruverdi Nesil.

Parmağını sırtkana doğru uzatıp sordu. "Bütün o saydıkların var ya hani... Boş anıma gelse ben de hepsini sanki marazlıymış gibi, doğuştan defoluymuş gibi görebilirim. Hatta kendimi onlardan üstün bile hissedebilirim... Ama işte o zaman tam size benzerim. Halbuki dışarıdan şöyle bir bakıyorum da, siz olmak çok sıkıntılı iş. Hayatınızın hiçbir çekici yanı yok. Renksiz. Çeşitsiz. Boş geyik. Boydan boya hüsrân. Biraz eğlenebilmek uğruna kime saldıracağınızı şaşırıyorsunuz."

Nesil lafının arasında göz ucuyla, ineceği yere bir durak kaldığını fark etti. Biraz yürümenin hiç fena olmayacağını düşünerek oturduğu yerden kalktı.

"Şahsen öyle üç kuruşluk doyum için, her kolay hedef bellediğimi köşeye kısıtırıp aşığılamakla uğraşamam," deyip koydu son noktasını. "Hayatta yapacak daha verimli

işlerim var çünkü. Haydi şimdi size iyi günler."

Nesil makrobüsten inip kendini durağa atar atmaz rahatlayıp derin bir soluk aldı. Dikkatinin dağılmasına izin vermek istemiyordu. İki gün sonra Doğay'ın genç hali, APB giriş sınavını kazanmış olarak fakültenin öğrenci işleri bürosunda belirecekti. Ondan bir kaç ay sonra Nesil, Doğay'ın genç halini geçmişe gönderen fizik deneyine gözlemcilik edecekti.

Nesil ve Doğay kafa kafaya verip uzun süre düşünmüş, olasılıkları değerlendirmişlerdi. "Peki ya deneye izin vermezsem?" demişti Nesil bir ara. "Küçük Doğay'a hem araştıracağı hipotezi hem de formülasyonu değiştirebilirim. O zaman sen de bütün bunları yaşamaktan kurtulmuş olursun?"

Doğay ellerini bilmem ki dercesine iki yana açmıştı. "Hiç bilmediğimiz sulardayız, unutmayasın. Elimizde hiç veri yoktur. Ben derim ki bekleyelim. Belki karara vardtıracak birşey çıkar önümüze."

"Ya son dakikaya dek hiç ipucu bulamazsak? Rastgele bir yol seçip onu mu uygulayacağız? Gelecekle kumar oynamak gibi olmayacak mı öylesi?"

"Yapacak ne varsa hepsini düşünelim," demişti Doğay. "Hepsi hangi kapıya çıkacaktır, ne yaparsak ne sonuç verecektir, önceden kafayı hazırlayıp belleyelim. Belki ileride acele karar vermemiz gerekirse ayazda kalmayız o zaman."

Akıllarına gelen tüm olasılıkları yazıya dökmüş, olay akışlarını oklarla işaretleyip saçaklı püsküllü grafiklere dönüştürmüşlerdi. Doğay'ın doğal mantık yürütme tarzı bilimsel yaklaşımla o kadar kendiliğinden örtüşüyordu ki, Nesil'in hissettiği takdir duygusu bir kez daha perçinlenmişti.

Makrobüsteki sınıf arkadaşlarına ve onlar gibi düşünen herkese işte bu yüzden gittikçe daha çok içerlemeye başlamıştı. Rastladıkları herkesi toplumdaki bildik rolüne mahkum etmeye kalkmaları, sırf kapris uğruna Doğay gibi birilerinin gelişimine böylesine engel teşkil etmeleri hiç de hoş değildi. Onların aksine Nesil, kuşaklar boyunca tarımdan, hayvancılıktan, ticaretten, inşaattan başka alanlarda varlık göstermesine alışılmamış topluluklardan gelen birinin, ileri bilimsel bir alanda böyle doğal yetenek sergilemesini çok çarpıcı buluyordu.

Delikanlı o deneye dek ancak birkaç aylık doğru dürüst eğitim alabilmiş, hastaneden kurtulduktan sonra da sırf ilgi duyduğu için, bulabildiği her kaynaktan literatür taramaya devam etmişti. Ayırabildiği her boş dakikada internetten ve üniversite kütüphanesinden sünger gibi bilgi emiyordu.

Yine de sonuçta eğitimi tamamlanmış olmaktan çok uzaktı. Bu yüzden Nesil devreye girmiş, ona uzun saatler ayırarak ders çalıştırmıştı. Durumun sınıf arkadaşlarının dikkatini çekmesi çok normaldi aslında, çünkü Nesil'in delikanlıyla neden bu kadar ilgilendiğini çözemiyorlardı.

Doğay ailesiyle birlikte İstanbul'a çok küçük yaşta gelmişti. Konuşma biçimi ne tam olarak koyu şiveli ailesininkini, ne de içinde büyüdüğü İstanbul'unkini yansıtır, kendine has bir çeşit melez gibi şekilleniyordu. -K ve -h harflerini ta gırtlığından söylüyor, -a'ları zaman zaman -o gibi çıkıyordu. -G'leri ve yumuşak g'leri birbirinin yerine kullandığı oluyordu.

Özellikle bilimsel konularda fikir üretirlerken delikanlının melez şivesini dinlemek, Nesil için adeta yeni ve değişik bir deneyim gibiydi. Onun yüksek fizik veya atomaltı parçacık verilerini, teorilerini, formüllerini ele alış biçimi Nesil'e, Doğay'ın kafasının alandaki en sofistike dimağlarla bile rahatça yarışacak düzeyde çalıştığını gösteriyordu.

Bu arada yaklaşan dönüm noktasını düşünmek, Nesil'i iyiden iyiye endişelendirmekteydi. Doğay'ı güvende görmek istiyor ama bundan nasıl emin olacağını bilemiyordu. Birlikte durumu incelerlerken, eğer Nesil o deneyi aynen tekrarlıtacaksa, küçük Doğay çıkageldiğinde büyük Doğay'ın olabildiğince saklanıp gözden uzak kalmasına aralarında karar vermişlerdi.

Eğer deney sırasında aynı olay yine gerçekleşirse küçük Doğay geçmişe dönecek, şimdinin gerçekliğinde geriye yalnızca büyük Doğay kalacaktı. Nesil, o sıra ve daha sonra ikisinin arasındaki farkı sezip merak eden çıkarsa neler olacağını tahmin bile edemiyordu. Acaba ortada bir değil, iki tane Doğay olduğunu kimse anlayabilecek miydi? Yeni gelen hevesli ve enerjik Doğay ile, hiç beklemiyorken ağır bir cendereden geçip depresyonun eşiğine düşen yorgun ve küskün Doğay arasındaki fark sorun yaratacak mıydı?

Nesil birden yolunun bittiğini fark edip şaşırđı. Kampüsün giriş kapısına çoktan ulaşmıştı bile. Düşüncelere gömülmüş bir halde yürürken zamanın nasıl geçtiğini unutmuştu doğrusu.

Ana kapıda bir an için durup gözlerini geniş üniversite arazisi üzerinde gezdirdi. Binaları, merdivenleri, bahçeleri, gidip gelen insanları izleyerek birkaç dakika oyalandı. Doğay çıkagelip hayatında ilk belirdiğı gün oralarda nasıl bir karmaşanın yaşandığı geldi gözünün önüne. Eylemci öğrencileri, polisleri, tutuklamaları, zırlı araçları— ve kendisinin sınavlarından dolayı nasıl hiçbirini gözü görmeyecek durumda olduğunu anımsadı.

Birden daha önce hiç aklına gelmeyen bir soru o anda, oracıkta aklına kıymık gibi saplanıverdi.

Acaba Doğay, gelip de Nesil'i bulmak için neden öyle garip ve tehlikeli bir günü ve ortamı seçmişti?

Bölüm 7

2591 - Dawnian Devriye Gemisi Turkuaz

Kaptan Lyn Serra parlak gri gözlerini dikip de karşısındaki XND klonuna garip garip bakmamak için kendini tuttu, dikkatini ekranına çevirdi.

Onun orijinali olan kişi ile birlikte büyümüş, yıllarca aynı uzay istasyonunda birlikte çalışmıştı. Çok iyi tanıdığı o çehre ve vücut yapısı, şimdi başka birine ait olarak karşısına çıkıyordu. Serra onun uzattığı iğne-çipi alıp kendi bilgisayarına yerleştirdi.

“İnsan kurban etme törenleri,” diye homurdandı, bir yandan verilere göz gezdirirken.

"Aman ne etkileyici. Uzayda parseklerce yol katet, binbir emekle başarılı bir koloni yerleşimi oluştur... Sonra da insanlığın en ilkel ve budalaca içgüdülerine geri dön. Aferin be!"

Başını kaldırıp karşısında sabırla bekleyen XND klonu Rehan'a döndü. "Teşekkür ederim Asteğmen. İşinin başına dönebilirsin." Onu uzun uzun incelemek için duyduğu isteğe yine karşı koyarak uzaklaşmasını bekledi.

Ancak Rehan'ın söyleyecekleri bitmemişti anlaşılan. "Kaptan, izninizle koloniye giden ekipte yer almak istiyorum."

Bu kez Serra kendini yenemeyip onu baştan aşağıya süzdü. "Bunu düşüneneğim, Asteğmen."

Rehan başıyla bir asker selamı çaktı ve kaptanın odasından çıktı. Onun ardından bakan Serra, koltuğunda arkasına yaslandı ve düşünceleriyle yüzleşmek için birkaç dakikasını ayırmaya karar verdi.

Kendisi devriye gemisinin kaptanlığına getirileli henüz iki ay olmuştu. Rehan ise üç hafta önce katılmıştı personeline. Onun dışında yaşayan dört XND klonu daha vardı: Mekim, Arı, Serin ve Aura.

Onlar Equidnit General Sinnon tarafından kanun dışı biçimde klonlanmış ve özel eğitilmiş birer asker olarak yetiştirilmişlerdi. Belki genetik yapılarına bir derece müdahale edilmiş, belki de tabi tutuldukları hızlandırılmış büyüme uygulaması onları kapasitelerinin uç noktasına taşımıştı. Çünkü orijinaleri olan J.Logan, yetişkin yaşındayken bile onlara göre daha minyon tiptiydi.

Ancak yine de Logan hem çocukluğunda acayip bir kızdı, hem de büyüdüğünde sağı solu belli olmayan biri olmuştu. Pasif görünür ama olmadık zamanlarda beklenmedik çıkışlar yapardı. Serra onun kesinlikle ölmüş olması gereken yerlerden sağ çıktığına, imkansız duruma girmiş görevleri bir yolunu bulup başarıyla tamamladığına birkaç kez şahit olmuştu.

Logan'ın bu yetilerini bir çeşit genetik mutasyona borçlu olduğu ise daha sonra ortaya çıkmıştı. Tıbbi olarak onun sahip olduğu tarzdaki kromozom takımı XND olarak sınıflandırılıyordu. Bir kadın gibi XX değil, bir erkek gibi XY değil, ama bir XND...

Sanki üçüncü tür gibi, diye düşünürdü Serra. Ya da belki dördüncü tür. Belki de onuncu. Zira galakside hayatta kalabilecek kadar bağdaşık başka mutasyonlara sahip insanlar da yaşıyordu. İnsan nüfusu arttıkça çeşitlilikler ve farklılıklar, oranca olmasa da sayıca artmaktaydı.

Kaptan, çocukken sırf sinirine dokunduğu için üstüne varıp, ağır eşek şakalarıyla sık sık sataştığı o kızın, eğer kendini tutmasa çok şiddetli karşılıklar verebileceğini neden sonra öğrenmişti. Serra'yı kurtaran tek şey, Logan'ın zarar vermekten nefret ediyor olmasıydı. Üstelik onun bu duygusunu oluşturan kan-beyin kimyası her nasıl birşeyse, XND klonlarına da aynen miras kalmıştı.

Logan'ın durumu, 'rakip güç' sayılabilecek bir gezegen sistemi olan Equidnus'un askeri lideri General Sinnon'un da dikkatini çekmişti ne yazık ki. Adam belli düzeyin üstünde varlık gösteren Dawnian güvenlikçilerinin klonlarını üretip, bir tür 'beyin göçü' sağlamayı ve onlardan oluşan özel bir birlik kurmayı hayal ediyordu. Logan'ın da peşine ajan

göndermiş, onların ele geçirdiği DNA örneklerini Equidnit genetik uzmanlarına teslim etmişti.

Çabalarının karşılığını dokuz becerikli XND klonu elde ederek almıştı. Onları istediği gibi eğitip koşullandırabilecek olmanın zevkini yaşamış, her birini emirleri gözünü kırpmadan yerine getiren birer ölüm makinesi haline sokmuştu. Ama...

Orijinallerinin can yakmaktan hoşlanmayan kimyası zaman geçtikçe klonlarda da kendini gösterdi. Canavar askerlerin her biri, eskiden doğal karşıladıkları emirlerden giderek daha rahatsız olmaya başlamıştı.

Sinnon'un hiç hesaba katmadığı, belki de önemsiz bulduğu için gözünden kaçan bir etmendi bu. Equidnus Sistemi yöneticilerinin çıkarları doğrultusunda yapmaları istenen manipulasyonlar, XND klonlarına gittikçe daha ters geliyordu. Darbeleri altında kırılan kemikler, silahlarının ucunda can verenler, kurdukları düzeneklerle mahvolan yerleşimler, seyir yeteneğini ve mürettebatını kaybeden uzay gemileri, her birinin gün geçtikçe daha yoğun biçimde ruhuna dokunmaktaydı.

Günün birinde kaçınılmaz kopuş başladı. Hayatta kalan beş klondan önce Aura, rastladığı bir hematofil tarafından dönüşüme uğratarak 'yeraltına' çekildi.

Ardından Arı ve Serin kayıplara karıştı. Dawnianların zaman teknolojisini biri izin alıp anlaşma yaparak kullanmış, diğeri kaçak olarak sisteme sızıp öyle gitmiş ve bir süre geçmiş zamanda saklanmışlardı.

Geriye kalan Mekim ve Rehan, Generalin çalışmalarını ve itibarını olabildiğince sabote edecek kadar oyalandıktan sonra, yaptıklarının ortaya çıkıp başlarını derde sokmasına ramak kala sıyrılıp diğer klonları takip etti.

Şu XND'leri her gördüğümde çocukluğuma ve Logan'a dek uzanan anılara dalmaktan kurtulmam gerekiyor, diye düşündü Kaptan Serra.

İnsan kurban etme törenlerinin canlandığı şu koloni yerleşimine nasıl bir yaklaşımda bulunması gerektiğine karar vermeliydi. Diplomatik yollardan yapılan uyarılara verdikleri yanıt, dini inançlarına karışılmasına izin vermeyeceklerini ilan etmek olmuştu.

Pişkinliğe bak, diye düşündü Serra. İncancına saygı talep edeceksin, ama kurban ettiğinin –hem de Var Eden tarafından bahşedilmiş olan- hayat hakkına saygı duymaya zahmet etmeyeceksin.

Kıyıcılığın dozunu bu denli abartmış insanların dıştan gelen uyarılara kayıtsız kalması o kadar şaşırtıcı değildi aslında. Ama öyle ya da böyle, bu tür ölümlerin bir an önce durdurulması şarttı.

Kaptan raporun devamını okuduğunda, Rehan'ın konuya neden kişisel ilgi gösterdiğini de anladı. Koloni yerleşimindeki bilim ekibine eşlik eden güvenlik elemanlarından biri olan Arı, görev sırasında ağır biçimde yaralanmıştı.

Klon kurtarılmıştı ve hâlâ hayattaydı. Ama yine de Rehan kendine göre bir nedenle, Arı'ya bunu yapan kişiyle yüzleşen ekipte yer almak istiyordu.

Dur tahmin edeyim, dedi Kaptan Serra içinden. Derdinin intikam olduğunu hiç sanmıyorum... XND klonları o denli basit tipler değil.

Ama birbirlerini kolluyorlar. Aralarında en ufak bir kıskançlık belirtisine, kardeş kavgasına, rekabete ya da varoluş psikozuna rastlanmıyor.

Belki de yalnızca şu rahip kılıklı özentinin kendisini gördüğünde suratında belirecek ifadeyi görüp eğlenmek için gitmek istiyordur, kimbilir.

İç haberleşme kanalını çalıştırıp yardımcısıyla bağlantı kurdu. "Koloni yerleşiminin çepeçevre yürüncesini uyarı ekipmanlarıyla donatmaya başlayın," diye emretti.

"Buraya iniş yapmak isteyecek herkesin aşağıdaki durumdan haberdar edileceği bir düzenek kuracağız. Yedi kişilik silahlı bir ekip, koloni yetkilileriyle görüşmek üzere hazırlansın. Sağlam bir gövde gösterisi istiyorum. Asteğmen Rehan da ekibe dahil olsun. Aşağıdakilere iki şeyi hatırlatacaksınız: Yaptıkları buz gibi kanun dışı ve artık galaksinin geri kalanınca gayet iyi biliniyor..."

Bölüm 8

2591 - Gentürk Karakol Destek Gemisi Başak-1

Kaptan Hürsu gemisi Başak-1'in koridorları boyunca ilerliyordu. Personel kamaralarından birinin önüne gelip durdu, kapının üzerindeki düğmeye bastı.

Dışarıdan birşey duyulmadı. Ama kamaranın içinde yumuşak bir uyarı sesi, içerideki kişiye ziyaretçisi olduğunu haber verdi.

Kapı kayarak yana doğru açıldı. İçerinin neredeyse karanlık olduğunu gören Kaptan Hürsu kaşlarını çattı.

"Mekim?" diye seslendi. Yanıt gelmedi.

Hürsu içeriye doğru yürüdü, çevresine bakındı. Alçak sesle bilgisayara komut verdi, odanın hiç değilse loş bir ışıkla dolmasını sağladı.

Neden sonra gözü, kapıya en uzaktaki duvarın dibine sırtını dayayıp oturmuş olan Mekim'e ilişti. Genç kadın dizlerini kaldırmış, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına gömmüştü. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Göğsü, sırtı, saçlarının dipleri sıırıslıklam olmuştu.

Hürsu aceleyle bir bardak su alıp Mekim'in yanına geldi, bir dizinin üstüne çömeldi, elini Mekim'in omuzuna koydu. "Allah aşkına ne zamandır bu haldesin sen?"

Genç kadın irkildi, başını kaldırdı, ama bakışları Hürsu'nun yüzüne odaklanamadı. Sanki gözünün önünde başka bir sahne varmış gibiydi; görmeye dayanmadığı korkunç bir sahne. Kaptan yakasındaki haberleşme ünitesini çalıştırdı, gemi doktoruna çağrıda bulundu.

"Kimseyi istemiyorum," dedi Mekim, boğulur gibi bir sesle. "Lütfen."

"Ne yapalım peki?" diye sordu Kaptan. "Seni bu halde bırakıp, kapıyı üzerine örtüp gidemem ya?"

Mekim sanki bıçak yemiş gibi acıyla bağırıp elini göğsüne götürdü, gözlerini yumdu, dişlerini sıktı. Kaptan Hürsu asıl sorunun genç subayın göğsünde olmadığını tahmin ediyordu. Mekim'e bunları yaşatan şey, Grekoluların ektiği şu ceza çipleri olmalıydı.

"Ne kadar sürüyor?" diye sordu, duyulduğunu umarak.

"Bir-iki dakika," dedi Mekim soluksuzca. "Yani her biri..."

"Ne görüyorsun?"

"Daha önce yaşadıklarımı... Yalnız bu kez silahın diğer ucunda olarak."

Hürsu yüzünü buruşturdu. "Hay aksi. Peki sıklığı ne?"

"Gece arka arkaya patlıyordu... Şimdi... Kırk dakikada bir gibi..."

"Seyreliyor mu yani? Arası gittikçe açılacak mı?"

"Bi— Bilmiyorum." Mekim derin bir soluk aldı, başını arkasındaki duvara yasladı. Sonunda gözlerini açabildiğinde, bu kez onları odaklayıp dosdoğru Kaptana bakmayı başardı.

"O çiplerden seni kurtarmamız gerekiyor," dedi Hürsu. "Bu durumda yaşaman veya çalışman imkansız gibi birşey."

Genç kadın alnından süzülen teri giysisinin koluyla sildi. "Merkeze dönmeliyim Kaptan. Sizlerin uğraşacak benden daha başka işleriniz var. Yeni bir koordinasyon subayı gönderip—"

"Hayır," dedi Hürsu kesin bir sesle. "Kaptanın olarak başına bunun gelmesini engelleyemediğim için zaten rahatsızım. Bir de en kısa yoldan sıyrılıp seni başımdan atmaya razı geleceğimi sanıyorsan, bir kere daha düşün derim."

Gemi doktoru o sırada kapıda belirdi. Mekim'in hali gözüne ilişir ilişmez yanına gelip çömeldi, tanı cihazını çıkarıp muayeneye başladı.

Kaptan Hürsu önce olup biteni doktora anlattı, sonra yine Mekim'e döndü. "Sizin bilimsel araştırma gemilerinden birinden, Guidant'dan bir çağrı aldık. Arayan senin kardeşlerinden biriydi."

Mekim bir an için, kendisine yabancı gelen bir terim duymuş gibi baktı. Rehan ile kendisine 'ikizler' diye isim takıldığını biliyordu, ama normalde XND klonları birbirini bir evin çocuklarıymış gibi düşünmezdi.

Hürsu sözüne devam edecekken genç kadının ifadesindeki ince nüansı fark edip durakladı. "Söylesene kuzum," diye sordu. "Siz aranızda birbirinize nasıl hitap edersiniz?"

"Ne?" dedi Mekim şaşkın şaşkın. "Şey— hitapla filan uğraşmayız. Direkt konuya gireriz ve diğerimiz kendisiyle konuşulduğunu zaten rahatça anlar. Eğer çağrı Guidant'dan geldiyse arayan herhalde Arı'dır."

"Hah, oydu, evet. Dawnianlar onun ismini bizim gibi telaffuz etmiyor ama. Her neyse, Arı'nın söylediğine göre, koloni yerleşimlerinden birinde eski Türkçe konuşan bir kişiye rastlanmış. Bizden bölgeye Gentürk ajanı gönderilip gönderilmediğine dair bilgi vermemiz isteniyor."

Mekim dikkatini olabildiğince toplamaya çalışarak duyduklarını düşündü.

Galaksinin gezegen ve yerleşim halkları aralarında Standart Galaksi dilinde konuşurdu. Ama birçoğunun canlı tuttukları, atalarından kalma yerel dilleri de hâlâ mevcuttu.

Örneğin eğer eski Slav dillerine rastladıysanız, kaynağını Odiar'dan arayabilirdiniz. Veya gırtlaktan konuşulan Ortadoğu dilleri, Zaccum gezegeninde kurulan pazarlarda dolaşırken kulağınıza çalınabilirdi. Equidnus gibi kırkbir gezegenden oluşan geniş bir sistemde ise, dokuz veya on farklı arkaik dil ve kültürün yüzyıllardır geleneklerle yaşatıldığına tanık olabilirdiniz.

Aynı şekilde Türkçe konuşan birini duyduysanız, geldiği yeri araştırmak için Gentürk yetkililerine sormanız çok doğaldı. Ama Arı'nın direkt olarak Gentürk gezegeninin merkez yönetimiyle bağlantı kurmak yerine Başak-1'i ve Kaptan Hürsu'yu araması, Mekim'e farklı bir mesaj veriyordu.

Arı gördüğü kişinin bir zaman yolcusu olduğundan şüpheleniyor olmalı, diye düşündü Mekim.

"Gentürk Merkez'den yanıt aldınız mı peki?" diye sordu. O arada doktor muayenesini tamamlamış, çantasından bir jet enjektör çıkarmıştı. "Bu seni biraz rahatlatıcak."

"Teşekkürler doktor," dedi Mekim boynunu ovuşturarak.

"Ajan filan gönderilmemiş," dedi Hürsu. "Arı'nın bahsettiği kişinin ya bizimle ilgisi yok, ya da koloni yerleşimi ile ilgili olay resmi kayıtlarımızda yer almıyor."

Mekim kendini zorlayıp davrandı, ayağa kalktı. Ani bir baş dönmesiyle duvara tutundu, geçmesini bekledi. "Hem Arı ile görüşmem, hem de Dawne ile bağlantı kurmam gerekiyor."

Bir sonraki nano-çip aktivasyonuna dek yaklaşık otuz dakikalık vaktim var, diye düşündü genç kadın. O zamana dek şu işi araştırıp sonra kendime saklanacak yeni bir delik bulmam gerekecek.

Bu çiplerin saldırısına insan içindeyken yakalanmayı kesinlikle istemem çünkü...

Bölüm 9

2019 - Yeşilköy Sahili

Doğay işten çıkar çıkmaz dosdoğru Nesil ile buluşmak için sözleştikleri küçük kafeye gitti.

Arkadaki masalardan birine çoktan oturmuş olan Nesil'in yüz ifadesini görür görmez kalbi hızla atmaya başladı. Genç kızın karşısına oturdu, soru dolu bakışlarını onun yüzüne dikti.

Nesil başını hafifçe iki yana sallayarak alçak sesle, "Gelmedi," dedi.

Doğay içinin sıkıntı ve ürküntüyle kasıldığını hissetti. "Nasıl gelmedi?"

"Basbayağı. Bugün gelen yeni dönem öğrencilerinin arasında görünmedi. Listede de ismi yok."

İkisi de ne yapacağını, ne diyeceğini bilemez halde bir an için birbirlerine baktılar. Olayların nasıl gelişebileceğine dair onlarca alternatifi düşünmüşler, ama buna pek ihtimal vermemişlerdi.

"Bir taksi tutup dosdoğru senin eski mahallene gittim," diye devam etti Nesil. "Bir ipucu bulma umuduyla araştırdım. Genç halini, Küçük Doğay'ı uzaktan gördüm. Bir otomobil tamircisinin yanında çırak olarak işe başlamış. Tanıyanlara birkaç soru sordum. Üniversiteye girmekle ilgili her türlü hayalinden vaz geçtiğini söylüyorlar."

"Olmaz be ablam!" dedi Doğay şaşkınlıkla. "Madem genç halim APB'den vaz geçmiştir, o deneyi hiç yapmamıştır, o zaman ben nasıl buraya gelmişim? Nasıl seninle oturup bunları konuşuyoruz şimdi? Ben rüya mı görmekteyim? Yoksa ikimiz beraber mi üşüttük kafaları?"

Nesil'in aklında daha pratik konulara ait planlar dolaşıyordu. "Bilmiyorum kardeşim," dedi. "Benim de aklım almadı. Elimizde yeterli veri yok, olana dek hiçbir şey anlayamayacağız. Ama araştıracağız merak etme. Şimdi bana şunu söyle: Senin Doğay'dan başka ismin var mı?"

"Yoktur."

"Neyse, fark etmez. Öyleyse ilk iş nüfus müdürlüğüne gidip bir kimlik çipi çıkarttıracaksın. Eskisini kaybettiğine dair verilmiş e-haber ilanı ve dilekçe isteyecekler."

"Ee? Çıkaracağım kimlik genç haliminkiyle çakışmayacak mıdır?"

"Bunu zaten çakışsın diye yapıyorsun," dedi Nesil.

Doğay bir an düşündü. Orada önu boş oturmamak için söyledikleri bitki çayları geldiğinde sustu, garson gidene kadar bekledi. Elini alnına götürdü, sonra parmaklarını huzursuz bir hareketle siyah saçlarının arasından geçirdi.

"Şu anda bu dünyada iki tane Dogay vardır," dedi sonra. "Kimlik tarama programı ters zamanda aynı kimliği iki ayrı yerde görecektir. Genç halimin de, benim de başımızı belaya sokarız."

"Hiç sanmıyorum," dedi Nesil. "Nüfus İdaresi bunu bir çeşit isim benzerliği gibi algılar. Eski vatandaşlık numaranı tespit edene dek sana geçici bir vatandaşlık numarası tahsis ederler. Kimlik çipinin seri numarası da farklı olur. Süresi bittikçe geçici çipi yeniletir, zaman kazanırsın... Gittiği yere kadar. Senin hatan olmayan bu derdi başına kim getirdiyse, bırak bu karışıklığı da o çözsün."

Doğay itiraza devam edecekti, ama analitik kafası Nesil'in bunları bir şeye dayanarak dile getirdiğini algılamıştı. Sustu, gözlerini kısıp arkasına doğru yaslandı. "Ablam, Allah'ın aşkına ne diyorsun sen?"

Nesil gözlerini direkt olarak delikanlınıninkilere dikip sordu. "İlk geldiğinde sana benden ne istediğini sormuştum, hatırlıyor musun? Sana inanabilecek birini aradığımı, aklına benim geldiğimi söylemiştin. Eh, o deneyin içeriğini ancak yüksek atomaltı fiziği ile ilgilenen birileri anlayabileceğine göre... Ve deneyi birlikte yapacak olduğumuza göre... Dediğin şey bana gayet mantıklı gelmişti. Ama en az o kadar önemli bir başka soruyu

unutmuşum."

"Neymiş o?"

"Neden özellikle kampüste öğrenci olaylarının patladığı o günü seçtin?" dedi Nesil, gözlerini hiç ayırmadan. "Hastaneden aylar önce çıkmıştın. O günün üzerinden de onbir ay geçti. Neden daha önce veya daha sonra değil de tam o gün gelip buldun beni?"

Doğay'ın kaşları çatıldı. "Bilmem ki..." dedi duraksayarak. "O gün herşey zaten çok acayıpti. Bir acayıplık de ben eklesem fazla gelmeyecektir diye umut ettim herhal. Anla işte, bizde kızlara öyle rahat yaklaşılmaz... Adetten degildir. Başka zaman olsa tersler misin, korkar mısın bilemedim, ama o gün—"

"Nasıl yani," dedi Nesil. "Sen beni daha önce de uzaktan izliyor filan mıydın?"

Doğay bir anda kıpkırmızı oldu, başını önüne eğiverdi. "Yanlıı anlamayasın," dedi kısık bir sesle. "Kötü bir niyetim yoktu. Bizde kızla erkek öyle rahat rahat konuşmaz. Beraber gezmez. Alışmamışım. Nasıl yaklaşırım, ne derim bilememişim. O günlerde gelip sana danışmaya bir karar verirdim, bir vazgeçerdim. Hele başıma gelen bu işi anlayabilsem hiç rahatsız etmezdim zaten... Ama o gün... İçimde bir şey tık etti, yanına yanaşiverdim—"

"Tamam yahu, kasma kendini o kadar," dedi Nesil, teselli etmeye çalışır gibi bir sesle. "Bizde kız erkek konuştu diye o kadar kıyamet kopmaz, merak etme. Benim o soruyu sorma sebepim farklıydı. Diyelim ki burada olup bitenleri zamanın dışından seyre diyorsun ve aradığın biri var. Onu süzüp ortaya çıkarmak için nasıl bir yöntem kullanırdın?"

Doğay için hiç de zor bir tahmin değildi bu. "Yer ile zaman belli eden ne kadar tarihi kayıt var ise onlara bakardım elbet... Birinden birine takılmıştır illa ki derdim. Sonra da kaydın dediği zaman ile yere inip karşısına çıkardım."

"Aynen öyle. Daha sonra gelip bizi gözaltından kurtarmak için polis aracı yaktığıma göre, galiba ben de öyle yapmışım. O hareketle de bizim sorguya götürülmediğimiz ikinci çevrimi başlatmışım. Şimdi onu yaşıyoruz işte."

"Onun ikinci olduğunu nereden bilirsen?"

"Ahh, müthişsin oğlum sen," dedi Nesil. "Haklısın, belki de ikinci değil onikinci çevrimdir, nereden bileceğiz?"

Doğay şöyle bir duraklayıp düşündü, sonra elini 'eyvaah' der gibi bir hareketle alınına çarptı. "Genç halim! Oraya gittiğimde ne halde olduğumu görüp korkmuştur herhal... Yüksek atomaltı fiziğine bulaşırsa başına bir acayıplık geleceğini bilmiştir. Onun için vaz geçmiştir APB'ye gelmekten—"

"Olabilir," dedi Nesil. "Veya olmayabilir. Belki de bambaşka bir sebebi vardır gelmemesinin. Şu anda bilemeyiz. Bildiğim birşey varsa, gelip şu polis aracını bulma işini herhalde tek başıma yapmamışımdır. Ve eğer birileri bize yardım edecekse, dikkatlerini çekmenin en iyi yolu kalıcı kimlik kayıtlarında açıklanamaz bir tuhafılık yaratmak... İşte bunun için gidip nüfus müdürlüğüne başvurmanı istiyorum."

Ertesi gün yine buluşmak için sözleşip kafeden ayrıldılar. Nesil kafasında şekillenen bir başka planı Doğay'a açmamıştı ve kendini bu yüzden kötü hissediyordu. Evine gitti. Bütün gece deney ayrıntıları ve formüller üzerinde çalıştı. Sabah kampüse girebileceği en

erken saatte gidip APB laboratuvarlarından birine doğru yöneldi.

Heyecandan ve korkudan içi içine sığmıyordu. Öğrenci kartını kullanıp parçacık yoğunlaştırıcı cihazı çalıştırdı, kvartron göstergesini tam Doğay'ın anlattığı katsayılar arasında bıraktı. Aslında varlığı henüz kanıtlanmamış, ama teorisi sağlam atomaltı parçacıklardan biriydi bu. Doğay'ın deneyinde tarif edilen etkisi, normal akıştan kopmuş ve kendi üzerine doğru kavislenmiş bir uzay-zaman sferoidi oluşmasına yol açıyor olmalıydı.

Nesil gerekli yüksek elektromanyetik gerilimi oluşturmak için jeneratörü harekete geçirdi. Doğay'ın iletmiş olduğu tüm deney koşullarını ve unsurlarını hazırlayıp ortama aktardı. Deney konteynerinin boşalmasını sabırsızlıkla bekledi. Hedeflediği etkiye dair ölçüm yapabilmesi için, bu konteynerin içinin tüm atom ve moleküllerden arındırılması gerekiyordu. Mutlak boşluk yüzünden oluşacak inanılmaz basınç farkı, manyeto-mimetik çekim gücüyle kompanse edilecek ve konteyner duvarları içeriye doğru göçmekten alıkonacaktı.

Meydana gelecek uzay-zaman çarpılmasının kaplayacağı etki menziline, konteynerin duvarları arasında kalmayıp daha geniş bir alana yayılabileceği Nesil'in aklına geldiğinde artık çok geçti.

Nesil jeneratörü durdurmak için elini uzattı. Cihazın düğmesine dokunduğundan emindi. Ama parmakları hiçbir şey hissetmiyor, düğme elinden etkilenmiyordu. Parmaklarının cildi ile düğmenin maddesel varoluşlarının farklı zaman dilimlerini işgal ettiğini, bu yüzden birbirlerine yaslanamadıklarını anladı Nesil. Paniğe kapıldı, içi buz gibi oldu, soluğu kesildi. Birden görüşü de bulanıklaştı, başı döndü.

Sonraki saniyeler boyunca olanları ise beyni kaydedemedi bile.

Bölüm 10

2591 - Dawnian Devriye Ve Bilimsel Araştırma Gemileri, Turkuaz Ve Guidant

İki Dawnian gemisi yan yana gelmiş, uzay boşluğunda birlikte süzülüyordu. Yarı elastik ve saydam bir hortum gibi duran geçit koridoru, Guidant'ın yan hava kilitlerinden birinden çıkıp Turkuaz'ınkilerden birine bağlanmıştı.

Guidant'dan çıkan Arı, elindeki küçük motoru geçit koridoru boyunca uzanan tutunma kablosuna tutturup çalıştırdı. Kendini yerçekimsiz ortama bıraktı, motorun çekme hızını ortalamaya ayarlayıp acelesizce ilerlemeye başladı. Yarası henüz tam olarak iyileşmiş değildi, karın kaslarına yük bindiren ani hareketlere hâlâ rahat uyum sağlayamıyordu. Turkuaz'a doğru ilerlerken, saydam koridor duvarının ötesinde parlayan yıldızlara, sanki hiç dönmüyormuş gibi duran galaksiye baktı.

Turkuaz'ın hava kilidine ulaştığında onu güvenlik elemanlarından biri karşıladı.

"Hoşgeldiniz Asteğmen. Giysinizi çıkarmanıza yardım edeyim."

"Teşekkür ederim," dedi Arı, adamın gülümsemesine aynen karşılık vererek.

Bunu yapabildiği zamanlar hâlâ dikkatini çekiyor ve içten içe kendini kutluyordu. XND klonları doğuştan itibaren güçlü imaj vermek üzere kuvvetle şartlandırılmışlardı. Biri yardım teklif ettiğinde bunu sorun yaşamadan kabul edebilmek için, klonlardan her birinin kendi düşünce alışkanlıkları üzerinde epey çalışması gerekmişti.

Arı giysiden kurtulur kurtulmaz, Turkuaz'ın köprü subaylarının toplantı salonuna giden iç koridorlara doğru yöneldi.

Toplantı salonunda brifing vermekte olan Kaptan Serra, sözünün arasında bir an için durakladı ve kapıdan giren Arı'ya baktı. Sonra gözleri karşısında oturmakta olan Rehan'a kayd.

Var Eden aşkına, diye düşündü Kaptan. Ben burada bir tanesinin varlığına alışmaya uğraşırken, yanına bir de ikincisi ekleniyor. Dalga geçer gibi. Bu bir çeşit ilahi ceza filan olsa gerek.

Derken iki klon arasındaki farklar çaktı dikkatini. İkiz kardeşler kadar benziyorlardı birbirlerine, ama yeni gelenin rengi biraz daha kaçmış, yüz ve beden hatları sanki bir parça çökmüştü.

Ayrıca ikisinin genel havasında da Serra'nın adını tam koyamadığı bir farklılık seziliyordu. Rehan'ın daha rahat, gamsız, hatta pervasız bir duruşu vardı. Ne görse üzerine çıkmanın, dalga geçip hafife almanın bir yolunu bulacakmış gibi izlenim vermekteydi. Ama bütün bu umursamaz görüntünün altında, can yakmaktan en az Logan kadar rahatsız olan duyarlı birinin saklı olduğunu Serra gayet iyi biliyordu.

Arı'nın yapısında ise uzun uzun gözlemleyen, tepki vermeyi ilk elde karşı tarafa bırakan temkinli bir hava vardı. Tüm kaba gücüne rağmen kırmadan basmaya, devirmeden geçmeye gayret eden biri gibiydi sanki. XND klonları öldürmeden yaşayabilecekleri bir hayat tarzı için arayışa ilk geçtikleri sırada, aralarından Equidnus toplumunun ezeli düşman bellediği ve tanıttığı Dawnianlara ilk yaklaşım kuranları da Arı olmuştu.

"Girin Asteğmen Aree," dedi Kaptan Serra, Arı'ya eliyle boş sandalyelerden birini işaret ederek.

"Biz de tam senin rahibi konuşuyorduk," dedi Rehan. Daha kapıda belirir belirmez Arı'yı dikkatli bakışlarla çaktırmadan taramış, fena durumda olmadığına kanaat getirmişti. "Yaramazlığa devam edecekmiş gibi görünüyor," diye ekledi. "Herhalde acil adli oturum gerekecek."

"Dini kisve altında cinayete teşebbüsten yargılanacak," dedi Kaptan. "Sizin de mağdur sıfatıyla resmi şikayette bulunmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum?"

"Doğrudur Kaptan Serra," dedi Arı. "Benzer bir olayın tekrarını önlemek için üstüme düşeni yapacağım elbette."

"Anlaşıldı," dedi Serra. Önündeki cihaza kendi yetki kodunu tuşladı. Olaya en yakın devriye gemisinin kaptanı olarak mavi renk kodunu kendisinin üstlenmesi gerekecekti.

Dawne gezegeni üzerinde tek bir mahkeme binası bile yoktu. Yargıç da yoktu; daha doğrusu meslek yaşamını Adalet Departmanına hizmet ederek geçiren ve işe başlamasından emekliliğine dek yargıç sıfatıyla anılan kimse yoktu.

Hiç mahkeme binası yoktu, çünkü gerektiğinde her yer mahkeme salonu olabiliyordu.

Adli bir vaka ortaya çıktığında en yakın kapalı mekanda, örneğin konuyla ilgili amirin çalışma ortamında görüşülüyor, gerekirse kanıt toplanması için zaman tanınarak ikinci celse için tarih belirlenip kayda geçiriliyordu.

Hiç yargıç yoktu, çünkü adli kararları eldeki olayla ilgili departmanın kıdemli -mavi renk kodlu- memur veya subayları veriyordu. Kanıt toplama başlığı altında en geniş yeri, zaman projektörüyle alınmış görüntü kayıtları tutuyordu. Bu yöntemle olay yeri incelemeleri, o anda orada neler olup bittiği direkt biçimde izlenerek yapılıyordu.

Olaya karışanların ifadeleri ise nöro-ensefalo-vizör cihazıyla, yani N-E-V ile alınıyordu. N-E-V çıktısının temeli, beynin peptid dizilimlerinden yansıyan nöro-elektrik akımların çapraz analizine dayanırdı. Alınan görüntülerin sekans halinde sıralanımı, insanların anılarını başkalarınınca izlenebilir hale getirmenin etkin bir yöntemini oluştururdu.

Bu şekilde olay yerindeki bireylerin düşünce tarzı ve niyetleri gerçeğe en yakın biçimde incelenebiliyordu. Geriye neden-sonuç ilişkilerini yerine oturtmak kalıyordu.

Son kararı vakanın içeriğine göre ilgili kıdemli amir vermekteydi. Dosyasına mavi şerit atılacak kідeme ulaşmış her Dawnian, bu görevi duruma göre üstlenebilecek yetkide kabul ediliyordu.

Kaptan Serra için ise bu, hayatında bu tarz bir yargı görevi üstlenmesini gerektiren ilk olaydı. "Görüntü kayıtları alınması için LANCET merkezine gerekli uzay-zaman koordinatlarını ileticeğim," diye devam etti sözlerine. "Birkaç saat içinde yanıt alırız. Bu arada Aree, gelelim sizin dikkatimize getirdiğiniz ek ayrıntıya. Olay yerinde beliren ve size yardımcı olan birinden bahsetmişsiniz?"

"Evet, Kaptan."

"Ve bu kişinin bir halüsinasyon ürünü olmadığından eminsiniz?"

"Kesinlikle efendim."

"Sırf kayıtlara geçmesi gerektiği için soruyorum: Yüksek düzeyde acı verici uyarılar söz konusu olduğunda XND beyin fonksiyonlarının ağır baskı altında kaldığı biliniyor. Yaşadığımız olayda bunun bir etkisi olmadığından emin misiniz?"

"Öyle durumlarda rahat düşünemediğimiz doğrudur Kaptan," dedi Arı. "Genelde mecburen pasif kalırız ve acı geçsin diye bekleriz. Ama olmayan şeyleri varmış gibi görmeyiz ve benim yanıma yaklaşip yaramı saran kişi bir düş ürünü değildi. Adli vakanın görüntü kayıtları elimize ulaştığında bize bu kişiyi de gösterecek. Onun olay yerinde nasıl belirip kaybolduğu ile ilgili ek bir araştırma gerekeceğini tahmin ediyorum. Karşımıza koloni yerleşimi halkının aşırıya kaçmış ibadet uygulamalarından bağımsız ve farklı bir vaka çıkabilir."

Serra'nın parlak gri gözleri kısıldı. "Kontrol dışına çıkmış bir zaman operasyonundan mı şüpheleniyorsunuz?"

İşte bu netameli bir konuydu. Zaman operasyonları, Dawnian kültüründe yanlış ellere geçmesine asla izin verilmemesi gereken en önemli uygulama olarak görülürdü. Bu yüzden insanların yerleşik olduğu iki galaksinin geri kalanına, zaman teknolojisinin varlığı-yokluğu veya içeriği konusunda ancak söylenti ve efsane düzeyinde bilgi üflenirdi.

Zaman teknolojisi tamamen Dawnian bilimcilerinin ürünüydü. Yapısı gereği, tüm zeka sahibi yaşamları geçmişten geleceğe etkileyebilecek kadar tehlikeli bir üründü üstelik. Neyse ki yine aynı yapısı gereği, yanlış ellere geçme olasılığı belirlediğinde durum vaktinde saptanabiliyor ve gerekli önlem alınabiliyordu.

Dawnian kültürü üyeleri, zaman operasyonları konusunda her bireyini dikkatle eğitmekteydi. Dışarıdan birilerinin zaman teknolojisinin sağlayacağı gücün çekiciliğine kapılıp, hazine ararcasına araştırma yapmaya kalkıştıkları durumlar, uygun zaman operasyonlarıyla kontrol altına alınıyordu. Dışarıdan gelenlere ancak, saf bilimsel merakla hareket ettikleri anlaşıldığı takdirde belli ölçüde anlayışla yaklaşılıyordu.

Serra da bir Dawnian olarak konunun derinliğinin ve tehlikesinin farkındaydı elbette. Onun dikkat kesildiğini fark eden Arı, sorusuna yanıt olarak başıyla evetledi.

"Kaptan, orada neler olduğunu olanca berraklığıyla hatıradığımı asla iddia edemem. Ama acının baskısı olsun olmasın, bir zaman projektörünün koordinata kilitleme sesini daima tanırım. Halbuki LANCET merkeziyle bağlantı kurup sordum ve bana koloni yerleşimine yapılmış hiçbir operasyon kaydı olmadığını bildirdiler."

Kaptan Serra tatsız bir endişenin yüreğini sardığını hissetti. Hızlı başladın şekerim, dedi kendi kendine. Hayatının ilk mavi kodlu vakası şimdiden olmadık saçaklar çıkarıp dal budak sarmaya başladı bile...

Haydi bakalım, kolay gelsin...

Bölüm 11

Nesil önce anlamadığı bir dilde konuşan yumuşak, mekanik sesi fark etti. Puslanmış gözlerini kırıştırdı. İki elini şakaklarına götürdü, baş dönmesini durdurmak istercesine kafasını avuçlarına yasladı.

Vücutunda garip bir tutukluk, berbat bir karıncalanma ve tüm dermanını yok eden bir yorgunluk hissediyordu. Kıpırdayacak hali yoktu.

Yanına birinin yaklaştığını hissetti. Korkuyordu aslında, hatta ödü kopuyordu. Bulunduğu yerin APB laboratuvarı olmadığını pekala farkındaydı çünkü.

Yine de o kadar yorgundu ki, tüm korkusuna rağmen yerinden kıpırdamadı. Başını kaldırdı, yanına gelenden uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermeden öylece baktı.

Gelen kişi normal bir insana benziyordu. Orta yaşlarda bir erkekti, üzerinde belinden büzgülü, rahat görünümlü bir iş tulumu vardı. Bir ayağının üzerine çömelmiş, temkinli bir tavırla Nesil'e bakıyor, birşeyler soruyordu. Yüzündeki ifadede ve sesinde ayrıca ilgili ve endişeli bir ton vardı.

Adam geriye doğru seslendi, birilerini daha çağırdı. Nesil kendinde hafifçe hareketlenecek gücü buldu, biraz doğruldu. Adamın geriye doğru bir adım attığını gördü, iki elini kaldırıp ona 'tamam, yok birşey' dercesine baktı. Yine başı döndü. Sendeledi. Olduğu yere küt diye geri düşecekken, adamın kolunu uzatıp destek verdiğini hissetti.

Birilerinin uyarı dolu bir tonda seslendiğini duydu. Adama dikkat etmesini

hatırlatıyorlardı herhalde. Zarar vermeye niyeti olmadığını belirtmeyi umarak yine ellerini kaldırdı...

Gök gürültüsü gibi bir ses kulaklarını doldurdu. Herşey bir kez daha birbirine karıştı.

Nesil birden uzayın ne kadar muazzam büyüklükte bir boşluk olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kaldı. Karşısında yıldızlar doğuyor, patlayarak büyüyor, sönüyordu. Yıldızlar sarmal galaksilerin kollarında döne döne savruluyor, çekirdeklerinde oluşan madde atomlarını uzaya saçıyorlardı.

Nesil kendi bedenini oluşturan madde atomlarının da işte böyle bir yıldızın çekirdeğinde doğmuş olduğunu fark etti. Dünya gezegeni denen o çakıl taşı da, üzerinde yaşayan bütün o yaratıkların hepsi de, maddesel varlıklarını yıldız çekirdeklerinde oluşup saçılmış atomlara borçluydular.

Aynısı evrende yaşam içeren tüm gezegenler ve üzerlerindeki için de geçerliydi. Hepsi de yıldızların çocuklarıydı işte.

Eh, böyle bir ortak noktaları olduğuna göre, aslında o kadar da yabancı değildiler. Korkacak birşey yoktu.

Anlamadığı dilde konuşan o yumuşak bilgisayar sesi yine uzaklardan bir yerlerden yansımaya başlamıştı. Nesil birden tutunma ihtiyacı hissetti. Nereye tutunacağını, neyle tutunacağını kestiremedi. Algıları karmakarışık. Benim ellerim nerede Allah aşkına, diye düşündü şaşkın şaşkın. Vücudum nerede yahu? Neredeyim ben?

Derken elini fark etti, sonra göğsünü hissetti, soluksuzca sıkıştıyordu yine. Elini göğsüne götürdü, yumruk yapıp vurdu. Derin bir soluk çekti. Biraz rahatladı. Beyni açıldı sanki, arkasından gözleri de açıldı. Düşünebilmeye başladı yeniden.

Garip bir meydanda buldu kendini. İnsanlar toplanmıştı. Ortada sunak gibi duran taştan bir yükselti ve üzerinde yatırılıp bağlanmış birisi vardı. Uzun ve parlak cüppe giymiş, beyaz saçı uzun sakalına karışmış bir başkası onun başına dikilmişti. Kalabalığı etkilemeye yönelik yarı kaçık hareketlerde bulunuyor, yüksek sesle dualar okuyordu.

Eski çağlara geldim anlaşılın, diye düşündü Nesil. Doğay gibi dört yıl değil, belki dörtüzyıl geri gittim herhalde.

Derken kalabalıktaki insanların dış görünüşlerindeki ayrıntılara takıldı Nesil'in gözleri. Giysiler pek eski çağlarda görmeyi bekleyeceği gibi değildi. Cüppeli kaçığın yaptıklarını çeşitli dehşet ifadeleriyle izleyen insanların çoğu, hiç de tarih sayfalarından fırlamış gibi değildiler.

Gökyüzünde belirip meydana iniş yapan araçları fark ettiğinde, kesinlikle geçmişe gitmiş olamayacağına karar verdi Nesil. Ani bir merakla sunak taşına doğru ilerledi, üzerinde bağlı duran kurbanı baktı. Onun giysilerinin de Ortaçağ kıyafetleriyle hiç ilgisi yoktu.

Nesil birden kurbanın hâlâ hayatta olduğunu gördü. Cüppeli kaçık, silahlı muhafızlarına bağırarak komutlar vermekle meşguldü şimdi. Uçarak gelen araçlardan da silahlı insanlar dökülmüş, çatışma başlamıştı.

Genç kızın içi bir anda inanılmaz bir öfkeyle doldu. Ortalık gürültülü ve karmakarışık hale geldikçe daha çok sinirlendiğini hissediyordu. En çok da zavallı kurbanı kan içinde bırakan kaçığa sinirlenmişti.

Onunla arasında muhafız olmadığını, hiçbir engel bulunmadığını ayımsadı. Koşmaya başladı, hem de tam adamın üzerine doğru. Yolda eline ne olduğunu bilmediği, mobilya gibi birşey geçirdi. Savurup cüppeli kaçığın üzerine doğru attı onu. Hemen arkasından da kendini gövdesinin tüm gücüyle adama doğru fırlattı.

Birlikte yere düştüler.

Nesil düşer düşmez hemen toparlanıp kalktı. Uçan araçlardan gelenlerden silahlı iki kişinin cüppeliyi tutuklamaya yöneldiğini gördü. Kendisine doğru baktıklarını, ama üzerine silah doğrultmaya niyetlenmediklerini ayımsadı.

Tamam, dedi içinden. O zaman asıl yapmak istediğim şeyle ilgilenebilirim demektir.

Sağına soluna baktı, sunak taşının arkasındaki kameriyede süsleme için kullanılmış malzemeyi gözüne kestirdi. Malzemeyi çekiştirip söktü, elinde yuvarlayıp aceleyle sardı. Kaçığın elinde görmüş olduğu bıçak ilişti gözüne. Eğilip onu da düştüğü yerden kaptı, hızla kurbanın yanına geldi. Onu sunağın üzerinde tutan bağlara saldırdı, bıçağı kullanarak hepsini kesip parçaladı.

Yaralı genç kadının kalkmaya davrandığını ama başaramadığını gördü. "Acele etme kardeş," diye homurdandı. O anda aklına aynı dili konuşmuyor olacakları geldi...

Herhalde kurban söylediklerinden hiçbir şey anlamayacaktı. Yine de ses tonundan niyetinin hissedileceğini umarak söylenmeye devam etti Nesil.

"Bak, ben doktor değilim, atomaltı fizikçiyim yalnızca. Ama bir karış boyunda kesi yarasıyla ayağa kalkmasan daha iyi olur, tamam mı? Allahım, şu kana bak... Nefret ederim kandan..." Bir yandan kolunu genç kadının gövdesinin altından geçirmiş, elindeki şeyi yaranın çevresine sarmaya başlamıştı.

"Hâlâ can belirtisi verdiğine göre belki de uğraştığıma degecek demektir," diye devam etti Nesil. "Burası neresidir, ne biçim bir zamandır anlamadım, ama gördüklerim hiç de hoşuma gitmedi. Uçan mekikler var, ışın silahları var, ama satanist rahibi kılıklı birileri hâlâ taş sunaklara kadın bağlayıp kurban töreni yapıyor. Millet de öylece seyrediyor. Hah! Eğer insanlığın geleceği böyleyse, yandı gülüm keten helva."

Nesil kendi cüssesinin genç kadını taşımaya yetmeyeceğini düşünerek çevresine bakındı, yardım edecek birinin çıkıp çıkmayacağını görmeye çalıştı. Koluyla sarıldığı kurbanın büyük bir gayretle doğrulmaya uğraştığını fark etti.

"Eh, hiç değilse kadınların pes etmeyen cinsten olacakları anlaşılıyor," diye homurdandı.

Birden başı dönmeye başladı yine. Vuruldum mu yoksa, dedi kendi kendine.

Destek olmaya çalıştığı genç kadının sendelediğini ve kendini saldığını hissetti, onu sunak taşının yanında yere bırakmak zorunda kaldı. Silahlı birilerinin onlara doğru geldiğini ayımsadı.

Ya yardım edecekler ya da öldürecekler, diye düşündü hayal meyal.

Gök gürültüsüne benzeyen o ses yine doldurdu kulaklarını. Nesil o sesi tanımaya başlamıştı artık.

Birşey beni zamanın içinde pinpon topu gibi gezdiriyor, diye geçirdi aklından.

Yine yıldızlar çıktı karşısına. Öyle gece gökyüzünde gördüğünüz, uzaktan uzağa göz

kırpan serin ve sakin ışık noktaları gibi değildiler ama...

Onun yerine hareketli bir galaksi sarmalının kolları arasında kıpır kıpır patlayıp sönen, sanki kendi canı varmış ve bilinçliymiş gibi duran şeylerdi. Hem uzak, hem yakın gibiydiler.

Nasıl düşünürsen öyle olacaklar, diyen bir düşünceyi idrak etti Nesil birden.

Kendi düşüncesi değildi bu. Bir başkası sesleniyordu ona. Gözünün önüne sunak taşından kaldırmaya çalıştığı genç kadının hali geldi. Ona yardımcı olma refleksiyle gayret gösterirken, onunla bağlantı halindeki bambaşka birşeyin dikkatini çekmişti.

Yaptığı girişim beğeniyle karşılanmıştı. Şimdi hissettiği yardım, bunun ödülüydü işte.

*Korkmaya karar verirsen korkunç hale gelecekler.

Üzerine geldiklerini düşünürsen seni boğacaklar.

Negatif düşüncelerden vazgeç.

Onları dost ve destek olarak düşün.

Senin neyi nasıl şekillendirdiğin, sana göre fark yaratacak.*

Nasıl yani, dedi Nesil içinden. Yine elini ağzını, konuşacak dilini boğazını bulamıyordu... Ama öğrenmeye başlamıştı. Düşünmesinin bile yeteceğini anlıyordu şimdi.

Neden korktuğuna odaklanma. Ne istediğine odaklan.

Tamam, benim için hava hoş, diye düşündü Nesil. İçine düştüğüm bu tuzak her neyse, ondan kurtulmak nasıl olur, işte onu düşünüyorum!

Doğay'a ne olduğunu anlamak istiyorum. Onun güvende olmasını istiyorum. Sevdiği bilim dalında rahat çalışması nasıl olur, işte onu düşünüyorum.

Zaman yolculuğu denen bu yerin dibine batasınca şeyi de doğru dürüst anlayabilmek istiyorum!..

Bölüm 12

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

Turkuaz ve Başak-1 gemileri uzayın farklı bölgelerinden dolanıp gelmiş ve Dawne yörüngesinde buluşmuştu.

Ana gemiler gezegen yörüngesinde beklerken, her ikisinden çıkan birer mekik gezegen yüzeyine yaklaştı.

İki mekik LANCET üssünün iniş limanına birbiri ardına kondu. Başak-1'in mekiği biraz daha ince uzun yapılı, sivri burunluydu. Ondan inen Mekim, Turkuaz'ın daha geometrik hatlara sahip mekiğinden inen Kaptan Serra, Rehan ve Arı ile buluştu.

"İzleme cihazı?" diye sordu Rehan, Mekim'e geldiği mekiği işaret ederek. Mekim başının hafif bir hareketiyle hayır işareti yaptı.

Gentürkler dost ve müttefik bir gezegendi, ama konu zaman teknolojisi olduğunda

Dawnianlar kendilerini azami temkinle yaklaşmak zorunda hissediyorlardı. Kaptan Hürsu ve Başak-1 mürettebatının bildiği tek şey, konuk koordinasyon subayları Mekim'in milli güvenlikle ilgili bir aciliyet için merkeze çağırıldığı idi. Hürsu belli bir süre için Dawne yörüngesinde kalarak beklemenin kendileri için bir sakıncası olmadığını bildirmişti.

"Görevim nedir?" diye sordu Mekim.

Demek istediği, beni niye çağırdınız, bana ne gerek vardı ki gibisinden bir soruydu aslında. XND klonları aralarında konuşurken pek uzun cümleler kurma ihtiyacı duymazlardı. Arı da, Rehan da onun gerçek sorusunu fazla söze gerek kalmadan rahatça anlamıştı.

"Yüksek güvenlik," dedi Rehan. "Kaptan Serra yardımcı istedi." Senden daha iyi tanıyıp güvenebileceğimiz başka birini biliyor musun, diye devam etmesine gerek yoktu elbette.

Ve normalde Mekim'in yanıtı, başüstüne anlamına gelecek özet bir kafa hareketi olurdu. Ama bu kez duraksama dolu bir ifadeyle diğer iki XND klonuna baktı.

Sorun var, anlamına geliyordu bu bakış. Bana güvenemeyebilirsiniz. En zor anınızda sizi yarı yolda bırakabilirim. Çünkü başımdan aşan bir belaya bulaştım.

Ayrıntıya girecek vakit bulamadılar. Dördünü de LANCET üssü yetkilileri karşıladı. Üs acil durum alarmındaydı, çünkü LANCET bilgisayar kompleksine dışarıdan saldırı tespit edilmişti.

Dawnian zaman teknolojisi beş yüz yıldan beri ilk defa, vaktinde tespit edilememiş bir dış tehditle karşı karşıyaydı.

Üstelik bütün bunların farkına varılması, Kaptan Serra'nın kaçık bir koloni rahibinin davası için resmi talepte bulunduğu görüntü kayıtları sayesinde gerçekleşmişti.

"Eğer mümkün olsa birinin LANCET sistemine virüs bulaştırdığını düşüneneğim," dedi üssün nöbetçi kumandanı Albay Genc, bir yandan zaman laboratuvarına doğru giden yolu ekibe gösterirken.

Karşılığında dört kişiden üçünün birbirinin kopyası olması gerçekten ilginç bir görüntü oluşturuyordu. Albay çok kısa bir an için duraklamış ve gözlerini gelenlerin üzerinde gezdirmekten kendini alamamıştı. XND klonlarının ise hiçbiri bozuntuya vermedi; Albay'inki gibi tepkilere fazlasıyla alışkindılar.

"Belki de mümkündür?" diye sordu Kaptan Serra.

"Tarama programlarımız temiz sonuç veriyor," dedi Genc. "Ayrıca uzmanlarımız farklı yaklaşımlarla program testleri de yapıyor. Bir virüs olsa mutlaka onların oluşturduğu süzgece takılırdı."

"Bulabildikleriniz ne merkezde?" diye sordu Arı.

"Sanki çakışma varmış gibi. Ama bu mümkün değil."

"Ne tür bir çakışma?"

"Ancak galakside birilerinin daha zaman teknolojisi geliştirmiş olmasıyla saptanabilecek teorik bir etkidir bu," diye açıkladı Genc.

"Diyelim ki birileri daha zaman operasyonları başlatmış olsun... Ama onların

önceliklerinin farklı olduğunu farzedin. Örneğin kendi gezegenlerinin yayılımcı bir imparatorluk haline gelmesini hedefliyor ve bu yönde gerçek değişiklikleri yapıyor olsunlar. Bu durumda onların ve bizim oluşturduğumuz gerçek değişiklikleri, er geç birbirinin yoluna çıkmaya ve birbirinin etkilerini aksi yönlerde bozmaya başladılar. İşte böyle bir çakışmadan bahsediyorum."

Laboratuvar salonunun kapısına ulaşmışlardı. Geniş ve yüksek kapı, önlerinde yana kayarak açıldı. Yeni gelenler kendilerini, salonda bir süredir devam ettiği anlaşılan hummalı bir etkinliğin içinde buldular.

Salonun duvarları boyunca çepeçevre yerleştirilmiş bilgisayar konsollarında Analistler ve Programcılar bir araya gelmiş çalışıyordu. Kiminin sağ, kiminin sol şakağında, kaşlarının hemen üzerinden başlayıp aşağıya doğru uzanan yarım ay şeklinde görüntü elektrodları takılıydı. Bu elektrodlar her birinin bilgisayarının kendi ekranı niyetine çalışıyor, görüntüyü ise sanal biçimde direkt olarak beynin optik algı merkezine iletiyordu. Ayrıca ulaştıkları sonuçları hep birlikte görüşebilmek için, daha geniş görüntü projeksiyonları halinde salonun ortasındaki boşluğa da yansıtmaktaydılar.

Zaman operatörleri ve bir Optimizerden oluşan bir başka ekip, ortadaki projeksiyon alanının çevresine dizilmiş koltuklarında, ellerindeki portatif bilgisayarları kullanarak sonuçları incelemekteydiler. Karşılaştırmalar ve taramalar yapılıyor, LANCET sisteminin tüm veriyolları ve alt rutinleri analizden geçiriliyordu.

Evrende insanlığın kendi başına getirebileceği en kötü şeylerden biri, başkalarını harcamakta sakınca görmeyecek yapıda birilerinin eline, zaman teknolojisi gibi muazzam bir imkanın geçmesi olurdu.

Uzay-zaman koordinatları arasında bağımsız yolculuk imkanı tanıyan LANCET projeksiyon alanının sabitlenebildiği ilk andan beri, Dawnianlar bu tür bir olasılığa karşı duyarlı ve hazırlıklıydılar.

Onların zaman teknolojisini kullanma anlayışları, olabildiğince çok insanın hayatta kalmasını ve olabildiğince yüksek standartlarda yaşamalarını hedefleme biçimindeydi. Bu konuda gezegen, ırk veya köken ayırımı yapmazlardı.

"Sabit mekan sendromu!" diye seslendi Analistlerden biri. Şakağındaki elektrodun beynine ilettiği veriler dizisini tararken kaşları çatılmış, yüzüne beklemediği tatsız bir sürprizle karşılaşmış birinin ifadesi yerleşmişti.

Kaptan Serra ve XND klonları, salonda bunun ne anlama geldiğini bilen herkesin huzursuz tepkiler verdiğini görebiliyordu. Soru yüklü bakışlarını Albay Genc'e çevirdiler.

"LANCET sistemi alternatif gerçeklik dokuları arasında rahat hareket edilebilebilecek köprüler oluşturur," diye açıkladı Albay. "İnsan algısında bu, uzay-zaman koordinatları arasında özgürce gidip gelmek gibi gözlemlenir. Buna karşın eğer birilerinin uzayda bir mekanda sabit kalıp sadece zaman boyunca ileri-geri hareket edebildiği algısını gözlemliyorsanız..."

"... Bu LANCET stilinin dışında bir başka zaman yolculuğu tarzı anlamına gelir," dedi yanlarına yaklaşan Optimizer. "Yani tanımadığımız birileri, 'lineer esneme' dediğimiz ilkel bir yöntemle, tek bir nedensellik hattı boyunca zamanda dans etmeye başlamış demektir."

"Bu ilk defa mı oluyor yani?" diye sordu Rehan.

"Bunu tesadüfen keşfetmemiz ilk defa oluyor," dedi ilk seslenen Analist. "Normalde LANCET, zamanda bu tür hareketler daha ilk saptadığında alarm verir. Biz de durumu inceleriz. Vakayı kendi haline bırakıp bırakmamaya karar vermek için bol bol alanımız kalır. Ama bu kez gafil avlandık ve bu hiç de iyi bir alamet değil."

"Yani lineer esnemeye muhtaç olacak kadar ilkel bir zaman yolcusunun, kendini LANCET'den saklamayı başaramaması beklenirdi öyle mi?" dedi Arı.

"Evet öyle," diye yanıtladı Analist. "Burada LANCET'in normal seyrini bloke eden birşey var..."

"Yakaladım onu!" dedi Programcılardan biri. Analistin taradığı alt rutinlerden birinin başına geçmiş ve algoritmasını kendi dizdiği bir inceleme programı başlatmıştı.

"Var Eden aşkına, şu çevrim sayısına bak!" dedi Analist.

Laboratuvar salonundaki tüm uzman gözler, projektörlerden yansıyan görüntü kayıtlarına ve akıp giden çok boyutlu veri grafiklerine çevrildi. "İşte şurada," diye işaret etti Albay Genc.

Kuaterner Buzul Yayılımı öncesi Arz dönemlerinden birinden gelen görüntü kaydı dizilimini gösteriyordu. "Şurada kendi üzerine kapalı gibi his veren koordinat dizilimi, bu noktada paradoksal bir çevrim döngüsüne takıldığını gösteriyor."

İlkel bir zaman yolcusu önce kaza eseri kendi yarattığı lineer esneme alanına yakalanmıştı. Kendi geçmişine gidip kendi varlığına çentik atmış, kendi genç halini ürküterek onu oraya getiren kazanın varolduğu geleceği değiştirmişti.

Yeni oluşan gerçeğin akışı, insanlığın Arz'dan çıkıp galaksiye yayılmasını yaklaşık yarım yüzyıl kadar geciktirmişti. Zira başına gelen zaman kazası yüzünden bilim alanından uzak durmaya karar veren bireyin, eski gerçeklikte oldukça önemli bilimsel ilerlemelere imza atacağı anlaşılıyordu. Yeni gerçeklikte başka birilerinin aynı bilimsel ilerlemeyi sağlaması biraz daha uzun zaman almıştı.

"Kırk sekiz yıllık fark, Arz şartlarından vaktinde uzaklaşmadığı için hayatını kaybetmiş yüz yirmi yedi milyon insan anlamına geliyor," dedi Optimizer, önündeki verileri karşılaştırarak.

"Nedir bu?" diye mırıldandı Rehan. Karşısında akıp giden görüntü ve grafiklerden anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Gören de biri, varolabilecek tüm alternatif gerçekliklerin kaydını yapıp baştan elimize vermiş sanacak?"

Optimizer soluğunu burnundan salarak güldü. "Doğru sanacak öyleyse... Çünkü Var Eden bunu zaten yapmış."

Rehan bir kaşını kaldırarak Optimizere baktı. "Nasıl yani?"

"Asteğmen, ayak üstü kuantum dinamikleri dersi mi vereyim şimdi sana?"

Rehan hiç istifini bozmadan başını salladı. "Evet efendim. Lütfen."

Optimizer bu kez daha yüksek sesle güldü. "Pekala. Öyleyse içinde yaşamını geçirdiğin şeye şöyle alıcı gözle bir bak. Ne görüyorsun?"

"Uzay ve zaman, sanırım."

"Tamam. Şimdi o algıyı bir kenara bırak ve şöyle düşün. Aslında mümkün olan tüm alternatif gerçekliklerden oluşan bir kuantum haznesi içinde yaşıyorsun."

Rehan adamın anlattığı şeyi zihninde canlandırdı. Öyleyse neden o gerçekliklerden yalnızca birini algılıyorum, diye sorması gerekiyordu şimdi. Ama ondan daha fazla merak ettiği bir başka sorusu vardı.

"Eğer tüm olasılıkların birden içinde yaşıyorsam, öyleyse zaman yolculuklarının değiştirdiği şey ne?"

"Zaman operasyonları yalnızca gerçekliğin zeka sahiplerince algılanış biçimini değiştirir," dedi Optimizer. Gözünü önündeki işinden ayırmaksızın konuşuyordu. "Çünkü zaman kavramı zaten sadece insan beyninin dünyayı algılama biçiminde mevcuttur. Aslında bizim burada yaptığımız şey, toplu bilinç olarak algılamayı tercih ettiğimiz alternatif gerçekliği seçmek ve onu geçerli kılacak nedenselliği elimizle oluşturmaktan ibaret. Yoksa kuantum olasılıkları havuzunun bütünlüğünde bir değişiklik yaratmıyoruz, çünkü onun ana yapısı zaten yaşanabilecek tüm alternatifleri de içinde barındırıyor."

"Yani başka insanlar benim algılamadığım gerçeklikleri de mi yaşıyor?"

"Her zeka sahibi ister farkında olarak, ister olmayarak kendi gerçekliğini oluşturur ve onun koordinatlarını takip ederek yaşar. Bunu da hayattaki tercihleriyle şekillendirir. Ve evet, Var Eden'in yarattığı kuantum evreni, içinde yaşayan her zeka sahibine bunu sağlayabilecek boyutlardadır."

Atladığım ilk sorum otomatikman yanıtlandı galiba, diye düşündü Rehan. Herkes kendi düşünce ve tercihlerinin akışında yaşıyor, kendi algıladığı şeyin de tek ve mutlak gerçeklik olduğunu sanıyordu.

"Tüm kuantum gerçeklikleri dokusunun her noktasının 'uzay-zaman koordinatı' olarak tanımlayabildiğimiz birer adresi vardır," diye devam etti Optimizer.

Rehan adamın çizdiği tabloyu kavrar gibi olduğunu hissetti. "Öyleyse LANCET hem bizi bu adresler arasında dolaştıran taşıt aracımız, hem de bize istediğimiz adresin görüntülerini sağlayan kameramız oluyor öyle mi?"

Optimizer muzip denebilecek bir ifadeyle gülümsedi. Gözünü önündeki işten hâlâ ayırmamıştı, ama Rehan'a başıyla evet işareti yaptı. "Güzel benzetme. LANCET'in yaptığı şey, projeksiyon alanını bir portal gibi kullanıp objeleri normal uzay-zamandaki koordinatından çıkarmak ve 'kuantum haznesi' dediğimiz çorbanın içine çekmektir. Son adımda da yolcu objeyi aynı portaldan geri getirip normal evrene iade eder, ancak bunu yaparken hedef olarak bildirilen yeni uzay-zaman koordinatlarını kullanır. Birinci dersin sonu. Tebrik ederim."

Analist yüzünü buruşturarak söze girdi. "Dört yüz elli altı adet negatifimiz var arkadaşlar. Ayrıntılı operasyon planı yapmadan hiçbir yere kıpırdayamayız."

"Aah ah," diye içini çekti Optimizer. "Eski çağlarda hangi tarafın ağır bastığına karar vermek çok daha kolaymış. Sebze tüccarı usulü. Koy teraziye, kim dibe vurduruyorsa o tarafa meyillen gitsin."

Kaptan Serra, Analist ve Optimizerden açıklama istemek yerine Albay Genc'e döndü.

"Neden bahsediyoruz Albayım?"

"Zaman operatörlerinin nasıl bir psikoloji altında çalıştıklarına yakından tanık oluyorsunuz," dedi Genc. "Eski gerçekliğe geri dönersek yüz yirmi yedi milyon insana yaşamlarını iade etmiş oluyoruz... Ama yenisinde hayatta kalmış olan dört yüz elli altı kişiyi kaybediyoruz."

"Ve çalışma biçimimiz, bu ikisinden biri ya da öbürünü tercih etmek şeklinde değil," diye ekledi Analist. "Her iki taraftaki kayıpları da birer birer inceleyip 'kurtarılma kriterleri' dediğimiz ölçütlere ne kadar uyduklarına karar vermemiz gerekiyor..."

"... O yüzden de tüccar hesabıyla hareket edip basitçe kalabalık olan tarafı tercih edemeyiz," diye devam etti Optimizer. "Çünkü elimizdeki şey ticari mal değil, her biri kendi adına değerli olan zeka sahipleri."

"Bu durumda üçüncü bir alternatif yaratmak zorundayız," dedi Albay Genc. "Bu da her iki seçeneğin kurtarılma kriterlerine uyan tüm kayıplarının, zaman operasyonları yoluyla yaşam şansına kavuşturulduğu daha gelişkin bir başka gerçekliğe yönelmek demek."

Rehan uzun bir ıslık koyuverdi. O da, diğer iki XND klonu da, hatta Kaptan Serra da zaman üssü görevlilerinin ne tür bir yük üstlenerek çalıştıklarını kavramaya başlamışlardı.

Gördükleri kadarıyla bu insanlar, "zaman boyunca" olabildiğince çok sayıda zeka sahibinin insafılı konumlarda muhafaza edilmesi için çaba harcıyordu.

Dahası, yaptıkları işin tanrıçılık oynamaya fazlasıyla benzediğinin farkındaydılar... Ve bunun kendilerini kibirlendirmesine izin vermemek için zahmet edip çaba harcıyor, olaylara dikkatle yaklaşıyorlardı.

"Bakın ne diyeceğim," dedi Optimizer, gözleri şakağındaki sanal vericiden beynine yansıyan kayıtlar arasında hızla gidip gelerek. Önündeki bilgisayarı programlayan parmakları uçar gibi hızla çalışıyordu. "Dört yüz elli altı negatif arasından otuz yedisinin kaybı işte şu bölgedeki sosyal çalkantının yansımalarına bağlı gibi görünüyor... Eğer şuraya bir baloncuk yerleştirirsek..."

Albay Genc konuklarına dönüp açıkladı. "Baloncuk, yani gelecek etkileri açısından kendi üzerine kapanan bir olaylar zinciri."

"Varan bir," dedi Analist, işaret edilen koordinatları inceleyerek. "Dostum, siz Optimizerlere bayılıyorum... Bu sonuca hangi verilere dayanarak ulaştığınızı sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin tabii," dedi Optimizer. "Ama anlatabilir miyim bilmiyorum. Tecrübeye dayanan bir tahmin yürüttüğümü söylesem, somut bilimsel veri görme ihtiyacına hitap etmiş olur muyum?"

"Boşver," deyip omuzunu silkti Analist. "Optimizerlerin tahmin köprüleriyle sonuca zıplama sürecini asla anlamamışımıdır... Sanırım bir Analist kafasının o tarz düşünceyi kavraması imkansız."

"İtiraf edeyim, ben de senin gibi kahve pişiremem," dedi Optimizer. "Haydi millet, gayret edin de onaralım şu gediği..."

Zaman üssü görevlilerinin aralarındaki iletişimi sessizce dinleyen Mekim, tam o sırada beynindeki nano-çipler tarafından aktive edilen yeni bir anı dalgasının gelişini hissetti.

Geriye doğru birkaç adım attı.

Kendini laboratuvarın kapısından dışarıya atmayı planlıyordu... Ama gelen krizin şiddeti buna fırsat vermedi.

Bölüm 13

2019 - Yeşilköy Sahili

Doğay ara sıra Nesil ile buluştukları o küçük kafeye doğru yaklaştı.

Gözleri önce dışarıdaki masaları, sonra kafenin camlı bölümünü taradı. İçi sıkıntıyla dolmuştu. Kalbi güm güm atıyordu.

Umut etmeye bile korkarak bakıyordu. İki gündür Nesil'i görememiş, kime sorsa haber alamamıştı. Nesil evinde yoktu. Derslere girmemişti. Kişisel haberleşme cihazı yanıt vermiyordu. Kelimenin tam anlamıyla sırta kadem basmıştı.

Genç delikanlı neredeyse ağlayacak hale gelmişti ama erkekliğe yakıştıramadığından yutkunup kendini tuttu. Çaresizce kendi kaldığı odaya dönecekti şimdi. Kayıp hissiyle başa çıkmaya çalışarak yatağında dönüp duracak, uykusuz bir gece daha geçirecekti.

Şu dünyada kendisini önemseyen, başına ne geleceğini umursayan bir Nesil ablası vardı.

Öylesine yürümeye başladı Doğay. Ayaklarının onu nereye götüreceğini kendisi de merak ediyordu.

Ne saçma iştir Allah'ım, diye düşünüyordu bir yandan. Ben neye bulaştım böyle?

Hem ben burada yaşıyorum, hem de yirmibeş mahalle ötede benim dört yaş genç halim yaşıyor. Nasıl olur ki? Kozmosun böyle paradokslara engel olduğu bir düzeni yok mudur?

Zaman yolculuğu konusunda Doğay'ın ulaşıp inceleyebildiği bütün külliyat, deha düzeyindeki öncü bilim insanlarının teorilerinden ibaretti... Bir de renkli hayalgüçlerine sahip gelecekbilim yazarlarının ürettiği edebi ve sinemasal eserler vardı yalnızca.

Onlardan da doğal olarak gerçekler değil, ancak tahminler yansıyor.

Zamanda kendinle karşılaşırsan sakın dokunma, yoksa büyük bir patlamaya yol açarsın, gibisinden inciler yumurtlayan bile vardı aralarında. Halbuki Doğay bunu bizzat denemiş, doğru olmadığını görmüştü.

Anlaşılan insan beyni, sırf kendini farklı yaştaki haliyle karşısında görme fikrini zor sindirdiği için üretiyordu bu asılsız çıkarımları. Bunu düşündüğünde Doğay soluğunu dudaklarının arasından "pöh," der gibi salıvermişti.

Genç halimle ben istesek güreş tutup kucaklaşabiliriz bile, diye düşünüyordu. Ortada ne çatlayan vardır ne patlayan. Demek ki böyle şeyler Allah'ın evreninde mis gibi

olabilmekte... Ama daha önce benden başka kimsenin deney yapıp görme şansı olmamıştır.

Ertesi gün yine işe gitmesi gerekiyordu. İşi yorucuydu, patronu surat asmayı seven biriydi. Ama Doğay'ın işyerinde geçirdiği saatler boyunca içi içine sığmamasının sebebi bunların hiçbiri değildi.

Kendini zor tutuyordu, çünkü hayatla ilgili kaçırdığı birşeyler vardı... Anlaması gerekirken anlayamadığı, araştırmaya bile başlayamadığı... Unutup geride bırakmayı ise asla başaramadığı birşeyler.

Bu dünyada neler olup bittiğini doğru dürüst kavrama işini fethetmediği sürece, kafasını gömüp kendini normal bir hayatın akışına bırakması mümkün değildi.

Bir süre sonra başını kaldırdığında, ayaklarının kendisini nereye getirdiğini gördü: APB fakültesinin önündeydi şimdi. Nesil'in nereye kaybolmuş olabileceğine dair iki gündür aklına gelmeyen fikir, işte o anda beyninde şimşek gibi çaktı.

Doğay ne yaptığının hiç farkında olmadan başını kaldırdı, göğe doğru "arrhhh!" diye bir çığlık salıverdi, çömeldi. Elleri yumruk olmuş, iki yanında kasılıp kalmıştı.

Halini gören birilerinin yanına gelip iyi misin diye sorduklarını neden sonra ayımsadı. Bir çeşit fenalık geçirdiğine karar vermiş, portatif bir tabure getirip otursun diye yanına koymuşlardı. Biri burnuna doğru bir şişe su uzattı.

"İyi misin delikanlı? Bir yerin mi sancıyor?"

"Revire götürelim mi seni, ister misin?"

Başını iki yana salladı. Kendini sıcak suyun içinde soluk almaya çalışmış gibi hissediyordu, boğulacak gibiydi. "Laboratuvar," diyebilirdi yalnızca.

"APB öğrencisi misin?" diye sordular.

Doğay başıyla evetledi. Yemin etsem başım ağrımaz, diye düşündü. Öğrenmekteyim ki hem nasıl... Bütün hayatımı alt üst etmiştir bu atomaltı parçacık bilimleri.

"Laboratuvarda birşey mi unuttun?"

Yine başıyla olumlu Doğay. "Deney... Ama giriş kartım yoktur..."

Meraklanmışlardı anlaşılan. APB'ninki gibi bir laboratuvarda öğrencilerin gözetmensiz deney yapması mümkün değildi. Çünkü atomaltı fizik kuvvetleriyle oynamanın potansiyel tehlikesi büyüktü.

"Nöbetçi APB asistanına başvuralım," dedi aralarından biri, elini Doğay'ın omuzuna koyarak. "Bu çocuk belli ki başa çıkamadığı bir sorun yaşamış, ama olanları tam anlatacak durumda değil."

"Doğrudur," dedi bir diğeri. Cebinden kendi kartını çıkartmıştı. "Laboratuvarı ya biz yoklayalım, ya da yoklanmasını sağlayalım."

Öyle ya da böyle bir şekilde APB laboratuvarına götürüleceğini anlayan Doğay hiç itiraz etmeksizin, kendisiyle ilgilenen yüksek sınıf öğrencileriyle birlikte binaya doğru yürümeye koyuldu.

Başının yine derde girebileceğini biliyor, ama nedense bunu zerrece umursamıyordu.

Bölüm 14

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

Mekim inleyerek olduğu yere çömeldi ve kollarıyla kendini kucakladı.

Ses çıkarmamaya, dikkatleri üzerine çekmemeye çalışıyordu. Ama boğazından kurtulan acı dolu hırıltıları engellemesi mümkün değildi.

"Kırkbir güneş aşkına bu da nesi?" dedi Rehan.

"Neyin var senin?" diye sordu Arı. Elini onun omuzuna koymak istiyor, ama daha beter irkiltmekten çekiniyordu.

Mekim kendisine sorular sorulduğunu ayımsayabiliyordu ama yanıt veremedi. Arı'nın "Bana tutun," dediğini duydu. Onun kollarının kendisini sardığını hissetti. Beynindeki nano-çiplerden gelen görüntülü nöro-uyarılarla bedeni ardı ardına kasılıyor, sarsılıyordu.

Gözünün önünde yıllar önce General Sinnon'un emriyle öldürdüğü bir isyancı gerilla belirmişti. Adama attığı tüm tekme ve yumrukları, onun bedeninde kırılmasına yol açtığı tüm kemikleri, şimdi olay kendi başına geliyormuş gibi hissetmekteydi.

"Var Eden aşkına, orada neler oluyor?" diye sordu Analistlerden biri.

"Albay, buradaki konsantrasyonun bozulması çok şeye malolabilir," diye uyardı Optimizer. "Hastalanan bireyi hemen dışarıya çıkarmanızı kuvvetle öneririm."

"LANCET'in projeksiyon alanında sürüklenen yabancı bir cisim var!" dedi Programcı tam o sırada. Sesindeki büyük hayret ve endişeyi gizleyememişti.

"Hayat belirtileri tespit ediyorum," dedi bir diğer Analist. "Canlı bir insana uyacak biyokimyasal yapı içeriği ve yaşamsal veriler okunuyor."

"Aha, anlaşıldı şimdi," dedi Optimizer, durumu kavrayıp rahatladığı için ifadesi yumuşayarak. "Biri LANCET'in projeksiyon alanına sıkışmış. Bir kaşık suda fırtına çıkarmışız demek ki."

Analist hayretle ona döndü. "Öyle mi efendim? Şunu bize de anlatsanız da aydınlansak?"

"Acil durum alarmını sonlandırabiliriz," diye yanıtladı Optimizer. "Bu bilinçli bir dış saldırı değil. Yalnızca birisi boyundan büyük oyuncaklarla oynarken cereyana kapılmış."

Laboratuvar salonundaki herkes dikkat kesilmiş, önlerindeki karmaşadan anlam çıkarmak için hep birlikte kafa kafaya vermişlerdi.

"LANCET bu kişiyi lineer esneme alanından çıkarmış," dedi Analist, önünde beliren yeni verileri tarayarak. "Güvenlik parametreleri uyarınca yaşam belirtilerini korumak için başka koordinatlara yerleştirmeye çalışmış... Ama otomatik kontrolörler projeksiyon alanını stabilize edememiş."

"Neden edememiş?" diye sordu Albay Genc.

"Henüz bilmiyoruz," diyerek omuzlarını kaldırdı Optimizer. "Ama bu kişiyi oradan çıkarmazsak, kalan tüm fizyo-ömrünü kopuk uzay zaman koordinatları arasında savrulmuş tüketmesi işten bile değil."

"Ama LANCET'in kimseyi ait olmadığı bir koordinatta kafasına göre bırakmaması gerekmiyor mu?" diye sordu Kaptan Serra.

"Sistem yaşam belirtilerini korumayı öncelikli olarak algılar," dedi Analist. "Ve kişiyi mevcut gerçekliği olabildiğince az bozacağını hesapladığı bir yere yerleştirmeye çalışır."

"Ama burada parametreler uymayınca tekrar devreye giriyor ve onu yine projeksiyon alanına çekiyor," diye tamamladı Optimizer.

Hem LANCET ekibinin analizlerini, hem de Mekim'in durumunu takip etmeye çalışan Kaptan Serra, başını Arı'ya doğru çevirip seslendi. "Orada durum nasıl, Asteğmen?"

"Aynı," dedi Arı kısaca. Mekim'i salondan dışarıya çıkartmayı düşünmüş, ama kendi üzerine sıkıca yumulmuş genç kadını kıpırdatmakta ayrıca tereddüt etmişti. Bu durumun ne olduğunu ve ne kadar süreceğini bilmiyordu. Ancak Mekim'in saldırganlaşmasına neden olmadığı sürece ona idare edilebilir gibi görünüyordu.

"Merkez platformdaki projeksiyon alanını kuvvetlendirip polarize etme şansımız var," dedi Analist, Albay Genc'e doğru dönerek. "LANCET'i kayıp kişiyi orada bırakması için programlamayı öneriyorum."

"Öyle yapın," dedi Albay, başının bir hareketiyle onaylayarak.

Emir üzerine salondaki üç Programcı birden harekete geçip aralarında koordineli bir biçimde çalışmaya koyuldu. Bir yandan veri taraması ve görüntü kaydı incelemesi yapan iki Analist, zaman zaman müdahale ederek Programcılara düzeltmeler önermeye başladı.

"Hazır," dedi öneriyi ilk yapan Analist, birkaç dakika sonra. "Merkez teknisyenleri zaman yolcusunu karşılamak üzere bekliyor. Geriye sayımı başlatıyorum."

LANCET'in merkez platformu laboratuvarından yaklaşık dört yüz metre ötedeydi. Ortadaki üç boyutlu ekranda, LANCET'in ince bir vinç koluna benzeyen alan projektörü göründü.

Koldan çıkan ışın genişledi, önündeki pisti kapladı. Mavi-yeşil-beyaz-gümüş tonlarında gidip gelen yoğun enerji kıvılcımları arasında bir figür belirdi. Dizlerinin ve bir elinin üzerinde durmuş, öbür elini sol gözünün üzerinde alnına bastırmıştı.

"Kaptan, bu o genç kız," dedi Arı, Mekim'in yanında çömeldiği yerden.

"Esrarımızı çözdük mü yoksa," diye mırıldandı Kaptan Serra.

Projeksiyon alanı çekilip de uzay-zaman koordinatları sabitlenir sabitlenmez, yolcu halsiz bir biçimde pistin zeminine yığıldı.

Minyon tipli, saçları çene hizasında küt kesimli, 20'lerinde bir genç kızdı bu. Yanına yaklaşan zaman teknisyenine başını hafifçe kaldırarak şöyle bir baktı, ama yattığı yerden kıpırdamadı.

Genç kız neden sonra kendini toplayıp, teknisyenle iletişim kurmaya yeltenmek üzere tam doğrulur gibi olmuştu ki, LANCET hiç beklenmedik bir şekilde tekrar devreye girdi.

"Ne oluyor orada, Var Eden aşkına?" dedi Albay Genc.

"Sistem yolcuyla yine projeksiyon alanına çekmek üzere sekans başlattı," dedi Optimizer. "Teknisyene geri çekilmesini söyleyin, yoksa o da aynı tuzağa yakalanacak!"

Görüntüdeki talihsiz genç kız, teknisyene ulaşan emir için yükselen uyarıları kendi üzerine alınmışçasına, zararsız olduğunu anlatmak ister gibi ellerini kaldırdı.

LANCET projeksiyonunun kıvılcımları yeniden uçuşmaya başladığında teknisyen, yolcuyla da kendisiyle birlikte alan dışına çekmek için çok geç olduğunu farkederek hızla geriledi.

"Sakin o kızını kaybedeyim demeyin!" diye gürledi Albay Genc. Laboratuvardakilerin neredeyse hiçbiri daha önce Albayın bu denli öfkelenmesine şahit olmamıştı. "Birisini bana açıklasın lütfen: LANCET neden bu şekilde hareket ediyor?"

"Sekonder güvenlik parametreleri devreye giriyor Albay," dedi Optimizer. "Sistem yolcunun bedeninde rezidüel kvartron birikimi saptıyor."

"Ne yani," dedi Kaptan Serra, "LANCET ancak bu kızını uzay boşluğuna atınca mı rahat edecek?"

"Öyle olsa çoktan atmıştı," diye yanıtladı Optimizer. "Ama bu kez de yolcunun güvenliği tehlikeye giriyor. Açıkçası LANCET onunla ne yapacağını bilemiyor ve biz göstereceye dek böyle çırpınıp duracak."

"LANCET kayıp kişiyi belirtilen adli vakanın uzay-zaman koordinatlarına bırakmak üzere sekans başlattı," dedi Programcı.

"Bu hanginiz, Var Eden aşkına?" diye seslendi Optimizer.

Kaptan Serra adamın bakışlarını takip ettiğinde neden bahsettiğini gördü. Salonun ortasındaki üç boyutlu görüntü alanında, koloni yerleşiminde olup bitenlerin geçtiği sahne belirmişti. Optimizer sunak taşına bağlı duran kişiyi gördüğünde onun XND klonlarından biri olduğunu ayırmış, ama salondakilerden hangisinin o olduğundan emin olamamıştı.

"Araştırmak için kayıtlarını istediğimiz adli vakanın görüntüleri bunlar," diye açıkladı Serra.

"Oradaki de benim," dedi Arı, Mekim'in yanında bir dizinin üzerinde oturduğu yerden. "Ve birazdan orada belirecek genç kızın kim olduğunu da sanırım artık hepimiz biliyoruz..."

Görüntü alanında genç kız, koloni yerleşimindeki tören meydanında belirdi. Arı'yı oradan kurtarmak için yaptıklarını bir kez daha yaptı ve LANCET tarafından yine koordinatlar arası projeksiyon alanına geri çekildi.

Arı bulunduğu yerden salonun ortasındaki görüntülerin ancak bir bölümünü izleyebiliyordu, ama o kadarı bile olayı tüm tatsızlığıyla hatırlamasına yetmişti.

İçerisi gözlerini kayıtlardan ayırdı ve dikkatini Mekim'e çevirdi. Geçen dakikalar içinde onun epeyce sakinleşip kendini toparladığını gördü. "Neydi bu," diye sordu.

Mekim alnında biriken teri koluyla sildi, derin bir soluk alıp verdi. "Ceza. Grekolular. İki nano-çip, beynimde. Geçmişte onların suç kabul ettiği ne yaptıysam, hepsini birer birer yeniden yaşıyorum. Ama bu kez silahın veya darbenin diğer ucundaki kişiymişim gibi."

Rehan başını sıkıntıyla iki yana sallayarak homurdandı. "İstediğimiz kadar onarmaya çalışalım, geçmişimiz bizi asla rahat bırakmayacak."

"Kendini kurma lütfen," diye yanıt verdi Arı. Mekim'in kalkması için geriye doğru bir adım attı, gözlerini Rehan'inkilere dikti. "Grekolular gibi düşünen tipler karşımıza zaman zaman çıkacaktır. Bu değişmez bir veri. Ama üstesinden gelemeyeceğimiz birşey değil."

"Eh, öyle diyorsan öyle olsun bakalım," dedi Rehan. Kafasını sonuçsuz konudan uzaklaştırmak için, dikkatini LANCET operatörlerinin yaptıklarına vermek üzere salona doğru döndü.

Bu arada Optimizer, Programcıların başına çöreklenmiş ve onlara yeniden algoritma yazdırtmaya başlamıştı. Amacı LANCET'in kısır döngüde kalmasına sebep olan kvartron birikimi değerlerinin, sistem tarafından görmezden gelinmesini sağlatmaktı.

"Hazırız," dedi bir süre sonra. LANCET'in merkez platformu bir kez daha salonun ortasındaki görüntü alanını kapladı.

Arı bakışlarını görüntü alanına doğru çevirdi. Eğer zaman operatörlerinin gözden kaçırdığı bir başka sorun yoksa, yolcu kapıldığı tuzaktan birazdan kurtarılacak demektir.

Asteğmen o kızın kendi derdini bir kenara bırakıp, hiç tanımadığı bir kadını sunak taşından kurtarmak için nasıl çırpındığını hatırladıkça, içinde garip bir kıpırtı hissediyordu. Yavaşça Albay Genc'e doğru yaklaştı.

"Albayım, merkez platformuna gidip yolcuyla karşılayacak ekibe katılmak için izniniz istiyorum."

Genc çatık kaşlı bakışlarını Arı'ya çevirdi. Başının hafif bir hareketiyle genç kadına onay verdi. "Gidebilirsiniz Asteğmen. Acele edin. Sekans için geri sayımı birazdan başlatacağım."

Bölüm 15

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Bölüm Şefliği

Nöbetçi APB asistanı, yanında büyük sınıftan üç APB öğrencisiyle birlikte karşısına dikilen Doğay'ı baştan aşağıya süzdü.

"Tam olarak ne istiyorsun kardeşim sen?" dedi hoşnutsuz bir tavırla. "Bildiğim kadarıyla henüz öğrencimiz bile değilsin... Laboratuvarlarımızdan biriyle ne işin olabilir ki?"

Doğay'ı fakülte girişinde sinir çöküntüsü içinde bulup oraya getiren öğrenciler, dönüp hayretle genç delikanlıya baktı.

"Hadi yahu? Birinci sınıf öğrencisi değil miydin sen?"

"Henüz giriş sınavlarını bile vermiş değil," dedi nöbetçi asistan. "Biliyorum, çünkü son sınıf öğrencilerimizden biri onunla yakından ilgileniyor ve sınavlara hazırlıyor."

Kendini kandırılmış hissedip öfkelenmeye başlayan gençlerden biri kaşlarını çattı, elini

Doğay'ın omuzuna koydu ve onu kendine doğru çevirdi.

"Söyle bakalım, laboratuvarı, deneydi diye tutturduğun olayın aslı astarı nedir? Kaçak bir deneye filan mı karıştın?"

"Ve eğer öyleyse bu hangi laboratuvarda oldu?" diye ekledi nöbetçi asistan.

Normal şartlar altında olsa Doğay kendini yerin dibine geçmiş gibi hisseder, yüzü kızarır, başını eğip sessiz kalırdı. Ancak o anda gözünün utanma filan göreceği hali yoktu.

Onun yerine siyaha yakın kahverengi bakışlarını dosdoğru nöbetçi asistanınkilere çevirdi. "Söyle bana asistanım, son iki gün içinde planlanmış hiçbir deney programı olmayan hangi laboratuvar vardır?"

Asistan durakladı, kaşları çatıldı. Şu Doğu'dan gelme insanların yol, yordam, sınır bilmemelerine öteden beri içerlerdi zaten. Ama yine de kendine göre tarafsızlığını bozacak bir tepki vermemek için kendini tuttu.

"Bak delikanlı," dedi, "Senin beni değil, benim seni sorguya çekmem gerekiyor. Madem bir halt yemişsin ve iyot gibi açığa çıkmış, bari lafa özür dileyerek girmesini bil."

Doğay kendini savunmaya kalkışmadı bile. "Ben birşey yapmadım" diye anlatmaya uğraşıp çırpınmanın hiçbir sonuç vermediğini gayet iyi bilirdi. Uzun uzadıya ve çoğu yanlışla çekilebilecek açıklamalar yapmanın hiç havasında değildi doğrusu.

Dik duruşunu, direkt bakışını hiç bozmadan, omuzunu üst sınıf öğrencisinin elinin altından çekmeye bile çalışmadan yanıt verdi.

"Asistanım, eğer hatırınızda yoksa programınıza bakalım. Hangi laboratuvarın en az iki gündür boş olduğunu bulalım. Tek ricam gidip oraya bir göz atmaktır. Eğer hiçbir fevkaladelik görmezsek, işte o zaman istediğiniz özürü dilerim... Ama bir 'halt' etmişliğimden değil. Sadece boşa endişelenip herkesi ayağa kaldırmışlığım için."

Nöbetçi asistan, delikanlının söylediklerini değerlendirerek onu baştan aşağı bir kez daha süzdü. Çocukta hiç süklüm püklüm bir hâl yoktu. Ayrıca gözlerindeki ifadeye birşeyler yerleşmişti sanki. Bir çeşit derin bezginlik... Yaşıyla mütenasip olmayan bir yorgunluk...

Birden endişelendi asistan. Bu işte birbirini tutmayan birşeyler vardı. Soluğunu dışarıya üfleyip başını iki yana salladı.

Kararını verdi, cebindeki kartını yokladı, malzeme dolabına doğru yürüyüp içindeki ölçüm cihazlarını gözleriyle taradı.

Değişik enerji alanlarını tespitiye yönelik birer ölçüm cihazı çıkarıp üç öğrenciye dağıttı, dördüncüsünü kendi eline aldı. "Yüksek değer gören olursa anında bildirecek, o zaman buraya ekip çağıracağız. Kahramanlık yok."

Sonra Doğay'a bakıp başıyla az ötedeki koridoru gösterdi.

"Haydi bakalım, gidiyoruz. Üç ve altı numaralı APB laboratuvarları yetmiş iki saattir boş... Diğerlerinin hepsinde deneyler yapıldı ve hiçbir fevkaladelik rapor edilmedi..."

* * *

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

LANCET'in ince bir vinç koluna benzeyen alan projektöründen çıkan ışınlar bir kez daha merkez pist platformunu pırıl pırıl aydınlattı.

Kayıp zaman yolcusu, oluşan güç alanının mavi-yeşil-beyaz-gümüş tonları arasında bir kez daha belirdi.

Platformun çevresinde bir grup teknisyen, bir doktor, elinde tercüman kulaklık ile bekleyen bir sosyal görevli, bir de kollarını kavuşturmuş halde gelişmeleri dikkatle izleyen Arı bulunuyordu.

Kıvılcımlar dağılıp platform üzerindeki uzay-zaman parçası sabitlendiğinde, zamanda kaybolan yolcu da onunla birlikte sabitlenerek zemine serildi. Gözleri kapalı, yüzü solgundu. Halen nefes alıp verdiği ancak dikkatle izlendiğinde görülebiliyordu.

Doktor ve sosyal görevli hemen genç kızın yanına yaklaştı. Biri elindeki portatif cihazla tıbbi tarama başlattı. Diğeri, elindeki tercüman kulaklığın organik plastikten yapılmış kavisli uzantılarını Nesil'in sol kulağına yerleştirdi. Bıraktığında cihaz, Nesil'in saçlarının arasında kamufle olmuştu bile.

LANCET'in sekans alarmı bir anda tekrar ötmeye koyuldu.

İşte bu, ortamdaki hiç kimsenin beklemediği kötü bir sürprizdi. Teknisyenler birbirlerini sesli ikazlarla uarmaya ve koşuşturmaya başladı. Sosyal görevli irkilerek geri çekildi. Refleksif bir hareketle, oradan ayrılmayı pek düşünmüyormuş gibi görünen doktoru da giysisinden yakaladı ve kendisiyle birlikte pist dışına doğru çekti.

Arı olduğu yerde dikilerek dikkat kesildi. Platformda olup bitenleri üs laboratuvarının ortasındaki görüntü alanına yansıtan ana kameraya doğru baktı.

Oradakileri son bıraktığında Optimizer, yolcunun vücudunda biriken rezidüel kvartron değerlerinin sistem tarafından yok sayılması için program dizgesi yükletmekteydi.

Ama LANCET, yolcuyu bir kez daha projeksiyon alanına çekmesini gerektirecek bir sebep görmüştü anlaşılan.

Arı'nın kafası hızla çalışıyor, veri değerlendirme kapasitesi olup bitenleri baştan aşağıya gözden geçiriyordu. Sonunda yapması gereken şeye karar verdiğinde, ulaştığı sonuca kendisi bile şaşıtı.

LANCET sisteminin programlandığı kurallara göre bu kızı projeksiyon alanında tutan denge her neyse, işte onun bir şekilde bozulması gerekiyordu. Belki hayati tehlike altında bir değil, iki yolcu bulunmasının olasılık yüzdelerinde yaratacağı dalgalanma, sistemi farklı bir algoritma uygulamaya teşvik edebilirdi.

Arı olduğu yerde şöyle bir yaylandı, birkaç koşar adım attı, zamanlamasını ayarladı... Ve gövdesini tüm gücüyle öne doğru fırlatarak tam zamanında projeksiyon alanına girdi.

Gövdesi pist zemininde hafifçe kaydı ve yolcununkinin tam yanında durdu. Arı bir kolunu attı, halsizce yatmakta olan genç kızın gövdesine sarıldı.

Zaman projektörünün renkli kıvılcımları bir kez daha yoğunlaştı, pist alanını kapladı.

Güç alanı dağıldığında üs teknisyenleri ve görevlileri, iki kişinin zoraki zaman yolculuğuna itildiği boş platforma bakakalmışlardı.

* * *

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Laboratuvarları Binası

Doğay yüreği ağzına gelerek durdu ve yanındakilerin ölçüm cihazlarında okunan değerlere göz attı.

Önce altı numaralı laboratuvara gelmişlerdi, çünkü yollarının üzerinde ilk o vardı. Ölçüm cihazlarında ise tık yoktu.

Doğay deneyin ayrıntılarını kafasından geçirdi. Eğer Nesil ablası tahmin ettiği gibi deneyi kendi başına başlattıysa...

Mutlak boşluk tesisi için alan jeneratörü hâlâ çalışıyor olsa, güç harcaması çoktan fark edilmiş olurdu. Ama oluşacak enerji kabarcığının jeneratör beslemesi kesildikten sonra da dengede kalıp kalmayacağını bilmiyordu... Çünkü daha önce deneyin o aşamasına gelemeden kendini geçmişte bulmuştu.

Eğer oluşan enerji çemberinin yarı ömrü bir günden fazla çıkarsa... Birinin oraya ayak attığı anda yanındakilerin algısından, sanki görünmez bir çukura düşmüş gibi kayboluvermesi işten bile değildi.

Altı numaralı laboratuvarın girişlerinden biri asistanın kartıyla açıldı. İçeriye girip çevrelerini gözden geçirdiler. Görünürde hiçbir gariplik yoktu. Cihazlar talimatnamelere uygun şekilde çalışır veya kapalı halde ayarlanmıştı. Herşey orada son deney yapan ekibin bıraktığı gibiydi.

Altı numaranın girişini tekrar kilitleyip üç numaralı laboratuvara doğru yöneldiler.

Doğay'ın kalbi biraz daha hızlandı.

Bu kez büyük olasılıkla yarım bırakılıp terk edilmiş bir deney ortamıyla karşılaşacaklardı. Üstelik Nesil'in kartı da cihaza takılı halde öyle duruyor olacaktı.

Üç numaranın kapısına yaklaştıklarında, nöbetçi asistanın elindeki kuartron ölçüm cihazının dijital ibresi bir anda tavana vurdu.

Kuartron radyasyonu çok yoğunlaşmadığı sürece öldürücü bir ışınım türü değildi, ama yine de üç gündür boş olması gereken bir laboratuvarın civarında bu düzeyde birikimin hiçbir mantığı yoktu.

Asistan kaşlarını çatıp düşündü. Genç delikanlının ortalığı boş yere ayağa kaldırmadığına ikna olmaya başlamıştı. Üç APB öğrencisini yardımcı ekip çağırımları için talimat vererek gönderdi.

Sonra Doğay'a döndü, elini omuzuna koyup sinirli sinirli sırttı.

"Delikanlı, içimden bir his diyor ki, eğer o sınavı kazanıp gelersen seninle birlikte pek

renkli bir öğrenim hayatı yaşayacağız. Yarın yanıma gel, adını ve diğer bilgilerini not edeyim senin. Bir terslik olduğunu bize ilettiğin için sağol. Buradan sonrasını ekibimiz halleder. Dışarıya çıkan yolu bulabilirsin değil mi?"

Asistan Doğay'ın pek de ikna olmadığını görebiliyordu, ama üzerinde durmadı. Laboratuvar girişine döndü, kartını kullanarak kapıyı açtı, içeriye doğru merakla başını uzattı.

Birden gömleğinin sırtından hızla çekildiğini hissetti ve şaşaladı. Arkasına döndüğünde kendisini çekiştirenin Doğay olduğunu gördü.

"Ne yapıyorsun be kardeşim?" diye homurdandı, kaşları yine çatılarak.

Derken delikanlının yüzündeki kesif korku ifadesini fark etti. Gözleri kocaman açılmış, soluğu hızlanmış, alnında ter tanecikleri belirmişti. Asistan elinde olmadan kendisinin de irkildiğini hissetti.

"Yapma asistanım," dedi Doğay, boğuk bir sesle. "Kendin uzanma. Hiç değilse eline birşey al, önce onu fırlat."

Asistan, Doğay'ın bu olay hakkında anlattığından çok daha fazla şey bildiğinden o anda emin oldu. Gözleri kısıldı. Aklına gelen en kötü şüpheyi hemen dile getirdi. "Söyle bakayım, can kaybı oldu mu bu deneyde?"

Genzinin ardındaki düğümün yine kendisini zorladığını hissetti Doğay. "İnşallah olmamıştır asistanım," dedi, kendini koyvermemek için büyük bir çaba harcayarak.

Sonra asistan cebinden bir kalem çıkardı, laboratuvarın girişinden içeriye doğru fırlattı.

Döne döne uçarak yüksek bir projektıl çizen kalem, kapıdan izleyen nöbetçi asistanın ve Doğay'ın gözlerinin önünde, karşı taraftaki deney tezgahına düşmek üzereyken havada kayboldu.

Bölüm 16

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Laboratuvarları Binası

LANCET sisteminin bilgisayarını, acil durum prosedürünü sonlandırmak için gerekli şartları bekliyordu.

Projeksiyon alanına çektiği yolcunun psiko-karakterik profil verileri sisteme girilmemişti. Bu durumda LANCET onun hakkında, ilgili eğitimi bulunmayan ortalama bir bireye göre hesaplanmış istatistikleri kullanmak zorundaydı. Yolcuyu uzay-zamandaki hangi koordinata bıraksa, ya yolcunun kendisi için, ya da etkileyeceği gerçeklikteki başkaları için kabul edilemeyecek kayıp olasılıkları çıkıyordu karşısına.

Derken yolcunun sistemce monitörize edilen yaşam belirtileri, sağlıklı ortalamaların altına inmeye başladı...

Ardından yanına yeni bir yolcu daha katıldı. Projeksiyon alanında diğeyinin yanına kendi insiyatifiyle katılan yeni yolcunun vücudunda kuartron birikimi yoktu. İki bedenin birlikte oluşturduğu madde kütlesi, birim başına kuartron birikim miktarını oran olarak yarıdan biraz aşağıya indirmişti.

Son olarak, yolcu kitledeki veya koordinat alanlarındaki kuartron düzeylerinin gözardı edilmesi gerektiğine dair değişken girdisi algılandı...

LANCET odağını, ilk yolcuyu projeksiyon alanına ilk çektiği noktaya çevirdi. Onu içinden çekip aldığı lineer esneme alanının hâlâ açık olduğu bir koordinata kilitlendi. Alanın yarı ömür hesaplarına göre, çökmesine daha sekiz Standart Galaksi dakikalık süre vardı.

Açık esneme alanına giren bir başka cisim algıladı sonra... Taramadan geçirmek üzere onu da kendi alanına çekti, inceledi... Cisim iki yolcunun arasında döne döne yol almaya başladı...

Uzay yolculuğu öncesi çağlardan kalma stilde bir kalemdi bu.

Kayıtlara göre ikinci yolcu, daha önce de bu bölgeye yakın uzay-zaman koordinatlarında bulunmuştu. Ayrıca psiko-karakterik profil verileri, kayıp olasılıklarını en alt düzeylere indirecek özellikler yansıtıyordu.

LANCET her iki yolcuyu ve son anda onlara katılan kalemi, lineer esneme alanının başladığı noktaya bırakmak üzere sekansı bitirmeye hazırlandı.

* * *

Nöbetçi asistan havada kaybolan kalemi görür görmez, bu laboratuvarında çok ciddi bir keşifte bulunulduğunu idrak etti.

İçeriye girip cihazları incelemek, kaydedilmiş verileri gözden geçirmek için müthiş bir istek duyuyordu... Ama Doğay'ın tüm hâl ve tavırlarından okunan kesif korku onu da etkilemişti.

Doğay'ı da kolundan çekerek laboratuvarın kapısını dikkatle kapatıp geri çıktı. Dönüp gözlerini Doğay'a dikti. Heyecandan soluk soluğa olduğunu ancak konuşmak üzere ağzını açınca fark etti.

"Söyle bakalım," dedi ellerini delikanlının omuzlarına koyarak. "Nedir o içerideki alan?"

"Deneye göre soğuk partikül bombardımanı için özel bir kuantum alanı oluşturulması hedeflenmişti asistanım," dedi Doğay. "Ama—"

Durakladı. Yutkundu. "... Beni de işte o kalem gibi kaptı ve dört sene geriye gönderdi," diyecekti... Hatta "Belki Nesil ablam da oralardadır şimdi," diye de ekleyecekti...

... Ama yapamadı. Zamanda geriye gittiğinden bahsettiği her seferinde başı o denli çok derde girmişti ki, bir daha bu lafı etmemeye tüm zihni sıkı sıkı şartlanmış durumdaydı.

Asistan duyduklarını ve gördüklerini kafasında yerleştirmeye çalışırken kaşlarını çattı. "Ama ne—?"

Doğay derin bir soluk çekti, omuzlarını silkti. Göreceğini görmüş, Nesil'in başına ne geldiğini anlamıştı. Vaktinde kendisinin yaptığı gibi, Nesil'in de gelip kendisini bulmasını beklemekten başka çare göremiyordu... Tabii o dört seneden çok daha uzun bir geçmişe, veya belki zamanda tamamen ilgisiz bir noktaya fırlatılmadıysa... Ve tabii hâlâ hayattaysa...

Delikanlı elini alnına götürdü, yavaşça geri geri gitti. Koridor duvarına ulaştığında sırtını dayayıp aşağıya doğru kayd, dermansızca yere oturdu. Yüzü sararmış, dudakları bembeyaz olmuştu.

Onun halini izleyen Asistan endişeyle eğilip "Ne oldun yahu?" diye sordu. "Cihazlar adamı devirecek kadar saçılım değeri göstermiyor. Bir başka derdin mi var senin?"

Doğay yalnızca başını hayır anlamında iki yana sallayabildi.

Asistan kararını verdi. Elini uzatıp delikanlının omuzunu sıktı. "Bana bak, burada bekle ve hiçbir yere kıpırdama," diye talimat verdi. "Önce senin için tıbbi yardım ekibi gönderteceğim, sonra da bu durumu kürsüye haber vermem gerekiyor. Birkaç dakikalığına yalnız kalabilir misin?"

Doğay bu kez evet der gibi bir baş hareketi yaptı. "Git asistanım," dedi dili dolanarak. "Birazdan kendime gelirim herhal."

* * *

LANCET'in mavi-yeşil-beyaz-gümüş tonlarında kıvılcımlar çakan projeksiyon alanı dağıldığında, Arı gözlerini kırıştıırıp çevresine bakındı.

Bulunduğu yerin bir çeşit fizik laboratuvarı olduğunu ayırmıştı. Çalışır halde bırakılmış cihazların yanıp sönen led konfigürasyonları, tozlu tezgahların ve rafların dağılımı, ortam ışıklandırmasının biçimi gibi ayrıntılara bakarak aşağı yukarı bir zaman tahmininde de bulunabiliyordu.

Yattığı zeminden kalkmak için davrandı, kendini toparlayıp çömelir duruma geçti. Yanbaşında yatan Nesil'i yokladı, aceleyle onun nabzını, solunumunu kontrol etti.

Su bulmam gerekiyor, diye düşündü. Bu kız dehidrate olmuş.

Birden kulağının dibinde bir yerlerde basınç değişikliği hissetti. Sanki birşey iç çeker gibi, tiz perdeden alçağa kayan bir fısıldamayla kendi üzerine kapanmış, onun bıraktığı boşluğa odanın havası hücum etmişti.

Arı'nın genetik orijinalinden miras aldığı ve bir 'karmaşık analizci' tarzında çalışan zihni, az önce tespit ettiği verinin ne anlama geldiğini isabetle çözdü: Lineer esneme etkisini açık tutan alan çökmüş, buranın insanları için zamanda körcesine savrulma tehlikesi şimdilik sona ermişti.

Nesil'e doğru tekrar eğildiğinde genç kızın sol kulağının çevresindeki, saçlarının arasına kamufle olmuş tercüman kulaklığı fark etti. Yumuşak bir hareketle cihazı alıp kendi kulağına geçirdi.

Ardından Nesil'i yavaşça, dikkatle kucağına aldı... Karnındaki iyileşmekte olan yaranın

zorlandığını biliyor, dengesini daha çok sırtına ve bacaklarına vermek için özen gösteriyordu. Yara üzerinde boydan boya uzanan ve iyileşmesini hızlandıran dermaplastin kanallarındaki anestezi madde onu acı duymaktan kurtarıyordu, ama fazla üzerine gitmenin pek iyi sonuç vermeyeceğinin de farkındaydı.

Kucağında Nesil ile kapıya doğru yürüdü. Kapı mekanizması yalnızca dışarıdan kilitlenebilecek biçimde hazırlanmıştı. Herhalde bir terslik durumunda insanların laboratuvarında kilitli kalmaması için alınmış bir önlemdi bu. Arı kapı kolunun ortasındaki düğmeye bastı, yuvarlak tutamacı çevirdi.

Kapı yana kayarak değil, kanadı içeriye doğru dönerek açıldı.

Arı kucağında Nesil ile dışarıya adım attı...

... Ve biraz ileride, sırtını koridor duvarına vermiş halde yerde oturan delikanlıyla göz göze geldi.

Bölüm 17

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Laboratuvarları Binası

Doğay laboratuvar kapısının açıldığını belli belirsiz hissetti. Umut etmeye bile korkarak başını kaldırdı...

... Ve kıpırtısız haldeki Nesil ablasını kucağında tutan genç kadına bakakaldı.

"Ne yaptın ona?" diye bağırması geldi Doğay'ın... Kanı bir anda bedenine geri hücum etmişti sanki. Duvara tutunup ayağa kalktı.

Sonra da Nesil'i yabancının ellerinden çekip kurtarmak üzere atağa geçti.

Arı genç delikanlının tepkisini nereye yoracağına isabetle karar vermek zorundaydı. Ya onun Nesil'i kucağından söküp almasına izin verecek, ya da genç kızı korumak için pozisyon alacak ve geleni sıkı bir tekmeyle karşılayacaktı.

Bereket delikanlı son anda ağzını açtı ve "Bırak ablamı! Kimsin sen?!?" diye bağırdı.

Arı'nın kendi kulağına geçirdiği tercüman kulaklık anında devreye girdi. Genç kadın Türk dilini kendi adına yanıt üretecek kadar iyi hatırlamıyordu... Ama hiç değilse karşısındaki kişinin amacının da Nesil'e zarar vermek değil, onu korumak olduğu yeterince belirgindi şimdi.

Arı yıllar önce Equidnit General Sinnon'un dikkatinden uzaklaşmak amacıyla geçmiş zamana kaçmaya karar vermiş, bunun için Dawnianlara yaklaşp onlarla anlaşma yapmıştı. Arz'ın uzay yolculuğu öncesi çağdaki son milenyum dönüşüne iniş yapıp kamufle olmuş, sıcak iklimleri sevdiğinden en çok dört mevsim kuşağındaki ülkelerde vakit geçirmeyi yeğlemişti. Türkiye de bunlardan biriydi işte. Nesil'in konuştuğu dilin buraya ait olduğunu da o sayede çözmüştü.

Nesil'i elinden bırakmasını talep eden gencin istediğini teslim etmeye de itirazı yoktu bu durumda... Ama onun genç kızı devraldığında taşıyamayacağını, belki de düşüreceğini fark etmişti. Duraksadı.

Doğay onun duraksamasını yanlış anladı ve iyiden iyiye paniğe kapıldı. Nesil'in kendisine ağır geleceğini o da hissetmişti... Bu yüzden onu taşımaya teşebbüs etmeksizin hemen yere doğru indirdi. Bu arada yumruklarını yabancı kadına doğru sallamayı da ihmal etmemişti.

Arı ise yarasının üzerine yumruk yememek için kendini geriye doğru çekti. Sırtı arkasındaki kapı kanadına yapıştı. Bir an için hafifçe yüzünü buruşturdu. Sonra ellerini kaldırıp bakışlarına 'benden zarar gelmez' ifadesi verdi, gözlerini delikanlının kılere dikti. Bir yandan eski anılarını aklından geçiriyor, duruma uygun Türkçe sözcükleri hatırlamaya çalışıyordu.

"Su," dedi sonra, Nesil'i işaret ederek. Başparmağını ağzına doğrultup su içme işareti yaptı, tekrar Nesil'i gösterdi. "Su."

Doğay kaşlarını çatı. Genç kadının hareketlerinde zerrece tehditkârlık olmadığını fark etmeye başlamıştı. Önünde yatan Nesil'in solgun yüzüne baktı. Yabancı kadın herhalde onun birşey içip zehirlendiğini filan söylemeye çalışmıyordu. "Su bulalım o zaman," diye mırıldandı Doğay şaşkınca.

Sonra aklına nöbetçi asistanın sağlık ekibi göndermekten bahsettiği geldi. Eğer asistan sözünü tuttuysa birazdan burada olur, Nesil'i tedaviye alırlardı.

Doğay'ın koridor çıkışına doğru göz attığı Arı'nın dikkatinden kaçmamıştı. Delikanlının gelecek birilerini beklediği halinden belliydi.

Arı hızla karar vermek zorundaydı. Genç kızı kapıldığı zaman alanı tuzağından çıkarmayı ve kendi hayatına iade etmeyi başarmıştı. Şimdi işinin burada bitip bitmediğine karar vermesi gerekiyordu. Eğer öyleyse bir sonraki adım, zaman operatörlerinin dikkatini çekecek ama gerçeklik akışını etkilemeyecek bir yol bulup onlarla haberleşmekti.

Derken Nesil hafifçe kıpırdandı, derin bir soluk çekti. Göz kapakları kırıştı ve açıldı.

İlk gördüğü, üzerine eğilmiş olan Doğay'ın kendisine bakan endişeli yüzü oldu. Kafasını biraz çevirdi, diğer yanında o sunak taşından kaldırmaya çalıştığı genç kadının dikildiğini ayımsadı.

"Doğay..." diye mırıldandı. Boğazı kurumuştü. Öksürüp temizlemeye çalıştı, olmadı. Hafifçe davrandı, dirseğinin üzerine kalktı, bir eliyle Doğay'ın koluna tutundu.

"Sabret ablam," dedi Doğay, ona yardım etmek için kollarını uzatırken. "Birazdan buraya sağlıkçılar gelecek... Acık sık dişini."

"Çok susadım Doğay," dedi Nesil. Sonra çevresine bakındı. "Laboratuvar binasında mıyız? Nasıl geldim buraya ben?"

Doğay yabancıyı işaret etti. "O getirdi seni ablam. Öyle görünce sana birşey yaptığını sandım, aklım çıktı..."

"Yok, öyle şey yapacak biri değil," dedi Nesil hemen. İkisi de dönüp genç kadına baktı.

Nesil onu son gördüğünde ne halde olduğunu anımsamıştı. Eliyle kendi karnına tıp tıp vurdu. "Seni hayatta gördüğüme sevindim," dedi, anlayıp anlamadığından emin olamadan.

Arı eliyle kulaklığı gösterdi ve başıyla sağol hareketi yaptı. Teşekkür anlamına gelen

sözcüğü aklına getirememişti. Onun yerine daha basit bir yanıt buldu. "Ben de," deyip gülümsedi.

İki kişinin ve bir de tekerlekli cihazın koridoru dönmek üzere yaklaştığını o anda duydu Arı. Koridorun diğer ucuna doğru hızla harekete geçti, birkaç adımda gözden kayboldu.

İki gencin kendilerine sorular sorulduğunda nasıl yanıtlayacaklarını bilemiyordu. Ancak zaman yolculuğundan bahsetmemeye karar verirlerse, Arı'yı açıklamak zorunda kalmamaları daha uygun olurdu. Delikanlı genç kıızı nerede bulduğuna dair bir ifade uydurabilirdi, ama doğru dürüst Türkçe konuşamayan bir yabancımanın bina içinde nereden peydahlandığı sorusu gereğinden fazla merak uyandırırdu...

Arı binanın içinde yürümeye, çevresini incelemeye koyuldu. Fazla insan dolaşmayan bir yer olduğu dikkatini çekmişti. Buradan uzaklaşmakta acele etmesine gerek olmadığına karar verdi. Haberleşme girişimi beklemek için gayet uygundu bu ortam... LANCET üsündekiler iniş koordinatlarının yakın çevresinin görüntü kayıtlarını mutlaka kontrol eder, ancak aradıklarını bulamazlarsa daha geniş çapa açılıp yolcunun bırakmış olabileceği bir işaret ararlardı.

Tam da düşündüğü gibi, duyarlı kulakları yakınlarda kıvılcımlanan projeksiyon alanının sesini yakaladı. Bil bakalım sırada ne var, diye düşünerek sesin kaynağına doğru yürüdü.

Biraz ötedeki merdiven altında son renkleri kaybolarak sönen alan dağılımını fark etti. Beni çekip almak yerine birşey gönderdiklerine göre, demek henüz işim bitmemiş, dedi kendi kendine.

Bu noktayı seçtiklerine göre, civara bir süre için insan uğramayacak demektir. Duraksamadan merdiven altına girdi, oraya ait değilmiş gibi duran ne varsa yakalamak üzere gözleriyle taradı. Yerde duran küçük el bilgisayarını, hemen yanındaki kredi kartını ve jet enjektörü fark etti.

Jet enjektörü görür görmez, kendisinin zaman operasyonu üstlenmesi konusunda Mekim ve Rehan'a danışıldığını anladı. Demek ki görev sırasında birilerini etkisiz hale getirmesi gerekecekti... Ve diğer iki XND klonu herhalde Arı'nın yarası yüzünden gücünü ayarlayamamaktan, yüklenip fazla kaçırmaktan çekineceğini tahmin etmişti. Boyun cildi üzerinden direkt difüzyon yoluyla çalışan jet, bir insanı hem ses çıkarmasına meydan vermeden, hem de ölümüne sebep olmadan etkisiz hale getirmek için en seri, zararsız ve geride iz bırakmayacak yoldu.

Bir dizinin üzerine çöküp cihazı aldı, çalıştırdı. Ekranında beliren açıklamaları ve görüntüleri kaşlarını çatarak takip etti. Bittiğinde içini çekti, cihazı susturdu, kredi kartı ve jetle birlikte giysisinin iç ceplerinden birine attı.

İlerideki koridor çıkışına gözlerini dikti, kafasında planlama yapmaya başladı.

Ben bir zaman operatörü değilim, diyordu kendi kendine. Asla da olmak istemedim, çünkü hata olasılığı beni ürkütecek kadar yüksek... Ve hayatım boyunca bir daha asla "kayıplardan" sorumlu olmak istemiyorum.

Ama beni buradan alıp yerime gerçek bir operatör göndermediklerine göre... Demek ki bir sebebi var.

Pekala.

Ne yapabileceğimi hep birlikte görelim bakalım.

Bölüm 18

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Fakültesi Reviri

Nöbetçi asistan yanında personel ve ölçüm cihazlarıyla geri geldiğinde, üç numaralı laboratuvardaki tüm partikül ölçümlerinin normale dönmüş olduğunu gördü.

Attığı kalemı yutan o esrarengiz alan her neyse, artık yoktu. Üstelik kalem de dalga geçer gibi deney tezgahının önünde, yerde yatıyordu.

Asistanın hem kişisel hem profesyonel merakı fena halde depresmişti. Nesil'in parçaçık yoğunlaştırıcıya takılı kalmış olan kartını çekip çıkardı... Yan tezgahın gözüne bırakılmış olduğunu fark ettiği küçük şık sırt çantasının içine kartı attı. Sonra soluğu doğruca revirde aldı. O iki gence sormak istediği başka soruları vardı.

Revirde ikisini kafa kafaya vermiş konuşurken görüp yanlarına yaklaştı. Doğay asistanı fark eder etmez ayağa kalktı, bir baş hareketiyle selamladı. "Hoşgelmişsin asistanım."

"Hoşgördük Doğay," dedi asistan. Gencin adını öğrenmişti artık.

Sonra Nesil'e döndü, elindeki çantayı uzattı. "Bu senin herhalde?"

"Sağol," dedi Nesil. "Laboratuvarda mı buldun?"

"Evet," dedi asistan. "Kartın da içinde." Doğay'a baktı, eliyle ona kalktığı sandalyeye geri oturmasını işaret etti.

Delikanlı duraksayınca asistan elini onun omuzuna koydu ve oturmasını bizzat sağladı. Sonra tepesinde dikilip, "Bak sana ne soracağım," diye başladı söze. "O laboratuvardan içeriye tekrar girmek nereden aklına geldi? Seni son bıraktığımda oraya ayak atmaktan feci halde korkuyordun, üstelik tepine bağıra beni bile sokmamıştın. Ne değişti de o halinle kalkıp kapıdan tekrar girmeyi göze aldın?"

"Ben içeri girmedim ki asistanım," dedi Doğay duraksamadan. Aynı ifadeyi vere vere ezberlemişti adeta. "Zaten girmek istesem kartım yoktu. Nesil ablam laboratuvarın kapısında kendisi belirdi. İlerideki tezgahın ardında yatar halde kendine gelmiş, bu yana zorlukla yürümüş. Kapıyı içeriden kendisi açtı."

Asistan Nesil'e doğru döndü bu kez. "Yani sen iki gündür o laboratuvarda baygın mı yatıyordun?"

Nesil koluna serum takılı halde, yarı oturur pozisyonda yatağa yerleşmiş, sırtını iki yastığa dayamıştı. Başını hayır anlamında iki yana sallarken çene hizasında kesilmiş bal rengi saçları uçuştu. "Birkaç saattir. Deneyi kontrol etmek üzere uğramıştım, birden fenalaştım. Gerisini pek iyi hatırlamıyorum bile..."

Neydi o kalemin havada kaybolmasının sebebi, diye bağıra bağıra sormak istiyordu asistan. Ama kendini tuttu, onun yerine kafasını kurcalayan ikinci soruyu dile getirdi.

"Peki bu gencin deneye katılmasına neden izin verdin, Nesil? Öğrencilerimiz onu neredeyse sinir krizi geçirecek bir halde kampüs çıkışında bulmuş, bana getirdiler. Eğer senin orada yatıyor olduğunu biliyor idiyse, bize neden söylemedi. Bilmiyor idiyse, senin için endişelenmesi gerektiğinden nasıl olup da haberi oldu?" Ellerini beline koydu, delici bakışlarını iki gencin üzerine dikti. "Haydi ama çocuklar," dedi ısrarla. "Burada birşeyler birbirini tutmuyor. Beni aydınlatmanızı bekliyorum."

Nesil'in kafasında asıl kendi soruları dolaşıyordu... O genç kadının aniden kaçıp ortadan kaybolmasına canı sıkılmıştı örneğin. Halbuki ona hiç değilse Doğay'ın durumunu sorabilmek, ondan toplanacak bir veri olup olmadığını yoklayabilmek istiyordu.

Ayrıca biraz kendiyse başbaşa kalmaya ve başından geçen o inanılmaz deneyimi düşünmeye ihtiyacı vardı... Rahat bırakılmadığı için elinde olmadan öfkelenmeye başladığını hissediyordu.

Başını kaldırıp gözlerinin asistanınkilere diktiğinde, işte bu öfkenin belli belirsiz bir bölümü tavrına yansıtıvermişti. "Doğay bizim giriş sınavlarımıza hazırlanıyor," diye başladı söze.

Asistan "Orasını biliyorum," diye lafa girecek oldu.

Nesil serum takılı olmayan elini 'dur' dercesine kaldırdı. "O çok ilgili, dalımıza meraklı ve kafası son derece işlek biri. Bölümümüze girdiğinde analitik zeka sahibi bir öğrenci olacak. Bu yüzden deneye gözlemci olarak katılmasına izin vermeyi uygun görmüştüm. Sonuna dek beklemesini talep etmedim, laboratuvardan erken ayrıldı. Ama sonra beni ortaklıklarda göremeyince endişelenmiş. Şu anda ailesiyle arasının iyi olmadığını, hayatta ona kol kanat geren benden başka kimsesinin bulunmadığını da eklemiş miydim? İki gün benden haber alamayınca bu denli boşluğa düşeceğini bilseydim, işlerime dalıp onunla haberleşmeyi ihmal etmezdim. Ama olan oldu bir kere..."

"... Tamam, tamam, anlaşıldı," dedi asistan. "Pekala. Birbirinize sahip çıkıyorsunuz. Aman ne güzel."

Sesini duyurabilmek için yükseltmişti. Ama bunun kendisini öfkesine kaptırmış gibi göstermesini istemiyordu. Bir sandalye çekip arkılığı Doğay'ın tam karşısına gelecek şekilde ters yerleştirdi, bacaklarını iki tarafına atıp oturdu, arkasına kollarını dayadı. Gözlerini delikanlınınkilere dikti.

"Ama o laboratuvarda birşey oldu," diye devam etti sözüne. Cebinden daha önce havada kaybolduğunu gördükleri kalem çıkardı, Doğay'ın gözünün önünde salladı.

"Bunu gidip yetkili mercilere anlatmaya kalkana, kendini fantazilerine kaptırmış bir hayalperest muamelesi yapıp gülerler... Ama sen orada tehlikeli bir alan oluştuğunu pekala biliyordun. Her halinden belliydi bu. Ne oldu orada Doğay? Siz ikiniz kafa kafaya verip o laboratuvarda neler karıştırdınız, anlatın bana. Öğrenmek zorundayım, çünkü orada öğrenilmesi gereken birşey geçtiğini iliklerime dek hissediyorum..."

Nesil ruh yorgunluğunun artık belkemiğini sızlatacak düzeylere ulaştığını hissediyordu. Soluğunu içine çekti, sonra dudaklarının arasından yavaş yavaş dışarıya üfledi.

Asistan onlara salt egosunu beslemek için ukalaca tavırlarla veya tehditlerle yaklaşmış olsa, genç kız o tarz birşeyi nasıl karşılayacağını gayet iyi biliyordu... Ama onun yerine karşılama geçip gerçek derdini açığa vurmuş, dolaylı manevralara sapsaksızın haklı

maruzatını anlatmıştı. Öyle bir yaklaşıma kapıları kapatarak yanıt vermeye ise Nesil'in içi elvermezdi.

"Sana şu an, hemen burada merakını giderecek hiçbir şey aktaramam," dedi Nesil. "Doğay da anlatamaz. Ama şunu yapabiliriz. Kendime gelir gelmez oturup deneyin ayrıntılarını rapora döneceğim. Deneyi birlikte tekrarlarız..."

Bunu duyar duymaz Doğay'ın kasıldığını hissetti, elini onun omuzuna uzatıp sakinleştirmek istercesine tıp tıp vurdu.

"Sana deney sırasında neyden kaçınman gerektiğini gösterebilirim," diye devam etti asistana bakarak. "Çünkü onu bizzat tecrübe ettim. Anlaştık mı? Merakını gidermek için bu yol daha uygun sayılmaz mı sence? Çünkü o zaman kimse bize hayalperest filan diyemez. Elimizde de kapı gibi bilimsel uygulama sonuçlarımız olur."

Asistan gözlerini kıstı, başının hafif bir hareketiyle kabulünü belirtti. "Ne zaman?"

"Yarın. Öğleden sonra."

"Beş numaralı laboratuvar boş olacak," dedi asistan, yerinden kalkıp sandalyeyi eski konumuna iade ederek. "Nöbetçi asistan odasında beni bul, raporunu inceleyelim, laboratuvara birlikte gidelim... Seni bekleyeceğim."

Kapıdan çıkmak üzereyken kafasını çevirip ekledi. "Bir değişiklik olursa haberleşme numaramı biliyorsun."

* * *

2591 - Dawnian Devriye Gemisi Turkuaz

"Ne kadarlık bir süreden bahsediyoruz?" diye sordu Kaptan Serra.

"Gentürk gemisi Başak-1'e yeni bir koordinasyon subayı atanana dek Kaptan," dedi Rehan. "Mekim'in mevcut haliyle o görevi yürütmesi şu sıra imkansız görünüyor... Ama yer değişirsek yaklaşık iki haftalık bir süre için benim burada bırakacağım işleri toparlayabilir."

"Senin sorumluluklarını nasıl üstlenecek peki?"

"Efendim, Mekim ceza nano-çiplerinin devreye girmediği zamanlarda normal işlevlerini yürütebiliyor. Ataklar arasındaki süre de gittikçe uzuyor. Ama oradaki görevi yabancı insanlarla direkt muhatap olmasını gerektiriyor ve bir görüşmenin tam ortasında krize yakalanması işten bile değil."

"Anlaşıldı," dedi Serra. "Var Eden aşkına, bu Kinix bağımlılığından bile daha beter, diye düşündü. "Peki o şeyleri Mekim'in beyninden çıkartamıyor muyuz?"

Rehan başını iki yana salladı. Gözlerine bu konuda hissettiklerini yansıtan bir ifade yerleşmişti. "Bir tıbbi inceleme ekibi ve bir nanoteknoloji mühendisi Mekim'in vakası üzerinde çalışmaya başladı. Grekolular ceza çiplerini müdahale olasılığına karşı koruyacak yöntemler geliştirmiş. Beyin hasarı yaratmadan onları oradan çıkarmanın yolu

henüz bilinmiyor..."

"Harika. Muhteşem. Peki şimdi bana şunu söyle: Gentürk gemisine gittiğinde Grekoluların aynı şeyi sana da yapmaya kalkışmayacağından nasıl emin olacağız?"

"Olamayacağız," dedi Rehan, adeta pervasızlığa yaklaşan bir ifadeyle. Bu tarz onun canını sıkan şeylerle başa çıkma biçimiydi.

"Kaptan, ben ve diğer XND'ler için Grekolulara yakalanma tehlikesi galaksinin her yerinde geçerli," diye devam etti sonra. "Bizzat Turkuaz'a tuzak kurduklarını düşünün—" Gerisini tahmin et, dercesine omuzlarını kaldırdı.

Serra ellerini beline koydu, derin bir soluk çekti. "Pekala, Asteğmen. Talep ettiğiniz izin verilmiştir. Mekim ile yer değişebilirsiniz."

Rehan 'başüstüne' anlamına gelen bir kafa hareketiyle yanıt verdi. "Teşekkür ederim Kaptan."

Serra bir parmağını kaldırıp ekledi. "Ancak gitmeden önce... Şu insan kurban eden koloni yerleşimiyle ilgilenmiş olan ekibin tümüyle toplantı odasında görüşmek istiyorum, sen dahil. Vakanın Zaman Üssünü ilgilendiren yönünü açıklığa kavuşturduğumuza göre, artık geri kalan ayrıntıları karara bağlayıp adli dosyayı kapatmam gerekiyor."

Bölüm 19

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Fakültesi Kampüs Bahçesi

Nesil kendini toparlanmış hisseder etmez, revir doktorundan kendisine çıkış vermesini istedi.

"Ama ben sizin hastaneye sekinizi hazırlıyordum," diye itiraz etti doktor. "Burada yalnızca acil müdahalenizi yaptık. Geçirdiğiniz rahatsızlığın sebebinin tespiti için hastane kontrolünden geçip testler yaptırmanız gerekiyor..."

"İlginize minnettarım doktor," dedi Nesil adama. "Ama ben rahatsızlığımın nedenini zaten biliyorum ve yetiştirmem gereken bir deney raporum var. Onun için şimdi öyle ya da böyle çıkıp gideceğim ve siz beni tutamayacaksınız. Eğer sizi sorumluluktan kurtarmak için imzalamam gereken bir belge filan varsa elinizi çabuk tutmanızı tavsiye ederim."

Doğay manzarayı izliyor, hangisinden tarafa çıkması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Doktorun ve Nesil'in bir an karşı karşıya kalıp, birbirlerinin inat derecesini ölçercesine baktıklarına şahit oldu.

Bir yandan kendi kafasındaki endişelerle de savaş vermekteydi delikanlı. Doktor Nesil ablasını daha birkaç gün o laboratuvardan uzak tutsa, o illet deneyin tekrarlanması bir şekilde engellense, doğrusu hiç itirazı olmazdı...

Ama öte yandan, içinde bir yerlerde ne olacaksa bir an önce olup bitsin isteyen, hatta karşılarındaki bilimsel bilmecenin çözüldüğünü görmeyi arzu eden bir tarafı da yok

değildi. Elini Nesil ablasının omuzuna koydu, doktora döndü.

"Eğer fenalaşması tekrar ederse onu kendi elimle alırsın, hastaneye götürürüm Doktor bey. Siz hiç merak etmeyiniz."

Sonunda tıbbi takip ve bakımı kendi iradesi ve isteğiyle ertelediğine dair bir belge imzalayan Nesil, çantasını sırtına taktı ve yanında Doğay ile birlikte kendini revirden dışarı attı.

Revir bahçesinden kampüs arazisine çıktıklarında karanlık çökmek üzereydi. "Sen bugün işe gidebildin mi?" diye sordu Nesil.

"Gidemedim ablam," dedi Doğay. "Patronuma telefon ettim. Hastayım dedim. Yalan da değil, yemin etsem başım ağrımaz. Kafamı işe verecek halim yoktur. Seni görünce acık toplamışım kendimi, ama gündüzün aklımı hepten dağıtacağım gibi his vardı içimde..."

"Aman yapma," diye güldü Nesil. "Kendine mukayyet ol. Bana da lazımsın, dünyanın geri kalanına da."

Doğay bu lafı üzerine dönüp şaşkın şaşkın baktı genç kıza. "Nasıl yani? Kim ne yapsın bencağızı be ablam?"

"Sana anlatacaklarım var Doğay," dedi Nesil. "O yabancı kadını ikimiz de görmemiş olsak, yaşadıklarımın halüsinasyon olduğunu düşünebilirdim... Ama değildiler. O genç kadın galiba kendini benim için tehlikeye attı... Oralarda birisi onu zihnen takip ediyor, kollayıp koruyor... O da kendi yöntemiyle beni kolladı... İnanılmaz şeyler gördüm ben Doğay. Galiba geçmişe değil, geleceğe gittim. Oralarda birileri var. Uzaylı filan değil, bizim gibi birileri. Her türlü var hem de... İyisi de var kötüsü de, yoldan sapmış da, aklını başına almış da—"

Göz ucuyla Doğay'ın durakladığını, sonra olduğu yere çakıldığını fark etti Nesil. Hayretle dönüp baktı, çöken akşam karanlığında Doğay'ın yüzüne yerleşen tuhaf ifadeyi gördü.

Tüyleri ürpererek başını çevirdi, delikanlının ötede gözlerini diktiği noktaya baktı.

Kampüs arazisini bölümlere ayıran bahçe duvarlarından birinin dibinde çömelmış bekleyen bir figür, ikisini görünce hareketlendi ve yavaşça ayağa kalktı.

Doğay'ın genç haliydi bu.

Aralarında dört yaş fark olan iki ayrı Doğay birbirine bakıyordu şimdi.

Nesil kalbinin hızlandığını hissediyordu. Karmakarışık düşüncelerle her ikisini birden izlemeye başladı.

* * *

2019 - Yozgat-Kırşehir Bölgesi Manyetik Kızaklı Otoyol Üzeri Yeni Aktarma Terminali

Arı otobüs terminalinin bekleme salonunda oturmuş, fazla acılaştırmış bir bardak çayı yudumlamaktaydı.

Yaklaşık yirmi dakika önce terminal dışındaki ıssız bir noktaya LANCET sistemi tarafından bırakılmış, oradan yürüyüp tesisin içine girmişti. Bir yandan belli etmeden hedefi olan adamı takip ediyor, bir yandan da etrafındaki insanları inceliyordu.

İnşası biteli fazla süre geçmediği belli olan, iyi ışıklandırılmış, pırıl pırıl satış tezgahı vitrinleriyle donatılmış bir ortamdı burası. Ama istediği kadar yeni ve lüks görünsün, yine de eninde sonunda yorgun yüzlerle dolu bir yolcu durağıydı işte...

Kendini terli, tozlu, sıkıntılı hisseden erkekler, kadınlar ve çocuklar bekliyor, sıkıntılarını gidermeye çalışıyor, yolculuk yorgunluğuna dayanmak için gayret gösteriyordu. Burası birçoğu için, Anadolu'nun uzak yerlerinden yola çıkıp batıdaki büyük kentlere ulaşmak üzere aktarma yaptıkları bir istasyondur.

Bu zamana ait bölge kültürlerinde görülebilecek her çeşit insan profilini ayırt edebiliyordu Arı. Üzerinden bol miktarda kumaş sarkan kadınlar, hoşnutsuz yüz ifadeleri takınmış erkekler... Bazısının dizinin dibinde oturan veya çevrelerinde koşuşturan çocuklar... Kılıklarına göre hırpanisi veya iyi giyimlisi... Konuşurken sesini kontrolsüzce yükselten veya nezaket çerçevesinde alçak tutanı... Yiyip içerken ağzını kapalı tutanı veya şapırdatmanı... Kolunu bacağını nereye savurduğuna dikkat eden veya etmeyen... Hislerini yüz ifadelerine yansıtanı veya çevresini sabit bakışlarla süzen... Ciddi oturanı, yanındakiyle şakalaşmanı...

Arı buradaki havayı biraz olsun, doğup büyüdüğü kırkbir gezegenli Equidnus Sistemindekine benzetebileceğini düşündü.

Galakside sonradan yerleşilmiş hiçbir gezegen tek başına, bir zamanlar Ana Arz'da olduğu gibi milyarlarca insanlık nüfusa sahip değildi.

Ama kırkbir Equidnus gezegeninin nüfus toplamı bambaşka bir hikayeydi. Onlardan birinin vatandaşı olan ve galakside Equidnit pasaportu taşıyan milyarlarca kişi, görüntüleri, davranışları, iletişim tarzları, vakit geçirme biçimleri birbirine benzemediği halde, aynı gezegen sisteminin parçası olduklarının bilinciyle bir arada yaşamaya devam etmekteydiler.

Equidnitlerin genetik atalarının kökenleri, ta uzay yolculuğu öncesi zamanlardaki Arz kıtalarına yayılmış çok çeşitli ülkelerden yola çıkıp, kendine uzayda yaşam arayan insanlara dayanıyordu. Doğal olarak Equidnus gezegenlerinde çok zengin bir etnik çeşitlilik mevcuttu. Kırkbir gezegen dolusu insanın yaşattığı çok çeşitli kültürler orada da bir araya gelip çapraz dokular oluşturuyordu.

Buradaki de benim geldiğim yerin minyatür bir versiyonu işte, diye düşünüyordu Arı. Peki öyleyse neden şu insanları, her an yıkım üretecek tekinsiz birer canlı gibi düşünmekten kendimi alamıyorum?

Takip ettiği adamı gözden kaçırmaksızın kendi zihninin içine döndü ve kendi algılarını incelemeye koyuldu.

Ben hayatıma özel eğitilmiş bir asker olarak başladım, dedi kendi kendine. Sırf emir öyle geldiği için bir sürü insanın yaşamını söndürdüm veya acı çekmelerini sağladım. Ama yaşım büyüdükçe bu beni daha çok rahatsız eder oldu. Bilgi topladım, karşılaştırma ve değerlendirme yaptım, karar verdim... Ve günün birinde durdum.

Bir daha beni hiç kimsenin ölüm makinası olarak kullanmasına izin vermeyeceğim

dedim. Öyle de yaptım. Öldürerek yaşamış olduğum süreden çok daha uzun bir zamandır, hayata döndürerek ve koruyup kollayarak yaşıyorum şimdi...

Çünkü... Bu kez birlikte çalıştığım yapı farklı.

Ben yine aynı güce sahibim... Bana rahatça öldüreyim diye verilmiş olan o aynı eğitimi işleve koyuyorum... Ama bu kez parçası olduğum ekibin zihniyeti de, niyeti de pozitif. Yeni komutanlarım sürdürülebilir üstünlük kurmayı değil, kimseyi harcamaksızın birlikte varolmayı hedefliyor.

Ahh, işte bu... Şu arkaik Arz yüzyılında çevremde gördüğüm şu insanları, beni veya birbirlerini ne zaman sokacağı belli olmayan birer yaban arısıymış gibi hissetme nedenim bu işte.

Bulduğum bu zamanda, doğduğum vatanın gezegenleri henüz üzerine insan yerleşmemiş ıssız kürelerden ibaret.

Ama bundan bir yüzyıl sonrasında itibaren galaksiyi doldurmaya başlayacak insanlar da, işte bu çevremdeki kişilerin torunları... Belki şu ötede oynayan çocukların çocukları, ilk koloni yerleşimlerini uzaya çıkaran gemilerin inşasına tanık olacak... Hatta bizzat görev alıp çalışacaklar, kimbilir.

Ve bunlar da, onlar da, aralarında yüzyıllar ve nesiller olmasına rağmen prensipte aynı noktalarda tökezliyor, aynı hataları tekrarlıyor, aynı çıkmazlara takılıyor. Çünkü teknoloji nereye giderse gitsin, insanın temel tabiatı belli. Sosyal anlamda bin yıl öncekilerin düştüğü yanlışlarla, bin yıl sonrakiler arasında teknik olarak çok büyük fark yok.

İşte, şu takip ettiğim herifi ele alalım. Dünyayla alıp veremediği birşeyleri var. Güttüğü bir davası var. Vaktinde bunun küçük amcası, öbür ailenin kızlarından birine aşık olmuş. Bu yüzden o ailenin erkekleri kendilerini, kalelerine bir gol atılmış gibi kabul etmişler. Töre gereğidir diyerek kendi kızlarının hayatına son vermişler. Küçük amca çıldırmış, saldırmış, tehdit almış, aşkını unutamadığından dolayı yaptıkları yüzünden sonunda öldürülmüş. Şimdi de bu, o ölümün intikamı olsun diye başka bir can almaya gidiyor.

Bizi klonlatan Equidnit General Sinnon da kafa yapısı olarak, bunun biraz daha rafine bir benzeriydi işte.

Peki Dawnianlar ve biz böyle şeyleri nasıl çözüyoruz? Böyle duygulara kapılmıyor muyuz? Kalemize gol atıldı diye öfkelenmiyor muyuz?

Evet, ama biz kendi çöplüğümüzü başka şekilde koruyoruz. Ölüm görmekten hoşlanmıyoruz. Doyum almıyoruz. Öldürerek üstünlük sağlayınca geride kalan şey bizim için boşlaşıyor, tadı kaçıyor, eksiliyor sanki.

Çentik attığın, azalttığın, kararttığın, defolu hale getirdiğin birşeye hakimiyet ilan edeceksin de ne olacak? Mahvettin ya bir kere? Alır başına çalarsın ancak, enerjisini somurup, grileştirip, ruhunu neşesini tükettiğin şeyi.

Gücünü yerdekini kaldırarak hissetmenin farkını bir kez tatmış ise insan, ayaktakini yere devirerek kazanılan basit üstünlük hissi kesmez onu artık.

Ama bazıları o tadı almıyor, bu eksikliği duymuyor... Niye ki? Neleri eksik? Ve o eksik her neyse, acaba nasıl tamamlanır?

Çenttikten, bozduktan, grileştirip kararttıktan sonra elde ettikleri hakimiyetin bir değeri kalmadığını hissetmiyorlar. Duymuyorlar. Birşeyler hissetmek istiyorlar... Ama algıları sınırlı. Uzun nesiller boyunca uğraşacak birbirlerinden başka şeyleri olmamış. Alışkanlıkları mı sağırlaşmış? Yoksa aşamadıkları bir eşik mi var? Sadece kurban çığlıklarını duyabiliyorlar.

Tatmine varmak için kurban çığlıklarına mahkumlar. O yüzden de bol bol kurban çığlığı üretiyorlar. Sonra kıymık kadar zevki tüm ömürlerinin kalitesiyle ödüyorlar... Ama başka hissedebildikleri birşey yok. Umarsızlar.

Manyetik kızaklarının üzerinde terminal yolunun bitimine yanaşan otobüs çekti dikkatini. Bilekliğindeki saate baktı. Tam vaktinde, diye düşündü. Takip ettiği adamın otobüsü görünce kıpırdanıp eşyalarını toplayışını izledi. Kumral, çakır gözlü, bıyıklı, iddialı tavırlara sahip, vücudu fazla yağ bağlamamış genç bir adamdı.

Eee, dedi kendi kendine. Vardığım sonuç bu mu şimdi? O zaman bunun gibi duyarsız olanlara tekinsiz birer tehlike gözüyle mi bakacağım yani?

Yok canım. Sonuçta bunlar da Var Eden'in yarattığı birer insan evladı değil mi? Evrende herkese yer olması lazım. Ne kadar köpüklü üstünlük davası altına gömülmüş de olsa, mutlaka iletişim kurulacak bir tarafları vardır. O taraflarının frekansını bulup hitap etmek mümkün olsa gerek?

Bölüm 20

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Fakültesi Kampüs Bahçesi

Bir insanoğlu kendi kendisiyle karşılıklı nasıl konuşur?

Doğay kafasında bu soruya yanıt arıyor, bulamıyor, o yüzden de öylece ve sessizce Küçük Doğay'a bakıyordu.

Küçük Doğay onlara doğru bir adım daha attı. Kafasından türlü çeşitli tereddüt geçtiği yüzünün ifadesinden belliydi.

"Kime... gideyim... bilemedim," dedi en sonunda, duraksaya duraksaya. "Serbazların Reşat Mardin'den yola çıkmış..."

Doğay'ın gözleri büyüdü. Bunun tek bir anlamı olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Ya babayın katili olacak, ya Berat'ın," diye devam etti Küçük Doğay. Yüzünden çaresizlik akıyor, büyük Doğay'a ben ettim sen etme dercesine bakıyordu.

Doğay'ın hem hırsından, hem erkek adam ağlamaz diye bildiği için izin vermediği gözyaşlarının baskısından yüzü iyice karışmış, kıpkırmızı olmuştu.

"Şimdi mi aklına düştü de beni aramaya geldin?" diye sordu karşısında duran 'kendi'sine... "Ben ne yapacağım peki? Kocakarı büyüü yapıp durduracak mıyım Serbazların Reşat'ı? Ne istersin benden bu saatten sonra?"

"Yapma Doğay," dedi Nesil hafif bir sesle.

Fazlasıyla aile içi ve karışılmaması gereken bir sahne gibi duruyordu karşısındaki... Ama birbirine bakan iki genç ağabey-kardeş değildi... Aynı kişinin iki ayrı yaştaki haliydi. İşte bu gerçek, durumu adeta fantastik hale getiriyordu. Genel geçer nezaket kurallarının yaratıldığı çağlarda böyle şeyler hiç yaşanmamıştı.

"Korkmuşum ağabey," diyecek oldu Küçük Doğay sıkıntıyla.

"Ben senin ağabeyin değilim," diye hırladı Doğay.

"Başka ne diyem sana?" diye patladı diğeri. "Nereye sığdıracağımı bilmiyem seni. Kimsin, nereden çıkmışsın... Ödüm kopmuştur, içim gitmiştir... Herkes birken ben niye iki olayım ki dedim, sindiremedim işte!.."

Yumruğunu sinesinin üzerine vurarak devam etti Küçük Doğay. "Ama yine de şuramda biliyem ki sen bensin. Benim, anayın, babayın bugüne dek bilip gördüğümüz dünyanın bilgisi eksikmiş demek... İyi ya, öyleyse öyledir... Ama şimdik de Serbazlar geliyor üstümüze. Vaktinde Ferde'yi Reşat'ın amcasına yar etmedi ya büyük amcamlar... Nerede görülmüş aşka sevdaya kabul gösterdikleri? Şimdi de Reşat bırakmayacak işte peşini. Benim bildiğim dünyada bu işin çaresi yoktur... Gelecek, vuracak bizi. Ama sen— Sen bu dünyanın ötesinden gelmişsin. Nasıl ettin bilmem, ama etmişsin işte... Belki senin bildiğin dünyada bir yolu vardır diye aklıma geldi. Sorayım, şansımı deneyim dedim. Yok dersen, ziyarı yoktur... Ne yapalım, başa gelen çekilir deyip gideriz..."

Konuşurken birkaç adım daha atmıştı Küçük Doğay. Derken büyüğünün kol boyu yakınına kadar geldi. Elini uzattı.

Doğay kımıldamadı.

Nesil soluğunu tuttu. Atomaltı Parçacık Fiziği alanında bir son sınıf öğrencisi olarak sahip olduğu tüm bilgisiyle yürüttüğü tahmin, ikisi birbirine temas ettiğinde hiçbir şey olmayacağı yönündeydi. Hatta belki daha önce de yapmışlardı bunu... Doğay ailesini ilk ziyaret ettiği, kendisinin kendisi olduğuna onları ikna etmek için uğraştığı zamanlarda... Ama yine de önlerindeki öyle büyük bir bilinmeyendi ki, elinde olmaksızın kendini kasti genç kız.

Küçük Doğay elini yavaşça büyüğünün omuzuna koydu.

Hiçbir şey olmadı. Sanki farklı zamanlarda doğmuş ikizler birbiriyle iletişim kurar gibiydi.

Küçük Doğay gözlerini büyüğüne dikti. Tutunur gibiydi adeta. "Madem öyledir, olmazsa ben ölem ağabey," deyiverdi birden. "Giderim, Reşat'ın karşısına ben çıkarım. Senle ben dünyada zaten fazla değil miyiz? Birimiz eksiliverir, düzelir herşey—"

Nesil çocuğun o lafiyla içinin cız ettiğini hissetti. Soluğunu dişlerinin arasından hızla içine çekti, elini ağzına kapattı.

Doğay'ın içine ise bambaşka bir his dolmuştu. Bir kendini, bir karşısındaki çocuğu değerlendiriyor, yaşadıklarının eski haliyle arasında nasıl bir fark yarattığını adeta somut biçimde görüyordu.

Düşünceleri şaşkınlık ve karmaşa içinde çarpılmış olmasa kendisi de çoktan aynısını söylerdi, biliyordu...

Ne yaptığının farkında bile olmadan kolunu kaldırdı, genç haline sarıldı, sırtını tıptısladı.

"Bir daha böyle konuştuğunu duymayayım senin," dedi. "Madem ki Allah'ın şu göğünün altında bunun olması mümkündür... Ne yani, Yaradanın hikmetinden sualimiz mi olacak?.. Demek ki ne sen, ne de ben fazla filan değiliz bu dünyada. Ölecek isek de herkes niye ölüyorsa aynı sebepten öleceğiz..."

Doğay genç halini yine kol boyu mesafeye getirip gözlerini onunkilere dikti. "Anladın mı beni Dogay?"

Diğeri içini çekti, başını sallayıp önüne baktı. "Anlamışım ağabey."

Akşam karanlığı iyice çökmüştü artık. Nesil biraz ötelindeki bahçe merdivenlerini çıkıp kendilerine yaklaşan bir grup öğrencinin seslerini duydu.

Bir an için, sanki saklaması gereken birşey açıkta yakalanmışçasına endişelenecek gibi oldu... Sonra Doğay'ın az önce söylediklerini hatırladı.

Öyle ya, madem dünyada böyle şeyler olabiliyordu...

O zaman kim görürse görsün ve fizik gerçeklere uyum sağlamaya bir an önce, bir zahmet başlasınlardı işte...

* * *

Otobüsteki görevli Arı'ya tam yerini gösterecekken, elindeki bilete bir kez daha bakıp kaşlarını çattı.

"Eyvaah!" diye mırıldandı kendi kendine. Bayanın biletinin bayan yanı olarak kesilmediğini fark etmişti ve otobüste başka yer yoktu.

Görevli duruma çözüm aramak üzere amirini çağırdığında, Arı hem el hareketleriyle, hem de o ana dek öğrenebildiği tüm Türkçesini seferber ederek kendisi için sakınca olmadığını belirtti.

Otobüs görevlileri 'bayan yanı' konusundaki bu hatanın, kendilerinden beşyüz yıl kadar ötedeki bir gelecekte operasyon yapan Zaman Üssü tarafından ayarlanmış olduğunu elbette ki bilemeyeceklerdi. Pencere tarafında oturan adama rahatsız olup olmayacağını sordular. Ardından Arı'ya anlayışı için tekrar tekrar teşekkür edip, durumu ödemesinin bir bölümünü iade yoluyla telafi etme sözleri verdiler. Sonra da, böyle bir konuda sorun çıkarmamayı kabul eden insanlara denk geldikleri için içlerinden dua ede ede yerlerine döndüler.

Arı terminalde takip etmekte olduğu adamın yanına oturdu. Onun yanındaki koltuğun numarasını içeren bilet, kendisine özellikle hazırlanıp iletilmişti. Operasyon öncesi gerçeklikte orada oturacak olan yolcu, şimdi başka bir koltuktaydı. Onunkini işgal etmesi gereken diğer bir yolcu ise yeni gerçeklikte bu otobüsü kaçırmış, yoluna bir sonrakiyle devam etmişti.

Bu kişiler üsteki Analistlerce özenle seçilmişti. Çünkü onların farklı yerlerde yolculuk etmesini içeren yeni olaylar zincirinin, zamanda hiçbir 'negatife' yol açmaksızın kendi üzerine kapanıp biten zararsız bir baloncuk oluşturduğu tespit edilmişti.

Yanıdaki adam, Arı'nın otobüs görevlileriyle iletişimini için için sırtarak izlemişti. Durumdan hiç de hoşnutsuz değildi doğrusu. Şanslısın oğlum, diyordu kendi kendine. Yanına cıvır hatun oturtular bak... Şurada on-onbeş sene öncesi olsa kıyamet kopardı böyle şeylerden...

Arı'ya döndü, tokalaşmak için elini uzattı. Onu çat pat Türkçe konuşabilen bir turist olarak algıladığı için, anlasın diye tane tane konuştu.

"Merhaba. Nasılsın. Ben Reşat."

Arı adamın havada duran eline bir an için baktı. Bu kültürü incelediği kadarıyla Reşat'inki, arkasına başka denemelerin dizilebileceği cüretkâr bir hareketti. Bak sen şu işe, diye düşündü. Adam vurmaya gidiyor olmak, yolda önüne çıkan fırsatları kaçırmayı gerektirmiyor demek..?

Elini uzattı, tokalaşmayı tamamladı. Bildiği kadarıyla şimdi elini hemen çekmez de kararı karşıya bırakırsa, erkek onu bir çeşit yeşil ışık yakmış gibi algılayacaktı.

'Sana da merhaba' dercesine başını salladı, "Ben Arı," diye yanıt verdi. Yüzüne ılımlı bir ifade yerleştirmiş ama gülümsememişti.

"Arı," diye tekrarladı Reşat. "Yapma yav? Sanki Türkçe isim gibiymiş. Hangi ülkedensin sen?"

O bir Equidnit ismi şekerim, diye düşünüp için için güldü Arı. Laboratuvarda doğmuş XND klonlarına isim veren personelin kimbilir hangi ata kültürlerinden esinlendiğini, doğrusu hiç merak edip araştırmadım...

Bu arada adama soruyu anlamakta güçlük çekiyormuş gibi bakmayı da ihmal etmemişti. Elini göğsüne götürdü, "Ben Magyar," dedi. Macar dilinde 'Arı' isminin olup olmadığından emin değildi... Ama adam da bunu bilmediği sürece fark etmezdi.

"Först taym in Törkey?" diye sordu Reşat.

"Hmm?" dedi Arı. Kulaklık adamın İngilizce konuşmaya çalıştığını bildiriyordu.

"Buralara ilk gelişin midir?" dedi adam bu kez. Anlaşılma çabasıyla ellerini de havada oynatarak konuşmaya başlamıştı.

"İlk yok," dedi Arı. Elinin üç parmağını kaldırıp tuttu. Özel mecburiyet olmadığı sürece yalan söylemeye gerek yoktu.

"Ooo," deyip sırtıttı Reşat. "Handiyse bizden olmuşun desene?"

Arı oturduğu yerde kaykıldı, giysisinin ceplerinden birinden bir e-kitap cihazı çıkardı.

Giysisi haki ve bej renklerde, kumaşında zamana uymayacak fazladan parlaklığı veya süsü bulunmayan, üzerinden sarkmadan saran, düzgün kesimli bir tulum gibiydi. Arı ufak çaplı farklılıkların nispeten daha doğal karşılanıp öyle çok fazla ilgi ve tepki çekmediği bir çağda olduğunu gördüğünden, kıyafetini değiştirmeye gerek duymamıştı.

Elindeki ise, bulunduğu dönemde artık kağıt baskıdan daha yaygın biçimde kullanılmakta olan sıradan bir elektronik kitap okuyucusuydu. Bu dönemde kitaplar yalnızca yazı formatında bırakılmıyor, cihazlar tarafından görüntüler ve müzik eşliğinde sesli biçimde okunarak sunuluyordu. Amaç okuma eylemini teşvik etmek ve bilgi edinimini çekici hale getirmektir. Cihazlar ise otobüs terminallerinde bile cüzi fiyatlara satılacak denli

yaygınlaşmış, Arı da elindekini öyle bir tezgahdan satın almıştı.

Daha fazla konuşmak istemediğini yeterince belli edecek biçimde cihazın ekranına bir kitap açtı, kulaklıkların birini boş olan kulağına taktı. Diğerini saçlarının altına götürdü, tercüman kulaklığın mikrofonuna yakın gelecek şekilde, cihazın kulak sayvanını çevreleyen uzantılarından birine tutturdu.

"Ne okuyorsun?" diye sorduğunu duydu Reşat'ın. O da kendi cebinden cihazın bir benzerini çıkarmış, ekranını Arı'ya doğru çevirmişti. "Bak, benim kitabım budur. Son çıkanlardandır. Müziği müthiştir. İstersen seninkine de yüklerim..."

Israrcıyız demek, diye düşündü Arı. Otobüs çoktan yola çıkmış, manyetik kızaklı yol üzerinde hedefine doğru hızla kaymaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra şehirler arası araziye ulaşmış olacaktı.

Arı otobüsün ön camından ileriye doğru uzanan yola baktı. Yolun dayanıklı ve esnek organik plastik ve metal alaşımdan inşa edilmiş iskele yapısı, iki gidiş ve iki geliş olmak üzere dört şeritli kızak donanımı içeriyordu. Yol iskelesi ve üzerinde seyir halinde bulunan taşıtlar gün ışığında pırıl pırıldı. Altlarında yörenin bitki örtüsünden oluşan uçsuz bucaksız yeşillik ve beslediği her türlü yabanıl yaşam, göz alabildiğine uzanıyordu.

Eski tarz asfalt yollar artık dünyanın birçok ülkesinde yerini bu tür alternatiflere bırakmaya başlamıştı. Fosil yakıtlı motor gücüyle tekerlek üzerinde yol alma devri yavaş yavaş kapanmaktaydı. Manyetik itkiyle havada kalarak ilerleyen kızaklar üzerinde, elektronik motor gücüyle yolculuk etmek çok daha hızlı, ucuz, ekoloji dostu ve verimli bir yöntemdi.

Reşat kitabın ilgi çekmediğini sezince başka bir yöntem düşünmüştü anlaşılın... Yanındaki çantayı karıştırıp bir avuç kaliteli çikolata çıkardı ve Arı'ya doğru uzattı. "İkramımdır, buyur," dedi gülümseyerek. "Ağzın tatlansın."

Arı daha önce dikkatinden kaçan bir ayrıntıyı o anda fark etti: Bu adamın dilinde hitapların tekil veya çoğul zamirle yapılması, birbirinden ayrı mesajlar içeriyordu. Daha ilk tanışma anında senli benli konuşmaya başlaması ya fazla samimiyet, ya da fazla cüretkârlık göstergesiydi...

Genç kadın elini uzatıp çikolatalardan birini aldı, başıyla sağol hareketi yaptı. Sonra bir anda gözlerini karşısındaki adamın çakır renkli gözlerine dikti, onu baştan aşağı tarayıp tüm duruşunu, yaydığı aurayı, vücut dilini, uzuvlarının ve yüzünün ifadesini XND yöntemiyle gözden geçirdi.

Bir karmaşık analizci tarzında çalışan zihni, yaptığı incelemeyle aldığı verileri hızla değerlendirdi ve Reşat hakkında çok boyutlu, çok yönlü bir sonuca ulaştı.

O andan itibaren artık Arı, Reşat'ın kendisine ne gözle baktığını, ne istediğini, neden istediğini ve bunun için hangi sınırlara kadar gidebileceğini, tahmin etmekten öte bir biçimde, sanki bilimsel bir deney yapıp kesin sonuç almışçasına 'biliyordu'.

Dahası, adamın hayatta önem verip birinci plana koyduğu şeylerin neler olduğunu da, onu başka şeylere değil de onlara öncelik vermeye iten yaşamsal unsurları da görüyordu şimdi.

Bunlar kendine inanmaya henüz cesaret edememiş zihinler yahu, dedi içinden hayretle.

Henüz kabuğunu kırıp da çıkamamış canlı yavru misali.. Ya içeriden güç bulup gagalayacak, gün ışığına doğru uzanacak; ya da çıkamayıp kabuğun içinde çürüyecek.

Demek o yüzden başkalarını önemseyecek enerjileri yok... Öyle ya ortada önce bir 'sen' olacaksın ki ikramda ihsanda bulunabilesin. Tabii bu haliyle iş uzadıkça kronik uyaran yoksunluğuna adapte olmuş, dünyanın normal halini gri ve karanlık sanıyor. Yoksa temel tabiatlarımız arasında pek bir fark yok...

Elindeki çikolatanın ambalajını soyup ağzına attı Arı. Fazla şekerli, diye düşündü. Görevinin ilk aşamasını az önce başarıyla tamamlamıştı.

Gözlerini tekrar dışarıda uzanan yola çevirdi.

Önündeki yolculuk ona ilk başta olduğu kadar uzun ve sıkıntılı görünmüyordu artık.

Bölüm 21

2591 - Gentürk Karakol Destek Gemisi Başak-1

Aman ne sevimli, diye düşündü Rehan alayla. İşte sana bir grup cüppeli prestij sevdalısı daha...

Ancak hiç değilse bu seferkilerin giysi kumaşları, özentisi gümüşü renklerde parıldamıyordu. Etekleri ayak bileklerine dek uzanan, İridya kültürünün yerel motifleriyle bezenmiş şeylerdi. Kahverengi, haki ve kiremit renklerinin değişen tonlarını yansıtıyorlardı ve dokuları ipeksiden çok ketensi görünüyordu.

Kaptan Hürsu'nun ve odadaki diğer Gentürklerin, gelenleri karşılamak için ayağa kalktığını fark etti Rehan. Kendisi de kalktı. Dosyalarını incelediği kadarıyla bu gelenler el sıkışmaktan hoşlanmıyordu. Onun yerine hafifçe eğilip, sol ellerinin parmak uçlarını önce göğüslerine, sonra alınlarına değdirerek selamlaşıyorlardı.

Eh, öyle ya da böyle, dedi Rehan kendi kendine. Galaksideki her topluluğun kendine göre tarzları, yaklaşımları, bazen başarıları, bazen de takıntıları ve çıkmazları var. Üstelik çoğu da çaktırmadan kendisinininkinin şu veya bu sebeple en üstünü olduğuna, geri kalanların hepsinin halt ettiğine inanıyor. Al birini, çat öbürüne. Ne fark eder ki?

Herkes yerine yerleşirken kendisi de, Dawnian desteğini temsil edecek konuk koordinasyon subayına ayrılan yere oturdu. Başak-1'in toplantı odası ortalama bir karakol destek gemisinde beklenebileceğinden daha genişti.

Etrafında toplanılıp oturulabilecek büyük bir masa yerine, Gentürk usulü oturma ünitelerinin amorf bir yuvarlak halinde dizildiği bir mobilya düzeni uygulanmıştı. Oturma ünitelerinin aralarına, üzerlerinde ikram tabakları ve bardakları bulunan sehpa yerleştirilmişti. Ortada duran bir başka alçak sehpa, üzerinde üç boyutlu görüntülerin yansıtılıp incelendiği bir projeksiyon cihazını taşıyordu.

İridyanların hem sözcüsü hem de lideri olan Valis, iri yarı, kır saçlı, gri gözlü, keskin bakışlara sahip bir adamdı. Selamlaşma faslı biter bitmez başını Rehan'dan yana doğrultarak sordu.

"Kaptan Hürsu... Merakımı bağışlayın. Bölgede güvenliği destekleme işini Dawnianların yardımı olmadan yapamayacağınıza mı karar verdiniz?"

Rehan kaşlarını şaşkınlıkla çatmak üzereyken kendini yakaladı. Bunu hiç beklemiyordu. Normalde İridyanlar, galakside Dawnianların oluşturduğu etki ve yaklaşıma Equidnus Sistemi gibi tepki gösteren topluluklardan değildi. Valis'i böyle bir giriş yapmaya neyin ittiğini merak etmişti Rehan. Kafasından geçenlerin yüz ifadesinden okunmasını engelleyecek nötr bir tavır takındı ve Hürsu'nun yanıtını bekledi.

"Asteğmen Rehan burada bizim özel ricamızla, bölge barışına Dawnian desteğini temsilen bulunuyor," dedi Kaptan Hürsu. "Kurduğumuz dengeye onların sağlayacağı katkının gerekli olduğuna Gentürk, Nouran, Odiar ve Shile tetrahedronuna dahil birçok söz sahibi yönetim kadrosu ile birlikte karar verdik. Hep beraber hareket etmeliyiz, yoksa Equidnus Sisteminin fiili bölge hakimiyetine dair iddiaları endişe verici düzeylere ulaşmaya başlayacak."

Valis gırtlığından 'hmm' der gibi bir ses çıkararak ağır ağır başını salladı. Standart Galaksi dilini konuşma biçimi İridyan tarzına uygun şekilde vurguluydu. Sesi ise bir hiper dalga radyo spikerininki gibi kadifemsi çıkıyordu.

Bir elini yana açtı, "Diyelim burada Equidnitler var," dedi. Diğer elini öbür yana açıp, "Burada da Dawnianlar var," diye devam etti. "Hangisinin daha hakimiyetçi olduğuna neye göre karar verildiğini sorsam, bana doyurucu bir yanıt verebilir misiniz?"

Rehan da, Kaptan Hürsu da adamın neden bahsettiğini gayet iyi kavramıştı. "İzninizle Kaptan," dedi Rehan.

Hürsu hafif bir baş hareketiyle sözü ona bıraktığını belirtti. Rehan oturduğu yerde hafifçe doğruldu, bakışlarını direkt olarak Valis'e çevirip sordu. "Hakimiyetçi sıfatını kullanırken herhalde, bölge insanları ve kaynakları üzerinde kendi istek ve iradesini zorla uygulamaya yaklaşımını kastediyorsunuzdur... Yanılıyor muyum Lider Valis?"

"Doğrudur Asteğmen," deyip sözlü onayını başıyla destekledi Valis. O da gri gözlerini Rehan'inkilere dikmişti.

"Equidnitlerin bu gayretlerini fazla bariz ve inceliksiz bir tarzda yürüttüklerini yadsımıyorum elbette," diye devam etti İridyan lideri. "Ama onlarınki hiç değilse açıkça anladığım ve ne tavır koyacağımı gayet iyi bildiğim bir tutum. Öte yandan Dawnianlara baktığımda, sizlerin de etkinizin galaksinin neredeyse her tarafına gittikçe yayılmaya başladığını görüyorum. Yöntemleriniz daha nazik maskelere bürünmüş olabilir, daha insancıl görünen yaklaşımlarla cilalanmış olabilir. Ama üstü yumuşak kürklü eldivenle kaplanmış olsa bile, yumruk yine yumruktur. Gücün hareket tarzı bellidir. Belli etse de, etmese de nihai hedefinde mutlak hakimiyet bulunur."

O-hoo, dedi Rehan içinden. Neyi anlatmaya neresinden başlayayım şimdi? İnsanlığın yüksek farkındalık düzeyinde uyguladığı yönetsel yapıdan öylesine habersiz ki, gördüğü zaman tanıyamıyor bile.

Pekala, basitten başlayalım. "Lider Valis, sizce Equidnitler ne istiyor?"

Valis bunun tuzak bir soru olup olmadığını merak ederek Rehan'ı süzdü. "Halkımı bilemem," diye yanıtladı dürüstçe. "Ama yönetici Konseyleri galakside güç yettirebildikleri kim varsa sömürmek istiyor."

"Peki bunu Dawnianlar için de söyleyebilir misiniz?"

"Bilmiyorum Asteğmen," dedi Valis inatla. "Sorun da bu işte."

Analiz yeteneğın de mi çalışmıyor be adam, dedi Rehan içinden. "Size ne düşünmeniz gerektiğini tarif edecek değilim efendim," dedi oturduğu yerde geriye doğru yaslanarak. "Ama izin verirseniz kendi düşüncelerimi belirteyim."

"Bir Dawnianın kendi hükümeti hakkındaki düşüncelerinin ne kadar yol gösterici olmasını umduğunuzu bilemiyorum," dedi Valis, kadife gibi sesiyle. "Ama nezaket çerçevesinde sizi dinlemeye itirazım yok elbette."

"Teşekkür ederim Lider Valis. Öncelikle belirteyim ki ben Dawne doğumlu değilim ve —"

"Demek istediğim de bu işte," diye araya girdi Valis. "Öyle olmamanıza hiç şaşırmadım. Zira galakside Dawne adına çalışıp onların teşkilatlarından ekmek yiyen insan sayısı ürkütücü derecede fazla."

Hah, yakaladım, diye düşündü Rehan. "Peki sizce bu ürkütücü sayıda insan Dawnian bünyesine dahil olmaları için zorla mecbur mu bırakılıyor? Yoksa ilaçlanarak veya büyülenerек mi ikna ediliyorlar? Dawnian tarzını çekici bulup içine dahil olma isteğini, hayatını ve kariyerini onlarla çalışarak yürütme itkisini insanlarda uyandıran nedir sizce? Yoksa hepimizin hipnotize edildiğini mi düşünüyorsunuz efendim?"

Valis'in kaşları çatıldı. "Bunun konumuzla—"

"Sizin tanıdığımızı söylediğiniz güç, kendini üstünlük iddiasında vareder, Lider Valis. Böylesini galaksideki herkes tanıyor ve fena halde bıkmış durumda. İşte bu yüzden Dawnian tarzının sunduğu alternatife değer veriyorlar."

"Peki Dawnianların nihayetinde iddia ettikleri şeyin bundan farklı olduğuna nasıl kanaat getirdiniz?" diye sordu Valis. "Bütün bunların aslında, silah zoru yerine psikolojik manipulasyon gücüyle yapılan bir başka çeşit üstünlük iddiası olduğunu neden göremiyorsunuz?"

"Çünkü öyle değil efendim," dedi Rehan. "Sömürmek fiili başkası pahasına yapılır, kendi adınıza onu harcayarak yapılır. Ben Dawnianların buna kalkıştığını hiç görmedim. Siz de görmediniz. Her iki galakside de hiç kimse görmedi, çünkü yaptıkları ve hedefledikleri şey bu değil. Onları başka bir tanıma daha fazla uyuyor."

Haydi bakayım şimdi de anlamazdan gel, diye düşündü Rehan. Bu daha ilkel-geçirmez biçimde nasıl anlatılır bilmiyorum... Ve açıkçası daha fazla uğraşım da yok... Gerisini keyfiniz bilir, nasıl isterseniz öyle olsun.

"Ne tanıdıymış o?" diye sordu Valis. Rehan onun ilk defa istediği keskinlikte karşı argüman bulmakta zorlandığını hissetti. Soruyu da zaman kazanmak için sormuştu.

"Birlikte varolmak, Lider Valis," dedi genç kadın. "Üstünlük davası gütmeksizin, kurban kitle yaratmaksızın, ekip ruhu oluşturmak ve hüsnüniyetle gelen herkesi o ruha dahil etmek. Güçlerini ekip üyelerinin toplu becerilerinden alıyorlar. Sözlüklerinde 'harcanabilir insan' diye bir kavram yok."

"İnsan denen yapının ruhunda daima üstünlük ve rekabet itkileri varolagelmiştir

Asteğmen," dedi Valis, başını kesin bir tavırla iki yana sallayarak. "Dawnianlardan sanki uzayda ortaya çıkmış, insansı güdüler taşımayan farklı bir canlı türüymüş gibi bahsediyorsunuz. Bu da durumu ancak daha fazla çıkmaza sokuyor, haberiniz olsun."

Rehan hiç istifini bozmadan sordu. "Lider Valis, acaba siz bir ırkçı mısınız?"

Konuşmanın başından beri ilk defa Valis'in yüzünde, dikkatle rafine edilmemiş bir bozulma ifadesi belirir gibi oldu. "Ne münasebet? Elbette ki hayır."

Rehan başının bir hareketiyle Valis'in itirazını kabul ettiğini belirtti. "Size inanıyorum efendim. Eğer bu insanlar bambaşka bir uzaylı ırk olsalardı bile, yaklaşımları onları yine de dikkate değer bir müttefik yapmaya yeterdi. Ancak yine de sırf kayda geçmesi için belirteyim: Dawnianlar da herkes gibi ataları Arz'dan gelmiş, insan genomuna ve güdülerine sahip insanlardır... Ama önceliklerine 'başkalarını umursamay' da dahil etmek gibi basit bir kültürel alışkanlıkları vardır. Bu yüzden bahsettiğiniz ilkel insani itkileri başıboş bırakmayı da, tüm hayati kararlarını onların ışığında vermeyi de reddederler. Farkları özetle bundan ibarettir."

Rehan sözlerinin mahiyetini iyice anlaması için İridyan liderine bir solukluk süre tanıdı. Sonra kolunu rahat bir tavırla oturduğu yerin arkasına atarak son noktasını koydu.

"Şimdi Sayın Lider Valis, eğer bu tutumdaki bir toplumun desteğini ve işbirliğini sakıncalı bulduğunuzdan hâlâ eminseniz, elbette size ısrarda bulunulmayacaktır. O takdirde Dawnianları temsilen toplantıyı terk etmeye ve sizi bölge sorunlarını görüşmeniz için Gentürk yetkilileriyle başbaşa bırakmaya hazırım."

Kaptan Hürsu kıpırdandı, boğazını temizleyip söze girdi. "Gentürk Güvenliğini temsilen, Dawnian temsilcisinin bu toplantıya iştirakinin devamı yönünde tercih belirttiğimiz kayda geçirilmesini talep ediyorum. Lider Valis, sizden de bu konudaki nihai tercihinizi belirtmenizi rica ediyorum."

Valis keskin bakışlarını Hürsu'ya çevirdi ve sordu. "Peki bu konudaki huzursuzluğumun değişmediğini ifade edersem, görüşmemizi sürdürmemiz mümkün olacak mı?"

"Elbette Lider Valis," dedi Hürsu. "Ancak bu toplantıda sizlerle varacağımız ortak kararların, Gentürk Güneş Sistemi halkları olarak bizim Dawnianlarla müttefikliğimizi ve işbirliğimizi engellemeyeceğini bilgilerinize sunarım."

Valis konuşmanın başında yaptığı gibi yine, gırtlığından 'hmm' der gibi bir ses çıkararak ağır ağır başını salladı. Bakışları bir Kaptan Hürsu, bir Rehan arasında gidip geldi... Ve sonra yine Rehan üzerinde sabitleşti.

"Sırf meraktan soruyorum Asteğmen," dedi. "Yanlış anlaşılmasını istemiyorum... Ama Dawnianları temsil etmesi için benim ve Kaptan Hürsu'nun karşısına neden daha yüksek rütbeli bir subay çıkarılmadığını bana anlatabilir misiniz?"

"Bunu sormakta haklısınız Lider Valis," dedi Rehan. "Durumun nedeni oldukça kişisel, ama açıklamaktan kaçındığımız birşey değil. Benim yaşıma, eğitimime, vasıflarıma ve tecrübeme sahip başka hangi Güvenlik Teşkilatı üyesi olsa en azından yüzbaşılığa, hatta belki de binbaşılığa terfi etmiş olurdu. Ama ben ve bana benzeyenler, hayatımıza epeyce olumsuz bir noktadan başladık. Güven tesis etmemiz ve ilerlememiz diğer ekip üyelerinden daha yavaş seyrediyor. Açıkçası daha fazlası için bir talebimiz de yok... Zira olduğumuz yere gelmemiz öncesinde icrasını yürüttüğümüz öyle şeyler var ki— Daha

onları biz kendimiz bile affedemedik."

"Açıklamanız için teşekkür ederim," dedi Valis, Rehan'ı baştan aşağıya yeni bir gözle süzerek. "Bu bahsettiğiniz olumsuz noktanın neresi olduğunu sorsam fazla ileriye gitmiş olur muyum acaba?"

"Hayır efendim," dedi Rehan. "Ben hayatıma Equidnus Konseyi Üyelerinden birinin özel eğitilmiş birlik elemanı olarak başladım. Bu da, başka seçeneğim olduğunu fark ettiğim güne dek yaşamımın, insanlara kesif acı ve ölüm dağıtmaya aracı olmakla geçtiği anlamına geliyor..."

Valis toplantının başından beri ilk defa direkt olarak kendi yanıtını vermek yerine, başını yardımcılarına çevirip onlarla bakıştı.

Rehan sabırla bekledi. Sonuç ne olursa olsun, kendisi üzerine düşeni yerine getirmişti.

Ya İridyanların karşısına benim yerime Mekim çıkmış olsaydı, diye düşünüyordu bu arada. Görüşmenin orta yerinde Grekoluların ceza anlayışının bir tezahürüyle burun buruna gelmek, bu insanlara ne hissettirirdi acaba...

Derken Valis'in kararını açıklamaya hazırlandığını fark etti ve gözlerini adama çevirdi.

"Bu toplantının beklenmedik ölçüde ilginç bir girişle başladığını itiraf etmem gerekiyor," dedi Valis. "Asteğmen Rehan, bize temsil ettiğiniz gücün düşünce yapısını detaylı biçimde tanıttığınız için teşekkür ederim. Toplantıyı terk etmeniz yönündeki talebimizi geri çekiyoruz. Eğer sizin için de hâlâ uygunsuzsa, Dawnianlar adına katılımınıza itirazımız yoktur..."

Bölüm 22

2019 - Bolu-Düzce Bölgesi Manyetik Kızaklı Otoyol Üzeri

Önce otoyolun fren sisteminin devreye girdiğine dair sinyal duyuldu...

Sonra seyir halindeki otobüsün içinde herkes, aracın yol üzerinde bir saniye önceki gibi rahatça kaymadığını hissetmeye başladı.

Arı otobüsün camlarından dışarıya göz attığında, yol üzerinde seyreden diğer araçların da sistem tarafından yavaşlatıldığını gördü.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Yolun ilerisinde bir yerlerde geçişi tıkayan bir durum vardı ve otoyol güvenlik sistemi bir faciayı önlemek üzere otomatikman harekete geçmişti...

... Ve Arı yolu neyin kapattığını gayet iyi biliyordu.

Reşat da kafasını uzatıp birşeyler görebilmek için uğraşmaya başlamıştı. "Ne ola ki?" diye söyleniyordu bir yandan.

Henüz göremezsin, diye düşündü Arı. Hızımız yüksek, duruş mesafemiz uzun. Sistem önlemini ona göre erken almıştır.

Sonra Reşat kafasını Arı'ya doğru çevirip sırttı. "Merak etmeyesin turist kız," dedi elini göğsüne tıp tıp vurarak. "Sakın heyecanlanmayasın, burada kapı gibi Reşat var. Ben seni korurum."

Arı soluğunu burnundan üfleyerek güldü. Erkeğin koruma vaadinin altında samimi bir yardım teklifi değil, bir çeşit üstünlük sergileme hevesi yattığı fazlasıyla belli oluyordu. Haydi ama, diye düşündü, bu çok ucuz bir malzeme. Egonu besleyebiliyor mu gerçekten? Ama tabii böylesi bir cümleyi Türkçe olarak doğru biçimde kurması imkansızdı.

"Bak nasıl da hoşuna gitti," diye devam etti Reşat, ona bakıp sırtımayı sürdürerek. "Cıvır değil mi ister Macar olsun ister yerli, hepsi bir işte..."

Pek de insan sarrafısın bakıyorum, diye düşündü Arı. Gözlerini otobüsün ön camından dışarıya, ilerilere dikmişti. Kendilerinden önce durmuş olan araçların yolda oluşturduğu birikim artık rahatça görülebiliyordu.

Diğer yolcular huzursuzca kımıldanmaya, aralarında söylenmeye başlamıştı. "Hay Allah yahu... Şimdi kimbilir ne kadar sürecek bunun çözülmesi... Yola ne olmuş ki... Niye tıkanmış... Görebilen var mı?... .."

Arı'nın gözleri yolun ilerisinde, iskele yapısının plasto-metal ızgaraları üzerinde çevik hareketlerle onlara doğru gelen bir grup insanı ayırımsadı.

Silahlıydılar.

Bundan onbeş yıl öncesi olsa bunlar, bölgeye çeyrek yüzyıldan uzun süre boyu dehşet saçmış olan doğu bölgesi teröristleri olabilirdi... Ama tarihin bu döneminde o sorun artık bitmişti. Halklar yaşanan gerginliklerin gerçek nedenlerini çözmüş, refleksleriyle oynanarak korku içinde muhafaza edilmeyi reddetmiş ve birbirlerine sahip çıkarak yaşamlarını düzenlemişlerdi.

Bu gelenler ise tarihte korkularıyla, bunalımlarıyla oynanıp gaza getirilerek silah kuşandırılan ve toplumun geri kalanına saldırtılan ne ilk, ne de son gruptu. Bu seferkileri de teknolojik ilerlemeler ürkütüyor, fanatik bağlılıkla sarıldıkları inançları onları teknolojinin insanı şeytanlaştırdığını düşünmeye sevk ediyordu. Gidişe dur deme adına silahlandırılıp kaba güce başvurmaya teşvik edilmeleri son derece kolay tiplerdi.

Arı birden içini yoğun bir sıkıntı kapladığını fark etti... Kalbi çarpmaya, soluğu sıklaşmaya başlamıştı. Kendini sakın tutmakta güçlük çekiyordu.

Genç kadın şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. Kendinden böyle bir tepkiyi hiç beklemiyordu. Kafası salim kalmalı, önünde duran iş ve tamamlaması gereken görevine konsantre olmalıydı...

Ne oluyor, diye sordu kendi kendine. Bu gelenlerin kim olduğunu, ne istediğini, ne yapmak üzere olduklarını zaten biliyorum. Bütün bu yaşanacaklar benim için yeni değil, aksine, tarihte zaten olup bitmiş gerçekler... Peki şimdi niye ya burayı kendi ellerimle dağıtım geliyor, ya da şu anda kalkıp uzaklaşmak ve bir daha arkama bakmadan kaçmak istiyorum...?

Bir kez daha görmek istemiyorsun, dedi kafasının gerilerinden gelen bir ses. *Eskiden o gelenlerin yerinde sen vardın. Daha meşru, daha resmi... Ama benzer şekilde ölümcül ve affetmez bir gücün parçasıydın.*

Arı beyninin ulaştığı derinliklerden kendisine uzanan yardım elini hissetti. En zor zamanlarında onun hep orada olduğunu hatırladı... Uzayda geçirdiği kaza sonucu bilinen evrenin dışına itilen orijinal XND, zihinsel varlığı ile hâlâ XND klonlarının ortak bilinç alanına ulaşıp onlara rehberlik edebiliyordu.

Bu doğru, diye yanıt verdi Arı sesin sahibine.

İnsanların duyarsızca öldürüldüğünü görmek beni sarsıyor, çarpıyor, hatta— yoğun ve önüne geçilmez bir biçimde— öfkeliendiriyor... Tıpkı bir zamanlar senin de hissettiğin gibi... Silahın hangi tarafında olursam olayım, birinin acı ve korku içinde haykırdığını, sonra da artık haykıramaz hale geldiğini seyretmek... arrh.....

Var Eden aşkına... Yardım et! Aklımı toparlamalıyım...

Çık dışarıya.

Ama... Görevim... Reşat kaçmaya kalkıştığında orada olmalıyım...

Çık. Pozisyon al. Bekle. Kafan sakinleşirse görevi tamamlarsın. Yoksa yerine bir başka zaman operatörü gönderirler, o tamamlar. Akışına bırak. Herşey yoluna girecek.

Daha fazla beklemeden harekete geçti Arı. Onun haklı olduğunu, kendisini kendinden daha iyi tanıyan yegane şey olduğunu biliyordu. Bu ruh haliyle orada kalırsa zorlanacak, belki kontrolünde oluşacak bir anlık sendelemeye hakim olamayacak ve hesaplanmamış bir müdahaleye sebebiyet verecekti...

Halbuki zaman üssü Arı'yı oraya işte tam da buna meydan vermeksizin görevi başarabileceğine güvendiği için göndermişti.

Yerinden kalktı, otobüsün çıkış kapısına doğru yürüdü. Arkasında Reşat'ın nereye gittiğini soran sesini duydu... Yanıt vermedi. Adamın otobüsten zaten sağ çıkacağını biliyordu.

Üç basamak merdiveni indi, çıkış kapısının üstünü ve çevresini inceledi, acil bir çıkış kolu veya düğmesi aradı... Görevlilerden birinin yanına yaklaştığını, kendisine yerine dönmesi gerektiğini söylediğini duydu.

Görevliyi işine karışmaktan etkili biçimde caydırıp başından defetmek için yakıcı bir istek uyandı içinde.

Hakim ol kendine, diye düşündü. Sakın adama vurayım filan deme. Yoluna çıkanı ezme isteğini herkes duyabilir— ama o itkiye yenilirsen şu anti-teknoloji fanatiklerinden de, General Sinnon'dan da bir farkın kalmayacak.

Görevli Arı'ya doğru bir adım daha atıp, kolunu tutacakmış gibi elini uzattı...

Arı döndü, zaptetmeye uğraştığı tüm öfkesi ve kapana kısılmışlık hissi ile görevliye baktı.

Adamın sanki hortlak görmüş gibi irkildiğini, aceleyle geriye doğru bir adım attığını, yüzünün korkudan bir anda beyazladığını fark etti.

Ne olduğunu anladı... Şu anda kendi gözlerinde belirlediğini tahmin ettiği o ifadeyi, vaktinde N-E-V görüntüleri aracılığıyla izlediğinde kendi bile ürkmüştü.

Gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı, tekrar açtı. Kahverengi gözlerindeki o saf dehşet uyandıran, bu evrene ait değilmiş gibi his veren tuhaf kıvılcımın kaybolmasını

sağlamıştı... Artık ona bakanlar yalnızca öfkeli bir genç kadın görüyordu yine.

Otobüsün ön tarafından yükselmeye başlayan çığlıkları duydu sonra.

Yoldan gelen silahlı tiplerin, diğer araçlar içinde yakaladıkları insanlara neler yaptığına tanık olmaya başladılar, diye düşündü.

Görevli onu bırakıp ön tarafa, çığlık atan yolcularla ilgilenmeye koştu.

Arı Equidnit şivesinde bir küfür savurdu... Bir basamak geri çıktı, otobüs kapısının alttaki camına ardi ardına yan tekmeler indirerek kırdı.

Camda geçebileceği kadar açıklık oluşur oluşmaz balıklama daldı... Dışarıya, yol zeminini oluşturan plasto-metal ızgaranın üzerine ellerinin ve omuzlarının üstünde indi, bir takla attı ve çömelir duruma geçti. Kollarını karnına sardı, bir an için öylece kalıp acısının geçmesini bekledi... Hareketleri karnındaki kapanmakta olan yarayı zorlamış ve keskin bir sızlamaya yol açmıştı.

Artık her taraftan kulaklarına ulaşan çığlıkları, feryatları, silah seslerini duymamaya, kafasını kaldırıp bakmamaya, gözünde benzerlerini canlandırmamaya çalışarak yol iskelesinin kenarına doğru hızla ilerledi.

İskelenin bitiminden aşağıya doğru sarktı, bir alttaki kirişe tutundu. Altında uzanan araziye gözünün ulaştığı ufka kadar hızla taradı. Ötelerde kalabalık bir grup eyerlenmiş atın tedirgince beklemekte olduğunu gördü. Kulağının dibinden bir kurşun geçti.

Daha alttaki kirişe doğru zıplarken kafasını kaldırdı, özellikle kendisine nişan alınıp alınmadığını anlamak için yukarıdakilere baktı. Silahını bizzat ona doğrultmuş kimse olmadığını gördü. Anlaşılan az önceki yalnızca bir serseri kurşundu.

Diğer yolcuların bir bölümünün de kendi yaptığı gibi araçlarından dışarıya dökülmeye başladıklarını görebiliyordu. Silahlı grup ise, durdurdukları manyetik otoyol trafiğinde kimi ele geçirdiyse amansızca katletmekle meşguldü.

Kendini panik halinde otoyol iskelesinin alaşım ızgaralı zemini üzerine atanlar, tıpkı Arı'nın yaptığı gibi iskele kirişlerini kullanarak uzaklaşmaya, aşağıya inip toprağa ulaşmaya çalışıyordu... Ama harekete alışkın olmayan şehir insanların bedenleri de, beyinleri de o anda yaşadıkları gerçeğe hazır değildi. Bazısı tutunamayıp kayıyor, bazıları atlamayı göze alamıyordu. Birçoğu kendi ağırlıklarını taşıyamayıp plasto-metal kirişlere çarpa çarpa toprağa düşüyordu. Bir bölümü ise yol ızgarası üzerinde koşarak uzaklaşmaya çabalarken, silahlardan çıkan kurşunlara yakalanıyordu.

Bir ara Arı'nın gözü yukarıda, araçlardan birinin camında ağlayan bir çocuğa ilişti. Ardından babasının koşturarak yol ızgarasının kenarına çekip vücudunu üzerine siper ettiği bir başka çocuğu fark etti. Onun beş metre ötesinde bir annenin daha, iki çocuğunu otobüsün altına saklamaya çalıştığını gördü.

İşte o anda, zamanı da, tarihi de, analiz hesaplarını da ittiredip yolun üzerine geri tırmanası geldi... Herşeyi boşverip saldırıya geçebilir, ortamın tüm özelliklerini kullanarak komando taktığı uygulayabilir, silahlardan bir-ikisini ele geçirip fanatik teröristleri birer birer avlayabilir, hiç değilse şu çocukların kayıp sayısını azaltabilirdi.....

Zamanla asla rastgele oyun olmaz, dedi zihninin derinliklerindeki ses. *Kurtardığından daha fazla hayatı mahvedersin.*

Ahh, karadeliğin laneti aşkına... Ama bu çocuklar...

Bu olay çoktan yaşandı ve bitti.

Benim için değil. Buna seyirci kalma yeteneğine sahip değilim.

Sağ geri dön ve işi Analistlere yaptır... Çocukları buradan ancak onlar çıkarabilir.

Arı adeta silkinmek istercesine başını iki yana salladı. İşte bu ifade ona, içine düştüğü duygusal çaresizlikten çıkış yolunu görme imkanı sağlamıştı.

O çocukları kurtarması eline silah geçirip başkalarını öldürmekle değil, bilimsel yaklaşım ve sağduyu ile mümkündü ancak.

Kafasının toparlandığını, ruh hali üzerindeki baskının azaldığını hissederek inişini tamamladı. Toprağa ayak basar basmaz koşmaya başladı.

Silahlı fanatikler birazdan yeterince kan döktüklerine kanaat getirecek, yolcular arasından kendilerine göre sebeplerle seçtikleri bazılarını esir alıp aşağıya indirecek ve araziye çıkaracaktı.

Reşat da onların arasında olacak, ama daha sonra öldürülecekti. Bu yüzden geride kalan ailesi, onun yarım bıraktığı işi tamamlaması için aileden bir başkasını gönderecekti...

Halbuki Doğay'ın da, babasının da sağ kalabilmesi için, kan davasını sürdürmeye gönderilen kişinin Reşat olması şarttı.

Bölüm 23

2019 - İstanbul, Bahçelievler

"Bu nasıl mümkün olmuştur lo," dedi Doğay'ın babası.

Zayıf, çökük avurtlu, bıyıklarına kır düşmüş, oturduğunda kamburunu çıkartan bir adamcağızdı. Bir karşısındaki iki delikanlıya bakıyor, bir elini iki gence doğrultup annelerine bakarak soruyordu. "Hatun bu ney?"

Annesi yanıt veremiyordu ama. O da ince yapılı, yüzüne çizgiler yerleşeli epey olmuş, kuru dal gibi bir kadındı. Yaşarmış gözlerini iki delikanlıya dikmiş, ellerini iki dizinin üstünde açmış, yalnızca dudakları kıpırdayarak sessizce dua etmekte yetiniyordu.

"Bilmiyem baba," dedi Küçük Doğay. "Olmuştur işte. Soran olursa diyeceğiz ki o benim ağabeyimdir, memleketten gelmiştir."

"Ben biliyem," dedi adam, gözlerini kısıp başını ağır ağır sallayarak. "Sana uğursuz bir isim vermişem, ondandır bütün bunlar... Çorlulu ortakla aynı gün oğlumuz oldu, baktık işler o sıra almış yürümüş, sevinçliyiz, uğur getirsin diye vermişem sana o ismi... Ama iş batmıştır. Şimdi de bu oğlan peydahlanmıştır..."

"Yok baba," dedi Doğay. "Uğurdan uğursuzluktan filan değildir. Olacağı varmış, oldu. Hiç gelmeyecektim aslında yanınıza, ama küçüğüm geldi çağırdı, kıyamadım. İstemezseniz yine giderim. Başımın çaresine zaten bakar idim, yine bakarım."

"Demeyecekler mi sanırsınız, sizin böyle oğlunuz yoktu nereden çıktı diye? Elalemin ağzı torba mıdır ki büzesin?"

"Tamamdır baba," deyip ayağa kalkmaya davrandı Doğay. "Anlamışım. Sen canını sıkma."

"De otur hele şuraya," dedi babası, elini dur der gibi oğluna doğru uzatarak. "Hatun, evde ayran var mıdır? Getir de içelim... İçim yandı lo..."

İki Doğay birbirine baktı. Sonra ayağa kalkan annelerinin ifadesini fark ettiler. Belli belirsiz bir gülümseme gelmişti yaşlı gözlerle.

Kadın mutfağa doğru uzaklaştığında baba Doğay'a doğru eğildi. "Beş sene önce gelen o oğlan da sen miydin kurban?"

Doğay yutkundu. "Bendim baba."

"Ne ettin o zamandan bu zamana değin?"

"Hastanede yattım. Çıkınca işe verdiler, çalıştım. Şimdi de okumak için imtihana girmeye niyetim vardır..."

Doğay durakladı. Okumaktan bahsedince babasının yüzünde beliren ifade ilgisini çekmişti.

"İyiiii," dedi adam, heceyi uzata uzata.

Gözlerini kıstı, bakışları iki genç arasında gidip geldi. "Tövbe tövbeee," diye söylendi yine kendi kendine. Karşısındaki gerçeği beş seneden beri aklına sığdıramamış, havsalasına aldirtamamıştı.

"Bundan sonra senin adın Devran'dır," dedi gözlerini büyük Doğay'a dikerek. "Madem iki ayrı oğlansınız, iki ayrı isminiz olsun."

"Tamamdır baba," dedi Doğay.

Sonra adamın aklına öbür bahis geldi. Derin bir soluk çekti, yine büyük Doğay'a döndü.

"Memleketten haber ettiler," dedi alçak sesle. "Anayın haberi yoktur, ona dememişem. Belli etmeyesiniz. Serbazların Reşat yola çıkmış—"

"Biliyorum baba," dedi Doğay. "Küçüğüm söylemiştir. Kardeşlerimin haberi var mı?"

"Hepsine söylememişem, tek Berat duymuştur. Yaşı büyüktür, kollasın kendini."

"Göçelim mi baba?" diye önerdi Doğay. "Yol yakınken—"

Ama babası başını ağır ağır iki yana salladı. "Kaçmam. Hem çare değildir, nereye gitsek kanlısı takip eder, bulur adamı... Hem de... Bıkmışım oğul... Korkacak bile mecalim yoktur, yetti gayri. Bir yere kıpırdayacak değilim, gelsin vursun beni..."

"Etme baba, deme öyle şeyler..."

"... Sus hele, dinle beni. Madem ki Allah seni göndermiştir... Tamam... O halde Berat ile sen ailenin büyükleri olacaksınız. Okuyacaksınız, kardeşlerinizi de okutacaksınız... Çünkü bu ta göbeğine tükürdüğümün dünyası eskisi gibi değil, artık okumayana ekmek yoktur... Söz veresin oğul... Söz ver ki hakkımı helal edem sana..."

Babasının kendisine "oğul" demeye başladığını duyan Doğay'ın içi sıcacık olmuştu. Kalktı, adamın ellerine sarılıp öptü, başına koydu. "Söz baba," dedi zorlukla. Boğazına birşeyler düğümlenmiş, sesi iyice kısılmıştı.

Anne elinde ayran tepsisiyle içeriye girdiğinde üçü de sustu. Doğay kalktı, annesine yaklaştı, tepsiyi bırakır bırakmaz onun da elini yakaladı, öptü.

Bir an için ana-oğul göz göze geldi.

Doğay annesinin yüzündeki ifadeden, kadının herşeyin farkında olduğunu anladı. Belki kapı ardından dinlemiş, belki de daha önceden duyup öğrenmişti. Umut etmeye pek cesareti kalmamış, çaresizliği hayatın sıradan bir parçası gibi görür hale gelmiş bir kadın, ufuktaki yeni bir felaket tehdidini nasıl karşılayabilirse, öyle bekliyordu işte olacakları.

Kolunu uzattı, minyon bedeninden beklenmeyecek bir kuvvetle Doğay'ı yakalayıp kendine çekti, sıkı sıkı sarıldı.

"Hoş gelmişsin oğul," diye fısıldadı kulağına.

"Hoş bulduk ana," dedi Doğay.

"Git, ayranını iç," dedi kadın, yine ani bir hareketle kollarını çözüp, Doğay'ı kanepeye doğru göndererek. "Karnın açsa sofraya getirem."

"Yok ana," dedi Doğay. Tam oturacakken yine annesinin gözlerine takıldı gözleri.

Delikanlı sanki aynaya bakar gibi hissetti kendini. Kavuşma mutluluğu ile, yine kaybetme korkusu içinde birbirine karışmış, düğüm olmuştu adeta...

Ve annesinin aklından da aynı şeylerin geçtiği, bakışlarından ayan beyan belliydi.

Bölüm 24

2019 - Bolu Dağı Etekleri

Arı bodur ağaçların arasından yarı çömelerek, yarı sürünerek ilerledi ve gözüne kestirdiği iri bir kaya çıkıntısının arkasında mevzi aldı.

"Bunun için mi doğru dürüst birini göndermek yerine benim elime bıraktınız bu işi," diye mırıldandı alayla. "Ne yani, zaman üssünün bütün komando eğitimli operatörleri yemek molasına mı çıkmıştı?"

Dudağının bir kenarına yandan çarklı bir sırtış yerleşti. Zaman üssünde bu koordinatların görüntü kayıtları izlendiğinde, söylediklerinin oradakiler tarafından duyulacağını biliyordu. Görevi mahvetmekten kendini ancak kılıpayı sıyırdığı o halini herhalde incelemiş olmalıydı. Hâlâ yerine başkasını göndermediklerine göre, demek ki Arı bu işin saçaklarını bir şekilde toparlamayı başaracaktı.

Arazinin özelliklerini taradı, kafasında hareket planı oluşturdu. Önünde Bolu dağının etekleri yükseliyordu. Mevsim serin, hava temiz, bitki örtüsü yeterince canlı ve yeşildi. Teknoloji karşıtı fanatiklerin haklı olduğu tek bir konu varsa o da buydu işte: İnsanın

gerçek bir hayat yaşamak için doğaya ihtiyacı vardı. Her tarafın yara kabuğu gibi asfalt-betonarme ile kaplanması bir başka çeşit ilkelikti, kasvetli bir çıkmazdı. Medeniyet dediğin hem insan zekasının ürünlerini, hem de doğanın gücü ve güzelliğini dengeli biçimde harmanlamakla mümkündü ancak.

Arı tekrar harekete geçti. Biraz sonra karşısına, resmi kayıtlara göre terkedilmiş durumda olan eski Bolu Dağı Tüneli inşaatının girişlerinden biri çıkacaktı. Gözüne kestirdiği doğal yapıları kendine siper ederek, gerekirse dolana dolana ama hızla hedefine yaklaştı.

Bolu Tüneli vaktinde büyük harcamalar yapılarak uzun sürede inşa edilmiş, ancak sonunda fay hattı üzerine denk geldiği için karayolu ulaşımına kapatılmak zorunda kalınmıştı. Tünelin kalıntıları şimdi bu insanların bir bölümünün sığınağı haline gelmişti. Zaman içinde ana tünele açılan yeni geçitler ve dehlizler kazınmış, etrafında karınca yuvası gibi bir yapı oluşturmuşlardı.

Aynı fay hattının bu zamandaki kırılma durumu, bölgede LANCET projektörünün yaratacağı enerji baskısına ilişkin hesaplardaki tehlikeli olasılık yüzdelerini artırıyordu. Bu gerçeklikte yeri olmayan suni bir deprem yaratma riskine girmemek adına, transfer alanı yalnızca malzeme göndermek için bir kez kullanılacak ve işin geri kalanını Arı halledecekti.

Genç kadın çevrede kendi halinde otlamaya bırakılmış kimi eyerli, kimi eyersiz atlar görüyordu. Hayvanların evlerine alışkın oldukları belliydi. Uzaklaştırılsalar bile büyük olasılıkla, serbest kaldıklarında yollarını bulup buraya döneceklerdi.

Derken Arı aradığı tüneli bulup yaklaştı. Fanatiklerin sonradan açtığı yan giriş ağızlarından biriydi bu. İçeriye kendini atmadan önce girişi dikkatle inceledi. Yapıları gereği bu insanlardan, alarmlı fotoelektrik göz veya monofilament hattı gibi teknolojik güvenlik unsurlarını kullanmalarını beklemiyordu. Ama girişlerinden birini böylesi başıboş bırakmış olmaları da pek akla yakın değildi.

Tünel ağzının hemen iç tarafından gelen bir öksürme sesi, Arı'ya aradığı yanıtı verdi.

Genç kadın ceplerinden birinden jet enjektörü çıkardı. Yaklaşma açısını sesin geldiği noktaya göre ayarlayıp içeriye süzüldü... Birden fazla nöbetçi olup olmadığını anlamak için çevresini taradı... Sonra hızla harekete geçip saldırdı.

Nöbetçi ilk önce Arı'nın yan tekmesiyle silahını düşürdü. Ardından üzerine yüklenildiğini ve ağzının kapatıldığını hissetti, geriye doğru sendeleyip duvara yapıştı. Jetin haznesindeki sıvının etkisiyle kendinden geçmeden önce son hatırladığı şey, sol köprücük kemiğinin üst tarafına bastırılan enjeksiyon cihazının etkisiyle duyduğu hafif karıncalanma hissiydi.

Arı adamı yere doğru bırakır bırakmaz elini karnındaki yaraya götürdü, yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye bekledi. Acısı yatışır yatışmaz tekrar harekete geçti. Nöbetçinin bedenini, aydınlatmasız bırakılmış olan giriş ağzının en karanlık yerinde duvara yasladı. Tünelin ilerilerinde ışıklandırma amacıyla kullanılan yağ kandillerinin ve mumların, hava akımında titreşen zayıf aydınlıklarını görebiliyordu.

Romantik ortamınızın keyfini seveyim, dedi içinden. Ülkenizin insanları manyetik otoyola saldıran çete ile, kendi halinde yaşadığını iddia ederek anlayış talep eden fanatikler arasındaki bağlantıyı yakında keşfedecek. Bir daha sefere hangi manipulatörün

gazına geleceğinizi iyi seçmeyi öğrenirsiniz artık.

Tekrar dışarıya, gün ışığına yöneldi. Tünel çıkışının biraz ilerisinde LANCET'in transfer alanının son pırıltılarını yakaladı. Gönderilen malzeme, Reşat'ın görüntüsünde hazırlanmış sentetik humanoid bir cesetti.

Gerçek bir insan cesedinin mükemmel bir taklidiydi bu. Sırtında tam kalp hizasından girmiş bir kurşunun kanlı deliği vardı. Arı sentetik bedeninin yanına çömeldi, çevredeki ot bürümüş zemini ve taşlık, kayalık çıkıntıları inceledi.

Sağ tarafında, biraz ileride üst üste yığılmış ağaç tomrukları, inşaat desteği olarak kullanılmak veya soğuk mevsimde tünel sakinlerince yakılmak üzere istiflenmiş halde beklemekteydi. Arı bulunduğu noktayla onlar arasındaki mesafeyi göz kararıyla ölçtü. Bir kaç adım ileriye gidip tomruk yığınının genişliğine göz attı.

Sonra birazdan olacıklara göre hesapladığı bir başka noktaya gidip yerleşti.

Haydi oğlum Reşat, dedi içinden. Top sende... Yap numaranı da çıkıp gidelim şuradan.

Bölüm 25

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

Zaman projektörünün bilgisayarı LANCET, uzay-zaman koordinatları arasında yolculuğa gönderdiği her ekibin dönüşüne dek transfer alanını açık tutardı. Ekip gittiği yerde ne kadar fizyo-zamanını geçirirse geçirsin, normal şartlar altında ve özel istisna gerekmediği sürece, LANCET dönüş koordinatlarını yüzonbir saniye sonrasına ayarlardı.

Ancak bu seferki vakada sistemin hafızasında bir operasyon girdisi yoktu. Asteğmen Arı, geçmişten gelen kayıp yolcunun kendi zamanına iadesini mümkün kılabilmek için projeksiyon alanına kendi inisiyatifiyle atlayıp girmişti. Olayı programlı bir zaman operasyonu olarak algılamayan LANCET ise, gidenlerin 'lineer esneme' etkisinin çıkış noktasına bırakılmasının ardından transfer alanını kapatıvermişti.

Bu yüzden de Asteğmenin geri dönüşünün elle programlanması gerekecekti. Albay Genc, vakayla ilgilenen kadın ve erkek Analistler, Operatörler, Programcılar ve Optimizer ile birlikte, olay akışını ayrıntılarıyla incelemekteydi.

"Kayıp yolcumuz Nesil'in kendi zamanına döndükten sonra da uslu durmadığını görüyoruz," dedi Analist, görsel kayıtların bir bölümüne işaret ederek.

"Çok doğal," dedi Optimizer. "Nesil ve yanındakiler birer bilim insanı. Bilimsel meraklarını çeken bir fenomeni her yönüyle anlamadan peşini bırakmış olsalar, asıl o zaman şaşardım."

"Ah evet," dedi Analist. Yeni bir grup istatistiği Optimizerin ekranına gönderdi. "Öyleyse herhalde şimdi bu sonuçları da çok doğal karşılayacaksınız..."

Optimizer gözlerini kıstı, şakağındaki cihazın beyninde oluşturduğu sanal alanda beliren verileri incelemeye başladı. "Başlattıkları ekol, tarihteki 'kendi farklı yaştaki halleriyle

buluşma' vakalarının sayısını tavana fırlatan bir etken haline gelmiş." Dönüp gülümseyerek Analiste baktı. "Evet, haklısın. Kesinlikle çok doğal."

Analist başını iki yana sallayıp soluğunu burnundan üfleyerek güldü. Aslında ikisi de, Optimizerin gördüklerini o kadar hafife almadığının bilincindeydi.

Zaman üssünün Analistleri ve Optimizerleri arasında bu tür atmosferler hep sezilirdi. İki meslek grubunda ustalaşanlar, genelde karakter özellikleri ve beyin loblarını kullanma biçimleri farklı bireylerdi. Yaklaşım tarzlarının zaman zaman birbirlerinin sinirine dokunması kaçınılmazdı. Ama herşeye rağmen, her iki meslek grubu mensupları da son tahlilde birbirinin yaptıkları işi gereğince yerine getireceğine güvenirdi.

Optimizerin önlerindeki durumun ciddiyetini tüm yönleriyle kavradığından işte bu nedenle yeterince emindi Analist... Zira 'zamanda kendiyile buluşma' vakaları fiziksel olarak ölümcül değildi. Ancak psikolojik açıdan hazır olmayan toplumların başa çıkamadıkları karışıklıklar yaratırlardı. Ayrıca geçmişteki bilim dünyasının ilgisini de prematüre bir biçimde, ortada canlı kanıtlarının dolaşmaya başladığı zaman yolculuğu alanına çekerlerdi.

Sırf Optimizer değil, üsteki herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Böyle bir gelişmeyi takiben lineer esneme alanları üretmeye başlayacak teknolojinin, yönetme ve hakimiyet sevdalısı yanlış ellere geçmesi kaçınılmazdı. O tür tiplerin genel eğilimi, kendi emelleri adına insanlık tarihiyle oynamaktan çekinmemektir. Oluşturacakları etkilerin bol bol negatiflere ve kayıplara yol açma olasılığı ise çizelgelerden taşacak denli yüksekti.

"Bu durumda iki seçenek var," dedi bir Operatör. "Ya yaptıkları tüm lineer esneme deneylerini boşa çıkaracağız... Ya da bu iki bilimcinin merakını yolun başındayken gidereceğiz."

"Birinci seçeneğin uygulanabilirliğinden emin değilim," dedi Optimizer. "O zaman insanlığın bilimsel bir veriyi ele alış biçimini yanlış yönde etkilemiş oluruz. Zaman teknolojisini Equidnit yönetme heveslilerinin elinden uzak tutmak için deneylerini boşa çıkarmak başka şey... Tarihteki tüm atomaltı fizikçilerin eline yanıltıcı veri sunmak bambaşka birşey."

Ortadaki ana görüntü alanının bir köşesinde, Doğay'ı oto tamircisi tulumu içinde ayakta ve karşıya bakarken gösteren üç boyutlu bir resim duruyordu. "Aynı fikirdeyim," dedi Albay Genc, elinin bir işaretiyle resmi göstererek. "En az şu bireyin bilimsel katkılarının kaybı kadar geciktirici bir etkiyle karşılaşılabiriz."

"Profesör Doğay, evet," dedi toplantıya sonradan yetişen bir diğer Analist. "Aslında o daha geniş önem taşıyan bir operasyon başlığı. Belki de önce onu ele almamız gerekiyor. Çünkü yapacağımız girişim Nesil ve diğer bilimcilerin oluşturduğu ekol problemini kendiliğinden çözebilir."

Optimizer yeni gelen Analiste, operatörlüğünü Arı'nın yürüttüğü bilgisayar dosyasının veri akışını işaret etti. "O girişim zaten başlatıldı bile. Dosyayı gözden geçirmeniz için size birkaç dakika tanıyalım."

Analist teşekkürünü belirtip dosyayı incelemeye koyulurken, Albay Genc sordu. "Soyadları yok mu bu insanların?"

"Türk kültüründe ilk adlar daha belirleyici efendim," dedi birinci Analist. "Bireyler

iletişim kurar veya üçüncü kişilerden bahsederken baskın olarak ilk adları kullanıyor."

Albay için bu açıklama yeterliydi. Onbinlerce çeşit kültürle ilgilenilen bir ortamda, her kültür mensubunun kendi özellikleriyle tanımlanıp ele alınması olağan prosedürün bir parçasıydı.

"Üçüncü bir seçenek öneriyorum," dedi bir diğer Operatör. "Doğay'ın genç halinin, Nesil'in dikkatini zaman alanına ilk çektiği olay noktasını hedefleyebiliriz. İkisinin etkileşimini baştan durdurursak, lineer esneme ekolü ortadan kalkar."

"Ama elimizde hâlâ profesör ve oto tamircisi olmak üzere iki ayrı Doğay kalır," dedi Optimizer.

Analist geçmiş kayıtları seri bir taramayla gözden geçirdi. "İki Doğay topluma kendilerini ağabey-kardeş olarak tanıtmaya eğiliminde. Hatta Profesör bu yüzden ismini Devran olarak değiştirmiş. Dolayısıyla Profesör'ün varlığının oluşturduğu zaman yolculuğu kanıtını, bilim dünyasının dikkatinden uzak tutma olasılıkları çok yüksek... Ama..." Analistin birden kaşları çatılmıştı. "Durun bir dakika—"

Üç boyutlu ekranın odağına çekip büyüttüğü veri, ortamdaki herkesin soluklarını tutmasına neden olmuştu. Doğay'ın deney kazasını içeren uzay-zaman bölgesinde daha önce de dikkatleri çeken, üst üste süperpoze olmuş çevrimlerin oluşturduğu düğümüne bakmaktaydılar şimdi.

Optimizer mırıldandı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa biz bu noktaya daha önce de mi müdahale etmişiz?"

Analistler ekrandaki üst üste çevrimleri birer birer ele alıp grafik taramadan geçirmeye koyuldu.

Zamanda bir nedensellik döngüsü dengeye oturuncaya kadar, olayların özelliklerine göre birbirini etkileyip değiştirerek sıralanan, hatta bazıları yalnızca kendini tekrar eden inanılmaz sayıda çevrim atılabilirdi.

Doğay ise kaza eseri kendi yarattığı lineer esneme alanına yakalanmış, kendi geçmişine gidip kendi varlığına çentik atmış, kendi genç halini ürküterek onu oraya getiren kazanım varolduğu geleceği değiştirmişti. Onun vakasında denge gerçekleşene dek kaç çevrim yaşandığı saptaması artık anlamlı bir veri olmaktan çıkmıştı.

Sonuçta Profesör Doğay/Devran'ın bilim tarihi sahnesinden kaybolmasının yarattığı negatif ve kayıplar daha önce de Üssün dikkatini çekmişti. Onu ait olduğu yere iade etmek için daha önce de çabalar harcanmıştı. Bu yüzden biriken çevrim miktarı artık bir sayıyla değil, ancak olasılık yüzdeleriyle tanımlanır hale gelmişti.

Ancak Analistler, hiç değilse tüm kaza ve operasyonlar öncesinde varolan orijinal gerçekliği saptayabileceklerini fark edip o tarafa yöneldiler. Ulaştıkları sonuç ise oldukça şaşırtıcıydı.

Sonunda Albay Genc boğazını temizledi ve ekranına serilen verileri diğerlerine aktarmak üzere söze başladı.

"Deney kazası sonucu zamanda çevrime kapılan ilk yolcunun Doğay değil, Nesil olduğu anlaşılıyor. O gerçeklikte de LANCET Nesil'i tespit edip getirmiş ve Üssümüze teslim etmiş. Kayıtlara ve hesaplarımıza bakılırsa..."

Albay boğazını rahatlatılabilmek için bir kez daha öksürme ihtiyacı duydu. "... Aynı yerde öğrenci olan Doğay'ı seçip Nesil ile bir araya getiren zaten biziz," diye devam etti sonra. "Nesil'i küçük ve basit bir gerçek değişikliği yapması için eğitmiş ve kendi zamanına geri göndermişiz."

İstanbul Üniversitesi Yeşilköy Kampüsünün 2018 yılındaki öğrenci olayları sırasında yaşanan görüntüler, ortadaki üç boyutlu ekranda belirdi. Nesil tanınması güç bir kılığa girmiş, saçlarının üzerine bir kapüşon geçirmiş ve neredeyse burnuna kadar çekmişti. Kampüs içindeki bir polis aracına yaklaşıyor ve gövdesine birşey yapıştırıyordu.

Aynı anda biraz ötedeki kampüs çıkışında, bir polis memuru tarafından durdurulup kimlik sorulan bir başka Nesil ve Doğay görölüyordu.

Delikanlı kimliksiz olduğu için Nesil'den ayrılıp polisçe götürülecekti. Ama kampüs içinde ateşe verilen aracın varlığı, memurun zihnindeki öncelik sırasını değiştirmişti. Adam bir anda, baştan beri olaylara karışmadığı polisçe gözlemlenmiş olan Nesil'in ve kendi halinde bir izlenim veren Doğay'ın zararsız olduklarına karar vermiş, ikisinin de hemen kampüsü terk etmelerini talep etmişti.

"Oluşan yeni çevrimde Nesil ve Doğay, aynı deneyi bu kez kazasız ve sorunsuz olarak tekrarlamış," diye açıklamaya devam etti Albay Genc. "Biz de tatmin olmuş ve dosyayı resmi olarak kapatmışız. Ancak doğası gereği hassas bir olasılık dengesinde oturan bu olay dizgesi, milenyum başı hedeflenerek yapılan operasyonlardan birine bağlı olarak tekrar yön değiştirmiş. Bu seferki durumda girdaba kapılan kişi Doğay... Ve eğer dengeye oturacak bir girişimde bulunmazsak, vakanın yeni çevrimler attırma olasılığı yüksek görünüyor."

"Üçüncü seçeneğin bu durumda işlevi kalmıyor," dedi diğer Operatör. "Önerimi geri çekiyorum."

"Demek ki Nesil ile bir görüşme daha yapmamız söz konusu," dedi Optimizer, geriye kalan son seçeneğe işaret ederek. Yerinden kalktı, gerindi, Albay Genc'e ve Analiste baktı.

"Bu genç hanım daha önce de buralara kadar gelip bizi ziyaret ettiğine ve ricalarımıza hassasiyetle yaklaştığına göre... İçimden bir ses ona bir kez daha güvenebileceğimizi söylüyor."

Bölüm 26

2019 - Bolu Dağı Etekleri

Tünel ağzından haykırışlar ve kurşun atan projektıl silahların ateşleme sesleri duyulmaya başladığında, Arı da kendini hazırlayıp pozisyon aldı.

Manyetik kızaklı şehirler arası otobüste yan yana oturdukları Reşat, hızla koşarak tünelden dışarıya fırladı.

Adamın yüzünde hem dehşet, hem de öfke ve kararlılık ifadesi birbirine karışmıştı. Üstü

başı yer yer kan içindeydi. Arada dönüyor ve eline geçirmiş olduğu bir silahla tünel ağzından içeriye ateş ediyordu. Bir yandan bacaklarının tüm gücüyle koşuyor, ardından atılan kurşunlardan kaçabilme umuduyla zigzaglar çiziyordu.

Eğer sahneye bir zaman operatörü eklenmiş olmasaydı, adam tüm şaşırma çabalarına rağmen atılan kurşunlardan birine hedef olmaktan kurtulamayacak ve birkaç saniye içinde vurulacaktı.

Arı tünel içindeki takipçilerin, Reşat'ın atışlarına hedef olmamak için nereye ve ne zaman siper alıp saklandıklarını el bilgisayarındaki görüntülerden incelemişti. Kendisini görüş açısının dışında tutacak anların, Reşat'ın hangi hareketleri yapış anına denk geldiğine dikkat etmiş ve hafızasına yerleştirmişti.

Şimdi de adeta sahneye girmek için müziğin uygun dörtlüğünü bekleyen bir dansçı gibi olayların ritmini dinliyordu Arı. Önceden kararlaştırdığı an gelir gelmez yerinden fırladı. İçindeki o tanıdık kaynağın kapaklarının açıldığını, kendisine önündeki fiziksel vartayı atlatması için gerekli gücü sunmaya hazırlandığını hissedebiliyordu.

Canlı DNA'sıyla oyunlar oynamaya bayılan doğanın, insan türüne sunduğu son sürprizlerden biri daha aktive olmuştu çünkü. XND genetikli hücrelerde bulunan nano-portallar, madde oluşumuna zahmet etmeyecek kadar volatil bir evrenden gelen enerjiyi süzüyor ve o hücrelerden oluşan dokuların hizmetine sunuyordu.

Ancak Arı, gücünün kaynağı ile ilgili ince ayrıntıları düşünmüyordu şimdi. Önündeki işe konsantre olmuş ve çevresiyle olan tüm bütünleşme kapasitesini harekete geçirmişti.

Hayatının başlangıcı olarak anımsadığı yıllarda, zamanının büyük bölümü taktik kurma, yakın mücadele, vücut koordinasyonu ve refleks geliştirme eğitimleriyle geçirdi. O da diğer tüm özel birlik klonlarıyla birlikte, kendini herşeye hakim ve hazır hissederek günün ritmine bırakırdı.

O ritmi ve hissi, kendisini bir ölüm ve yıkım makinesi olarak kullanmakta ısrar eden Equidnus'dan uzaklaştıktan sonra da kaybetmemişti. Bereket yeteneklerini Dawnian tarzında da pekala kullanabiliyordu. Koruyup kollamak ve destek çıkmak istediği zamanlarda da aynı güç duygusunu yakalayabiliyor, olaylara aynı kavrayış ve hakimiyetle yaklaşabiliyordu.

Mükemmel kurulmuş bir mekanizma gibi hareket eden bedeni, otların üzerinde ileriye doğru adeta uçtu.

Solunu öne doğru getirip karnındaki zayıf bölgeyi kollayarak bir takla attı. Sol omuzdan sağ kalçaya yuvarlanana dek tamamlanan hareketin momentumunu kullanıp bacaklarını yaylandırdı. Tekrar sıçrayışa geçip Reşat'ın bedenine çarptı.

Birlikte düşerlerken adamın gövdesini en uygun açıdan kavrayıp çekti.

Arı'nın vücuduna verdiği spiral hareketin dönüş yönü, Reşat'ın sırtını yere ve bacaklarını havaya iterek düşüşe geçmesini sağlamıştı.

Bir önceki gerçeklikte adamın kalbini delecek olan kurşun, bu kez havada yatay bir V çizen bacaklarının üzerinden geçip gitti.

Yere önce Reşat'ın, sonra Arı'nın bedeni çarptığında genç kadın yine uygun açıdan yüklendi, ikisi birlikte yuvarlanmaya devam edecek şekilde hareketin sürmesini sağladı.

Ardlarında, Reşat vurulmuş olsa düşeceği tarzda ve yerde yatan sentetik cesedi bırakmışlardı.

Yuvarlanma biter bitmez Arı tekrar ayaklarının üzerinde dengeye geçti, Reşat'ın elindeki silahı hâlâ düşürmediğini fark etti. Giysisinin ensesinden yakaladığı adamı ayağa kalkmaya zorlarken, silahı da elinden kaptı ve sentetik cesedin yakınına doğru, sanki o düşürmüş gibi görünmesini umarak fırlattı.

Şaşkınlık ve şok içindeki adamın, körleşmiş bir savunma güdüsüyle kendisine saldırmaya hazırlandığını sezdi. Hiç duraksamadan elinin ayasını Reşat'ın burnuna geçirdi. Aynı hareketin uzantısı olarak kendi başını da öteye doğru çevirip, adamın panik halinde savurduğu yumruktan sıyrıldı. Tünel ağzında ilk tanık belirmeden önce çok az vakti kaldığını biliyordu.

Ayağa fırladı ve Reşat'ı da kendisiyle birlikte çekiştirerek tomruk yığınınna doğru koşturdu. Adamın bacakları dolanıp sendelediğinde onu sürüklemek zorunda kaldığı iki sefer, karnında iyileşmekte olan yara zorlandığı için çılgık atma noktasına kadar geldi.

Sonunda kendilerini ağaç gövdelerinin arkasına atmayı başardıklarında, Arı aceleyle elini cebine uzatıp jet enjektörü çıkardı ve Reşat'ın boyun cildine yapıştırdı. Bedeninin ortasındaki yoğun acının beynini bulandıracağını, adamı kontrol altında tutmasını zorlaştıracağını biliyordu. Halbuki tünelden çıkacak fanatikler Reşat taklidi sentetik cesedi bulup, tatmin olmuş bir şekilde inlerine geri dönene dek, ikisinin saklandıkları yerde soluklarına bile hakim olmaları gerekecekti.

Arı tomruklara sırtını ve başını yasladı. Gözleri sıkıca yumulmuş, dişleri acıyla sıkılmış, elleri iki yanında kasılıp sımsıkı birer yumruk haline gelmişti. Bekle, dedi kendi kendine. Birazdan dayanılır düzeye inecek. Gayret.

Gözlerini biraz aralayabildiğinde, Reşat'ın bacaklarının ne tarafa doğru uzandığını kontrol etti. Tomruk yığınının diğer tarafında insanların dolaştığını, aralarında konuştuklarını, bir şeyler çekiştirip sürüklediklerini duyabiliyordu.

Orada kendisi olsa, cesedin yanındaki silahın duruşunda, veya çevredeki otların eziliş yönünde duruma uymayan bir gariplik olduğunu hemen fark ederdi. Eğer fanatikler arasında da ipuçlarına bu denli hakim birileri varsa, deprem riskine rağmen Zaman Üssü'nden şu dakikalar içinde bir müdahale gelmesi gerekecekti.

Bir süre sonra sesler dindi. Arı yavaşça kıpırdanıp Reşat'ın sağlık durumunu gözden geçirdi. Adamın içeride eziyet gördüğünü biliyordu, ama üzerinde ciddi bir yara veya kırık yoktu. Giysilerindeki kan ise kendisine ait değildi.

El bilgisayarını açıp üç boyutlu görüntüleri bir kez daha inceledi. Sırada kendi yarasına fazla yüklenmeksizin adamı omuzlamak ve buradan uzaklaştırmak vardı. Tekerlekli bir arazi taşıtı, güvenli bir uzaklıkta onu bekliyordu. Eğer şu çevredeki atlardan birini yardımcı olmaya ikna edebilirse işi kolaylaşacaktı. Aracı alıp dönene dek adamı bir yerlerde yalnız ve baygın halde bırakması gerekmeyecekti.

Bütün bunlara değse iyi olur seni serseri, diye düşündü, uyuyan adamı baştan aşağıya süzerek. Eğer insanlık onurunu gözden kaçırıp, erkeklik gururunun derdine düşer de Doğay'lardan birini vurmaya kalkarsan hiç çekinmem, kendi ellerimle gebertirim seni.

Ama bunu düşünürken bile biliyordu ki, bir daha ölüm makinası haline gelmeme kararı

onu son anda bile olsa bir alternatif aramaya itecekti.

Bölüm 27

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Bölüm Şefliği

"İşte hepsi bu," dedi Nesil, bir tomar dolusu çizelge kartonunu ve bir e-defteri nöbetçi asistanın masasına yayarak.

Asistan bir ona, bir masasındaki malzemeye baktı.

Sonra genç adamın yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. "İtiraf edeyim ki beni atlatmaya çalışmanı, yan çizmeni filan bekliyordum. Şaşırttığın için teşekkürler..."

Nesil ona hayret dolu bir bakış attı. "Rica ederim... De... Niye öyle yapacağımı düşündün ki?"

"Bilmem?" dedi asistan, bir omuzunu hafifçe kaldırarak. "Sanki bana gerçek olamayacak kadar iyi birşey gibi göründü sanırım... Yani verilere bu kadar kolayca ulaşmak..."

"Haydi ama," dedi Nesil. "Bu işi biraz gözünde büyütüyor musun sence?"

"Bilmiyorum, Nesil. Gerçekten. Belki orada bir halt yok ve ben boşuna pır pır ediyorum. Ama belki de büyük bir keşfin eşiğindeyiz. Bilimsel metodla doğru dürüst denemeden önce hiçbir şey söyleyemeyiz. Ama bildiğim birşey var ki—"

"Ne..."

"Havada çizdiği projektinin ortasında gözümün önünden kaybolan o kalemin görüntüsü... Hiç aklımdan çıkmıyor."

İkisi de bir an için birbirine baktı. Söylenecek şeyler bitmiş, sıra harekete gelmişti sanki. Nesil derin bir soluk çekti, giysisinin kollarını dirseklerine doğru kıvırmaya başladı. Ardından e-defteri eline alıp bilgisayara bağlantısını kurdu.

Sonraki iki saat boyunca asistan ile birlikte kafa kafaya verip, deneyin çıkış hipotezini ve tüm diğer ayrıntılarını incelediler.

Ancak bu kez arada bir fark vardı.

Daha önce Doğay gelip Nesil'e bu deneyi ilk tarif ettiğinde, lafa zaman yolculuğu yaptığı verisini baştan sunarak girmişti. Genç kız ilgili tüm verileri o bilginin ışığında değerlendirmiş, ona göre sonuçlara varmıştı.

Öte yandan ne kendisi, ne de bildiği kadarıyla Doğay, asistana deneyin zamanda kırılma yaratan etkisi ile ilgili hiçbir ipucu sunmamıştı. Asistan ise olaya yalnızca 'havada kaybolan kalem' açısından bakıyor, öyle bir fenomen yaratabilecek etkinin ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Genç adam gözlemediği duruma yol açabilecek ihtimalleri, en uçğunu bile atlamaksızın tahmin etmeye çalışırken, 'zaman fonksiyonunda ayrışım' olasılığını da listeye ekledi elbette...

Hatta formülizasyonu incelerken, 'kuartron katsayısının uzay-zamanın kavislenme fonksiyonuyla olan korelasyonunu' bile gözden kaçırmadan eşitliğe dahil etti.

Ama Nesil her ikisini de hiçbir özel tepki vermeden karşıladı. Ayrıca asistanın dikkatini zamanda kırılma olasılığına çekecek hiçbir şey de söylemedi.

Sonunda deney aşamasına geldiler. Malzemeyi toplayıp beş numaralı laboratuvara yollandılar. Laboratuvarı açıp cihazları çalıştırdılar. Gösterge ayarlarını deneyin gerektirdiği sınırlar arasına getirdiler. Deney konteynerini çökmeden kurtaracak manyeto-mimetik çekim alanını aktive ettiler. Bombardıman hacminde gerekli mutlak boşluğun oluşması için sekansı başlattılar.

Deney koşullarının ve unsurlarının hazırlanması sırasında asistan derin derin düşünüyordu. Ara sıra aklındakileri Nesil ile paylaşmak üzere dönüp tahminlerini seslendirmeye koyuluyordu. Nesil ise yanıtlarını ve yaklaşımlarını dikkatle süzgeçten geçirerek ayarlamaya çalışıyor, hiçbir fevkaladelik yokmuşçasına normal tepkiler vermeye gayret ediyordu.

Bir ara Nesil durakladı... Önce pesten bir iç çekişe benzeyen o sesin alçak tondan yükseğe doğru belirsiz tırmanışını yakalamıştı. Ardından havanın yer değiştirmesiyle kulaklarına dolan o tanıdık basınç duygusunu ayırmamıştı. Elini asistanın göğsüne doğru uzatıp onu durdurdu.

"Etki alanının çapına dikkat et," dedi adeta fısıldayarak. Bu konuda onu uyarmayı neredeyse unuttuğuna inanamıyordu. Parmağıyla konteyner duvarlarının epey açığından geçen hayali bir sınıra işaret etti.

Asistan da ortamda yeni bir oluşumun basıncını hayal meyal sezebiliyordu şimdi. Derken dikkati Nesil'in ifadesine çekildi... Genç kızın beti benzi atmış, gözleri hafifçe irileşmişti.

Haksız sayılmaz, diye düşündü asistan. Ne de olsa o alana son kapıldığında saatler süren bir baygınlık geçirmişti...

"En son kabusunla yeniden yüzleşir gibi bir durumda kaldığımı biliyorum," dedi kıza dönerek, anlayışlı bir sesle. "Bu şartlar altında beni yalnız bırakmamış olmanı daha da çok takdir ettiğimi bilmeni isterim."

Nesil yutkundu. Asistanı kandırmakta olduğu, en azından yanlış yönleneşine seyirci kaldığı gerçeği gittikçe daha çok içini burkuyordu. "Rica ederim," dedi huzursuzca. "Lütfen dikkatli ol. Elimizdeki bu bilinmeyenin insan sağlığına olan etkileri konusunda zerre kadar fikrimiz yok..."

"Sana pek iyi gelmediği hariç," dedi asistan, temkinli biçimde ileri geri yürüyüp cihazlardan veri toplayarak. O aşamaya ait rapor edilmesi gereken tüm resmi ölçümleri not ettikten sonra, sıra deneyin asistan açısından en can alıcı kısmına geldi.

Genç adam cebinden aynı kalemi çıkardı, sanki ağırlığını tartıyormuş gibi havada şöyle bir salladı.

Sonra soluğunu tuttu ve onu gözüne kestirdiği bir noktaya doğru dikkatle fırlattı.

* * *

"Hedef cismin lineer esneme alanına ikinci girişi, kavisin diğer ucuna geçişle sonuçlanmış," dedi Analist. "Alana girişinden dört yıl önceki koordinatlarda belirlediği görülüyor..."

"Doğrudur," dedi Optimizer. "Aynı deney şartları altında oluşturdukları esnemenin kavislenme eğrisi de, etki menzili de aynı olacak elbette."

"LANCET sekansı başlatmaya hazır," dedi Programcı.

Albay Genc ayrıntıları son bir kez kontrolden geçirdi. Başını kaldırıp Optimizere ve Analiste baktı. Onların birer baş hareketiyle onay verişlerini izledi. Programcıya dönüp elini kaldırdı ve işlemin başlaması için komut verdi.

"Hedef koordinattaki cismin lineer esneme alanında sabitlenmesine beş saniye," dedi Programcı. "Dört... Üç... İki... Bir... Cisim alan içinde başarıyla askıya alındı..."

* * *

Asistan elindeki ölçüm cihazının yansıttığı değerleri bir kez daha gözden geçirdi. Hafif bir baş dönmesinin gelip geçtiğini hissetti, elini bir an için alnına dayadı.

Biraz önce alan sınırlarından içeriye attığı kalemin, deney tezgahının önünde bir yerlere düşerken çıkardığı tıkırtıyı duymuştu... Şakaklarında beliren ter damlacıklarını kollarıyla silmiş, sonra göstergelere sarılıp değerleri incelemeye başlamıştı.

"Böyle birşey olduğunu tahmin etmeliydim," dedi başını iki yana sallayarak. "Ne sanıyordum ki?"

Nesil de aynı verileri taramakla ve not etmekle meşguldü. "Kalem yine orada..." dedi hafif bir şaşkınlıkla. "Ama perdeleme etkisi altında. Yüzeyinden yansıyan ışığın dalgaboyu değişmiş... Ve insan gözüyle algılanabilir tayf aralığının dışına çıkmış."

Asistan ellerini beline koydu. Önündeki koca deney konteynerini ve biraz ardından başlayan deney tezgahının yüzeyini inceledi. "Peki o zaman tezgah yüzeyinin ön tarafı niye kaybolmuş gibi durmuyor?"

Soluğunu tutarak hafifçe yaklaştı, elini seramik kaplı yüzeyin ön kenarının bitimine doğru uzattı.

Parmakları birinci boğumlarından itibaren görünmez hale gelmişti.

* * *

Analistin şakağındaki cihazın frekansına girmiş, onun ekranındaki verileri taramakta olan Optimizer, düşünceli bir ifadeyle Albay Genc'e doğru döndü.

"Güzel... Tarihteki bilimcilerin dikkatini 'zamanda hareket' algısından uzaklaştırmaya bu kadarı yetiyor. Peki ama... Ya bu numara hoşlarına gider de sirk çadırlarına esneme

alanları kurmaya başlarsa? LANCET'in eline geçirdiği ne kadar palyaço ve sihirbaz varsa getirip önümüze yığmasına hazır mıyız?"

"Haydi canım sen de," diye mırıldandı Analist. "Uzay yolculuğu öncesi çağlarda hiç mi finansal maliyet incelemesi, kâr-zarar analizi filan yapılmıyordu yani?"

Albay Genc güldü. "Optimizerin hakkı var. Sırf görsel şov adına bu etkiyi ticarileştirmeye kalkacak birileri pekala çıkabilir."

Bu vaka için özel çağırılmış olan fizik mühendisi, aklına yeni bir fikir gelmişçesine kıpırdandı. Lineer esneme alanları içinde doğal olarak gerçekleşen, 'EM dalgaboylarındaki sapma etkisini' kullanma fikrini de yine o vermişti. Bakışlarını Optimizere çevirip sordu.

"Peki ya bunun sağlık açısından fazla pahalı bir eğlence olduğu izlenimini uyandırırız?"

Optimizer dönüp dikkatle Mühendise baktı. "Güzel bir yaklaşım... Ama onlara yanıltıcı bilgi sunamayacağımızı unutuyorsunuz sanırım."

"Buna gerek yok ki," dedi Mühendis. "Öne çıkarabileceğimiz bir başka etki daha var: Alan içinde ve çevresindeki mikro-çekim köpüklerinin dağılımı. Bunlar kulaktaki denge merkezini etkiler ve başdönmesi, bulantı, ani terleme belirtilerine yol açar. Mikro-çekim köpüklerinin dağılımı çapını bir miktar abartmak için, esneme kavisinin yapısını değiştirmek yetecektir. Şimdiki gerçeklikte ellerinde deyim yerindeyse pek 'uysal' bir esneme alanı var. Ama deney değerleri biraz daha farklı olursa....."

* * *

Asistan elini aceleyle geri çekti. Beşi de düzgün ve tam biçimde uzanan parmaklarına baktı.

Kaşları çatılarak geriye doğru bir adım attı. Başını iyice dönmeye, hatta inceden inceye midesi bulanmaya başlamıştı.

Başını çevirip Nesil'e baktığında onun da sapsarı olduğunu gördü. Genç kız bir elini midesinin üzerine bastırılmış, dikkatini ölçümlere vermeye ve deney notlarını tamamlamaya çalışıyordu.

"Galiba acele etmemiz gerekiyor," deyip yutkundu asistan. "Yoksa birazdan ikimiz de devrileceğiz... Ve bu kez bizi merak edip ortalığı ayağa kaldıran bir Doğay'ımız bile olmayacak..."

Bölüm 28

2019 - Bolu - İstanbul Karayolu

Bir kabustan fırlar gibi, bağırarak kendine geldi Reşat.

Deli gibi etrafına bakındı. Tekerlekli bir arazi taşıtının içinde, yolda olduğunu ayırladı ilk önce.

Sonra sürücü koltuğundaki Arı'yı fark etti. "Turist hatun," diye mırıldandı kendi kendine, şaşkın şaşkın.

"Gü-nay-din," dedi Arı. Yeni uyanan birine söylenecek başka Türkçe kelime hatırlamadığı için bunu seçmişti. Konuşurken gözünü önündeki eski model asfalt yoldan ayırmamıştı, ama adamın girişebileceği herhangi bir aşırılık olasılığına karşı da tetikteydi.

Reşat ise yaşadıklarına anlam vermeye çalışıyordu. Basit bir yolculuk yaparken önce yolu basan terörist çetesince rehin alınmıştı. Rezil şeylere tanık olmuş, diğer rehinelere birer birer öldürülmesini seyretmek zorunda kalmış, sıra kendisine geldiğinde kaçmaya çalışmış... Sonra da kendini bu tuhaf hatunun arazi taşıtında bulmuştu.

Önce kendi üstünü başını şöyle bir yokladı. Sonra gözlerini kırıştırıp kaşlarını çatarak Arı'ya baktı. "Kimsin sen bacım?" diye sordu şüpheli bir merakla. "Ne istersin benden?"

Arı omuzlarını kaldırıp başını hafifçe sallayarak 'hiç' der gibi bir hareket yaptı.

"Bu araç ney?" diye sordu adam. "Sen otobüs yolcusu değil miydin?" O arada GPRS cihazının ekranına göz atmış, İstanbul yönünde ilerlediklerine kanaat getirmişti. Artık trafiğin ağırlığı asfalt karayolları üzerinde olmadığı için yol nispeten boştu.

Arı parmağıyla torpido aralığındaki kuşe kağıttan dergileri, broşürleri gösterdi. Aradan bir tanesini çekip Reşat'ın eline verdi.

"Araç kiralama kataloğu... Yani şimdi sen bunu kiralamışsın demek?"

"Evet," dedi Arı. En kolay öğrenilen Türkçe sözcüklerden biriydi bu.

Reşat'ın gözünün önüne, umutsuzca kaçmaya çalışırken tünelin ucunda gün ışığını gördüğü o anın hayali hücum etti. Her an sırtına bir kurşun yemeyi bekleyerek, karanlıklara sığınarak, kalbi ağzına gelerek koşmuştu. Sonunda kendini tünel ağzından dışarıya atmaya başardığında...

... Birisi gelip bütün hızıyla üzerine atlamış ve onu devirmişti. O an işte bittiğimin resmidir, diye düşünmüştü Reşat. Yine de mücadeleyi bırakmamış, saldırmaya çalışmıştı... Ama karşısındaki kişi—

Birden gözleri irileşti Reşat'ın. "Aboov," dedi oturduğu yerde dikleşip iki tarafa tutunarak. "Sen miydin o? De hele, tünelin ordaki sendin değil mi?"

"Evet," dedi Arı yine. Parmağını uzatıp bu kez başka bir dergiyi gösterdi. Yakın mücadele sporları ile ilgili bir yayındı bu. İçinde karateden jujitsu'ya, krav maga'dan kickboksa kadar çok çeşitli stillerin ele alındığı yazılar, resimler vardı.

"Anaa, hatuna bak hele," dedi Reşat. "Dövüşçü müsün sen?"

Arı başını belirsizce iki yana eğip 'eh, öyle sayılır,' dercesine bir hareket yaptı. Ne de olsa mecburiyet olmadığı sürece yalan söylemeye gerek yoktu.

"Bu Macar milleti nasıl insanlarmış anlamadım," dedi Reşat. "Bizde hatunları dövüşçü neyin yapmazlar. Öyle dünyayı gezsin diye karı başına yollara da bırakmazlar. Kodu mu oturturlar, kırsın dizini, evinde bebelerine baksın, erine hizmet etsin diye..."

Arı dudağının bir kenarıyla gülümsemekle yetindi. Bilmez miyim, diye düşündü. Yerinizde olsam hatunlarınızın dövüşebilme ihtimali benim de tüylerimi diken diken ederdi...

Reşat ise kendi kafasındaki soru işaretlerini takip etmekle meşguldü. "İyi güzel de... Sen niye zahmet edip benim peşimden gelmişsin peki?"

Çay molam boş geçiyordu da, diye düşündü Arı. Omuzlarını silkti, sonra yine uzanıp bir başka dergiye işaret etti.

Bu seferki bir turizm dergisiydi. Yazıların bir sütunu Türkçe, bir sütunu İngilizce olarak hazırlanmıştı. Arı orta sayfalardan birine basılmış yarı felsefi bir yazı başlığını açıp gösterdi. Barıştan, yardımlaşmadan, insanların dünya ekolojisinin bekası için el birliğiyle hareket etmesinden bahsediliyordu. Görsel malzemeler ise 'mutlak yokoluştan kurtarma' temasıyla donatılmıştı.

Reşat bir anlam vermeye çalışarak yazıyı inceledi. "Sırf iyilik damarın mı tutmuştur yani? Hazır kurtulmuşken kendi derdine bakacağın yere... Hiç işin yokmuş gibi gidip araç kiralamışsın... Rehine kurtarma sevdasına peşimizden gelmişsin öyle mi?"

Arı aktardıkları arasında, adamın mantığına sığdırmakta en çok zorlanacağı bölümün burası olduğunu farkındaydı.

Halbuki çizdiği tabloda gerçeğe en yakın veri parçacıklarından biri buydu aslında... Zira eğer kendisi de bu zamanın insanı olsaydı, şu anda yaptığının çok daha fazlasına girişmekte zerrece duraksamazdı. Otoyol üzerinde ölümle burun buruna ve korku içinde ağlayan o çocukların, onları sağa sola saklayarak kurtarmaya uğraşan evebeynlerin, silahsız halde namlulara bakan o insanların halini aklından çıkarıp da, hayatına sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etmesi imkansız olurdu çünkü.

O sahneler aklına gelir gelmez yine öfkesinin kabardığını, nabzının hızlandığını hissetti... Aracın direksiyonunu tutan elleri hafifçe kasılmış, yüzüne renk hücum etmişti.

Reşat'ın kendisini hayretle süzdüğünü fark etti, sakinleşme çabasıyla derin bir soluk çekti. Gözlerine otobüs görevlisinin ödünü koparan o ifadenin yerleşmemesi için dua etti... Yanındaki adam artık o kadarını da bu dünyanın gerçeklik sınırları dahilinde aklına sığdıramazdı herhalde.

"Amma da alicenapmışsın bacım," dedi Reşat.

Tam da sırtmaya başlayıp hatuna, "Yoksa otobüsteyken bana gönlünü kaptırdım da haşın cazibemin hatırına mı geldin," diye sormak üzereyken, havayı sezmiş ve vazgeçmişti.

"Peki bizi nereye götürdüklerini ne bildin?" dedi onun yerine.

Arı adamın sesinde şüpheden çok merak tonu duydu bu kez. Turizm dergisinin arka kapağını çevirdi. Ticari markalardan birinin reklamına işaret etti. Markanın ambleminde, elinde büyüteçle iz takip eden bir dedektif silueti vardı.

"Ha anlaşılıştır şimdi," dedi Reşat. "Ajansın demek sen. Baştan diyeydin ya şunu?"

Sonra ardından doğal soru geldi. "Kim için çalışmaktasın peki?"

Büyük Birader için, dedi Arı içinden. Yalnız bu sefer insanları önemseyeceği tutmuş... Sana da çok selamı var.....

"Tamam anlamışım, o kadarını açık edemezsin," dedi Reşat, genç kadının ifadesini kendine göre yorumlayarak. Gözleri önce GPRS cihazına, sonra da camdan dışarıya takıldı.

Bir süre ikisinin de bozmadığı bir sessizlik oldu. Arı adamın yüzünün asıldığını, kendi düşüncelerine daldığını görebiliyordu. Ava giderken neredeyse avlandığının farkında, diye düşündü. Hayatını bir hatuna borçlu olduğunun da öyle... Şimdi atlattığı vartanın etkisinden kendini sıyırmaya ve ailesinin verdiği görevi tamamlamaya odaklanacak.

Anlaşılan en azından şu an için köprü kapanmış bulunuyor... Çünkü üstünlük davasının başladığı yerde iletişim biter.

Bölüm 29

2019 - İstanbul Üniversitesi APB Laboratuvarları Binası

Bu kez cihazlar kendi halinde açık bırakılıp laboratuvar terkedilmemiş, deney gereğine uygun biçimde sona erdirilmişti.

Asistan kendini hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Ama bir yandan da, öyle ya da böyle bir sonuç aldığı için kafası rahatlamıştı.

Ayrılmadan önce tokalaşmak üzere elini uzattı. "Teşekkür ederim Nesil. Sırf benim merakımı gidermek için kendini tekrar riske atmanı unutmayacağım."

"Kendi nedenlerim de vardı," dedi Nesil. "Çözemediğim birkaç noktayı yeniden ele almam gerekiyordu."

"O kadar da fos çıkmış sayılmaz canım," dedi asistan, teselli etmeye çalışır gibi. "Hiç değilse hipotezi doğrulamış olduk. Bazen nerenin çıkmaz sokak olduğunu tespit etmek bile ilerleme sayılır."

Nesil veda ettikten sonra dönüp tekrar laboratuvar binasının koridorlarına doğruldu. Asistan onun alt kattaki öğrenci dolaplarına gitmek için kestirme yol kullandığını düşündü ve kendi odasına doğru yollandı.

Halbuki onun doğruca beş numaralı laboratuvara geri döndüğünü bilse, genç adam herhalde buna hiçbir anlam veremeyecekti.

Nesil kendi öğrenci kartını kullanarak tekrar laboratuvardan içeriye girdi... Kapatılmış olan cihazların, uyuyan bir dev gibi görünen deney konteynerinin üzerinde gözlerini gezdirdi...

"Pekala," dedi sonra, yüzünde kararlı bir ifadeyle. "Beni duyduğunuzu biliyorum. Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim. Doğan'ın deney değerlerini değil, sizinkileri kullandım. Meslektaşımın hatalı sonuçlar çıkarmasına göz göre göre meydan verdim. Şimdi ya size düşen bölümü üstlenin... Ya da ben vicdanımın rahatsızlığını gidermek için gerekeni yapmaya başlayayım."

Nesil kollarını bağladı, içinden ona kadar sayana dek süre tanıdı.

LANCET'in projeksiyon alanının kırçillı ışıltısı etrafını sardığında, hazır ve bekliyor olmasına rağmen irkildi.

Ama gözlerini yummak için içinde duyduğu isteğe karşı koydu. Bu sefer bir lineer esneme alanının baskısı altında değildi ve yaşıadığı şeyin her anını salim kafayla gözlelemeye kararlıydı.

* * *

2019 - İstanbul

Reşat elindeki simitten hırsını çıkarırcasına bir ısırık daha koparttı. Huzursuzdu. Kendini tuhaf hissediyordu.

Tabancasını Bolu'daki olay sırasında kaptırmıştı... Yenisini edinmek de bankadaki parasının yarısından fazlasına malolmuştu.

Ardından Bahçelievler'deki adrese gitmiş, hedefinin yerini bellemişti. Şimdi bütün iş, canının onu nerede ve nasıl vurmak istediğine karar vermeye kalıyordu...

Biraz daha takip etmem lazım, diye düşünüyordu, ama kafasının içinde bir yerlerde bunun bahane olduğunun farkındaydı. Odaklanamıyor, plan kuramıyordu. Aklında devamlı o tünelde yaşadıkları dönüyordu.

Teknoloji karşıtları hiç ummadığı kadar insafsız çıkmıştı. Rehineleri birer birer harcarken mecburiyetten değil, resmen zevkten hareket etmişlerdi. Herkesin üstünü başını aramış, buldukları her teknoloji unsuru için sahibini ayrı cezalandırmışlardı. İnsanları uzun uzun bağırtmış, ölmek için yalvaracak hale getirmiş... Uzuvarlarını kırmış, kesmiş... Parmaklarını, kulaklarını, hatta—

Reşat anıları silkeleyip atmak istercesine hızla başını salladı. Kan kaybından ölmek üzere olan bir tanesinin kendisine nasıl sarıldığını hatırlamıştı. Onun "Kurtar beni, bir daha verme onların eline," diye inleyerek son nefesini verişi, bütün canlılığıyla kulağının dibindeydi sanki.

Bir duvar dibine çömeldi, simidi ardına doğru fırlattı, başını ellerinin arasına aldı. Kendine gel, diye azarlıyordu kendini içinden. Ne olduysa oldu, şansın varmış, sağ kaldın işte. Asıl emminin kanını yerde korsan, o zaman gör sen eziyetin dikalasını... Bir daha nasıl yüzümü kaldırıp da bakam babayın yüzüne... Adam yerine saymazlar beni bir daha.

Aile şerefinden, namusundan, bir gün kadını yapacağı yavuklusundan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı eski ruh halini arıyordu... Ne olmuştu yani, kafayı kendi manyak davasıyla yemiş bir avuç çapulcunun eline düşüyse? Başını dik tutmuş, herkes ölürken o boyun eğmemiş, gözü dönük sabit fikirlilere meydan okuyup kaçmıştı işte...

Ama...

... İçinde bir yerlerde biliyordu ki, o tuhaf hatun çıkagelmiş olmasa kendisi de ölecekti. 'Zayıf' kefesine koyduklarıyla kendi arasında bir fark kalmayacaktı o zaman.

Daha da önemlisi...

O tünelde kendi davaları adına acıta acıta can söndürmekten zevk alanlarla... Eline silah verip kendisini kana kan aramaya gönderen ailesi arasında da... Bir... Fark... Göremiyordu.....

İyi de... Erkek adamın kitabında var mıydı kanı yerde bırakmak? İnsan bu dünyada ailesinin şerefine de sahip çıkmayacaksa... İcap ettiğinde çekinmeden hasmının karşısına çıkıp hakkının ardını aramayacaksa... Nerede kalırdı onun erkekliği?

"Şeytan icatlarına kendini satmış yumuşak hanım evlatları!" diye bağıırıyordu o tüneldeki fanatikler. "Nerde lan sizin iradeniz? Töresine sahip çıkamayan adamın erkekliği kalır mıymış?"

Sizin töreden anladığımız ney oğlum, diye soracaktı Reşat. Ama her bir fanatiğin elinde tırtıklı birer bıçak vardı. Hiçbirinin yüzeyi kuru değildi üstelik... Ve gidip gelip kestikleri irili ufaklı şeyler de sebze değildi.

Belki de ağzını açamamış olması daha iyiydi. Fanatikler ailenin namusuna uzanan el ile, bilgisayara uzanan eli kafalarında eşitlemişti bir kere. İkisini de aynı şekilde 'benliklerine yapılmış hakaret' olarak görmekte kararlıydılar. Yapanı aynı derecede düşman belleyip ona göre karşılık vermeye de öyle.

Reşat iki dava arasındaki farka işaret etmeye kalkışsa, doğru dürüst anlatmaya kelime dağarcığının yeteceğinden şüpheliydi. Ne diyecekti ki? "Ne alakası var lo, bu devirde gayet normaldir," mi?..

Öbürü yanıtlamayacak mıydı hemen, "Törenin devri mevri olmaz," diye?

Kafayı sabitlemiş adama dert anlatamazdın. Onun yerine o doğru dürüst Türkçe bilmeyen hatunla iletişim kurmak bile daha verimliydi.

Hoş sorsan, herhalde onun gibi serbest büyümüş dik kafalı bir kadın da ancak şunu diyecekti... "İkisi de takıntı işte... Al birini vur öbürüne..."

O da mı hanım evladydı yani şimdi? Hadi canım... O tüneldekilerin hepsinden daha erkekti o hatun... Kendi halinde turistin teki değil de hakikaten eğitilmiş ajan bile olsa, yaptıkları yine yürek isterdi. Yolda baskını fark edip otobüsten dışarıya ilk o çıkmış, sonra hiç mecbur değilken dönüp gelmişti. Elinde silah neyin yokken kurşunların önüne atlamış, Reşat'ı fanatiklerin elinden sağ kurtarmıştı... Bütün bunları yaparken de onlar gibi bağıırıp çağırmamış, şişinip güç gösterileri yapmamış, öfkelense bile sakin sakin konuşup işine bakmıştı.

Belki de gerçek güç dediğin aslında hönkürmekle, yıkıp devirmekle, yâr etmemekle olmuyordu... Belki asıl kallavi meydan okuyuş koruyup kollamakta, sağ tutmakta vardı.

Ama eve döndüğünde ailesi ne fanatiklerin yamulmuş töre anlayışını dinleyecekti, ne de dünyayı gezen dövüşçü hatunun hikayesini. Onlar yalnızca emminin kanı yerde kaldı mı diye bakacaktı. Bundan sonra da Reşat'ı sırf ona göre, ya başlarının üstüne veya yerin dibine koyacaklardı... Eğer kalan hayatını yüzüne tükürülerek geçirmek istemiyorsa, üstüne düşeni yapmaya mecburdu.

Hırsından gözlerinin ıslanmış olduğunu fark etti Reşat. Öfkeli hareketlerle kollarına sildi yaşları. Babası olsa "Senin dingilin oynamış," deyip geçerdi şimdi. Kendini zorlayıp

ayağa kalktı, yürümeye başladı.

Öylesine yürüyecekti, ta ki sınırları toparlanıp kafası yatışana dek.

Bölüm 30

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

"Tehdide gerek yoktu yahu," diye mırıldandı Optimizer, için için gülererek.

Az önce ekranda, Nesil'in APB laboratuvarının ortasında dikilip kendilerine seslenişini izlemişti. Bir eliyle kulağına tercüman cihazını yerleştirirken, diğer eliyle sekansın başlatılması için işaret verdi.

Transfer alanı bir kez daha Nesil'i, LANCET üssünün merkez platformunun üzerine getirdi... Ama genç kız bu kez ayakta ve gafil avlanmış zoraki bir konuk değil, keşfe çıkmış bir bilim insanıydı.

Nesil çevresini algılar hale gelir gelmez etrafını incelemeye koyuldu. Teknisyenler çalışıyor, cihaz monitörleri parlıyor, çeşitli renklerde ışıklı paneller göz kırptıyordu. Bizim laboratuvarlar gibi işte, diye düşündü Nesil. Ama tasarım ve dekor farkı var elbette... Ekranların da çoğu iki değil üç boyutlu...

Derken kendisine yaklaşan tanıdık yüzü fark etti.

Optimizer rahat adımlarla platforma girmişti. Önce genç kıza başıyla 'hoşgeldin' hareketi yapıp tokalaşmak üzere elini uzattı, sonra elindeki tercüman kulaklığa işaret etti.

Nesil kulaklığı bir önceki görüşmelerinden tanıyordu. Elini uzattı, cihazı aldı ve bu kez kendisi yerleştirdi kulağına.

"2591 yılına bir kez daha hoşgeldin," dedi Optimizer, Nesil'i platformun kenarından aşağıya indirerek.

Ah, evet, diye düşündü Nesil. Öyle ya... "Daha önce kaç defa gelmiştim?" En az ikiydi herhalde...

"Bilinmiyor," dedi Optimizer. "Yaşadığın olay, gerçeklikler arası bir çevrim döngüsüne takılmış durumda. Çevrim sayısını ise ancak bir kuantum olasılığı düzeyinde hesaplayabiliyoruz, çünkü ilgili gerçekliğe biz de müdahil olmuş durumdayız."

"Kuantum olasılığı mı!?" Nesil'in kaşları çatıldı. "Bir dakika... Eğer benim çevrimden anladığım ile sizinki aynıysa... Her çevrimde zamanda geriye dönen biri, farklı bir hareket yapıp bir sonraki çevrime yol açıyor demektir. Benim şu an bildiğim geçmiş, bunu yapanın Doğay olduğu bir çevrime ait..."

"Doğru."

"Ee, sonra ne olacak? Bir sonraki gerçekleşirse benim de anılarım mı değişecek? Yoksa her seferinde evrene farklı anılara sahip başka Nesil'ler mi saçılıyor? Öyle ya, iki Doğay bir araya gelebildiğine göre, belki daha fazlası da vardır? Ne yani, zaman yolculuğu rutin

hale gelse insanlar artık çevrimler yoluyla mı çoğalmaya başlayacak? Herkes zamanın içinden farklı yaşlardaki kendi klonlarını yanına çekebildiği kadarıyla kendinden oluşan sürüler mi toplayacak? Veya ordular?"

Optimizer iki elini birden kaldırıp "Dur," dedi. "Nefes al bir dakika. Hayal gücünü biraz fazla hızlı koşturmuyor musun sence?"

"Hayır," dedi Nesil, hiç gözünü kırpmadan. "Bence bunlar tam da sormam gereken sorular. Bana açıkça anlatılmalarını da sonuna dek hakettim. Çünkü hiçbirini anlayıp sindiremeden, sadece size güvenerek hareket ettim. Ve şimdi de büyük bir hata yapmadığımdan emin olmak zorundayım."

"Merak etme," dedi Optimizer. "Hepsi için vaktimiz var. İlk sorundan başlayalım: Hayır, her seferinde yeni Nesil'ler üretilip evrene saçılmıyor. Ama varolan kuantum evreninde zaten olabilecek tüm alternatif Nesil'lerin hepsi mevcut. Sen yaptıklarınla yalnızca onlardan hangisini idrak edeceğini ve beynindeki 'anılar' dediğin peptid zincirine katacağını değiştirmiş oluyorsun."

Nesil gözlerini kısmış, bütün dikkatiyle açıklamayı dinliyordu. "Öyleyse Doğay'ın durumu bu tanımın neresine yerleşiyor?"

"Onlar iki farklı gerçekliğin Doğay'ları," diye açıkladı Optimizer. "Yaptığımız deneyin etkisi hepimizi, ikisinin birlikte belirebildiği üçüncü bir gerçekliğe kaydırılmış."

"Yani zamanda dans etmeye bir başladığında, farklı yaşlardaki 'kendin'lerle karşılaşmak da normal oluyor öyle mi?" dedi Nesil. "İstesen olta attığın kadar gerçeklikte, aynı adamdan ne kadar varsa hepsini bir araya getirebilirsin?"

"Zamanda dans," diye mırıldandı Optimizer. "Hmm... Pekala. Ben olsam o cümleyi şöyle kurardım: Alternatifler arası geçit oluşturan her gözlemcinin, oralardaki varlıklarıyla aynı algı alanında buluşması fiziksel olarak mümkündür."

"Geçit..?"

"Evet. Portal. Gerçeklik dokusunu ileri düzeyde kavislendiren teknolojilerden herhangi birinin kurduğu köprü. Örneğin deneyinizde oluşturduğunuz esneme alanı gibi."

Nesil onunla aynı tanımları kullanmadıklarını fark etmeye başlamıştı. Bu ayrımın tercüme farkından kaynaklandığını ise hiç sanmıyordu. Adamın çizdiği tablolarda 'zaman' kavramına pek başvurmadığı gözünden kaçmamıştı.

Nedenini kavradığında ise Optimizere bakakaldı. "Ah, şimdi anlıyorum," dedi soluksuzca. "Fiziksel gerçekliğin en temel düzeyinde zaman diye bir oluşum yoktur... Yalnızca görelî süreçler vardır... Yani her türlü değişkenler arasında. Zaman sadece bu süreçlerin insan beynince algılanış biçimidir. Kuantum teorisyenleri milenyum dönümünden beri bunu söylüyor."

"Doğru," dedi Optimizer, gülümsemesi yüzüne yayılarak.

Nesil döndü, bakışlarını LANCET'in merkez platformunu barındıran hangarın içinde gezdirdi. "Peki o zaman buranın adı neden hâlâ Zaman Üssü?"

"Bir çeşit espri anlayışı olsa gerek," dedi Optimizer, hafif bir iç çekişle. "İnsan beyninin evreni, uzaya açılım öncesi çağdaki algı tarzına atfen... Senin yaşadığın dönemde abidevi

oluşumlara Eski Roma isimleri verilmesi gibi."

Nesil tüm yaşadıklarına bu yeni idrakının ışığında tekrar bakmaya başlamıştı. "Öyleyse sizin burada yaptığımız iş, neden-sonuç ilişkilerine yön verme yoluyla kendi gerçekliğinizi düzenlemek... Ve bizim deney Doğay'ın, nedensellik akışında size dek uzanan bir olumsuzluk yaratmasına yol açtı—"

"Aslında orijinal çevrimde bunu ilk yapanın sen olduğunu tespit etmiştik," dedi Optimizer.

Nesil hayretle bakarak elini göğsüne bastırdı. "Ben mi?"

"Evet. İlk müdahalemiz Doğay'ı senin yanına katmaktı. Çevrim döngüsünü bu yolla dengeye oturtmuştuk, ama yeniden kayma yaşandı. Ve Doğay'ın kalibresindeki bir bilimcinin tarih sahnesinden yitmesinin epey hissedilir sonuçları var, inan bana..."

Nesil kaşlarını çatmış, mırıldanarak düşünüyordu. "Zaman vektörü yalnızca insan algısında varolduğuna göre... Öyleyse biz zamanda geriye gitmedik. Onun yerine, insan beyni bir tercih yaptığında bu evrende her neyi değiştiriyorsa... İşte onu sil baştan alıp tekrar etkileyebileceğimiz bir düzleme kaydık. Ve yaptıklarımız bizi her seferinde farklı bir paralel gerçekliğe götürdü. Doğru mu?"

"Doğru."

"İyi ama... Öyleyse niye dönüp dolaşıp kendi geçmişimizi etkiledik? Nasıl olup da kendimizi bambaşka bir düzlemde, mesela Roma Devri'nde filan bulmadık? Ya da şimdi aklıma gelmeyen bambaşka, uçuk bir gerçeklikte?"

"'Sabit mekan' etkisi," diye açıkladı adam. "O bölümün kafa karışıklığı, lineer esneme alanlarının doğal yapısından kaynaklanıyor. Hatta onlara bu yüzden 'lineer' denir... Yapıları gereği, kendi buldukları alternatif gerçekliğin nedensellik hattını takip ederek kavislenirler. Kavisin bir ucundan diğerine geçen gözlemci, olay akışına attığı ilk çentikle kendini yeni bir gerçekliğin içinde bulur... Ve eski bakış tarzına göre kendini zamanda hareket etmiş gibi algılar."

"Bu yüzden mi deneyi bilim dünyasının gözünden saklamanıza yardımcı oldum?" diye sordu Nesil.

"Evet," dedi Optimizer sabırla. Daha önceki 'ikna' görüşmeleri sırasında Nesil'e anlatmış olduğu bazı şeylerin üzerinden tekrar geçmek zorunda kaldığının farkındaydı. Ama buna itirazı yoktu. Nesil'in kafasındaki tüm pürüzlerin giderilmesi için ne kadar açıklama gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

"Toplumlarınızın psikolojisi bu deneylerin getireceği teknolojiye hazır değil," diyerek devam etti. "Böyle bir imkanın 'harcanabilir insan' kavramını doğal karşılayan insanların eline geçtiğini bir düşünsene?"

"Nedensellik akışını salt kendi keyiflerine göre yönlendirirler," diye tahmin yürüttü Nesil. "Yalnızca kendi algılarına tatlı gelecek gerçeklikler oluştururlar. Etki menzillerindeki geri kalan insanlar kim bilir ne hallere düşer... Önemseyeceklerini sanmıyorum. Hele de aralarında olayları nasıl değiştireceklerine dair çekişme başlarsa—"

"İnsanlığın geri kalanı 'filler tepişirken çimenler ezilir' konuma düşer," diye tamamladı Optimizer. "Hatta beceriksizlik edip, insan uygarlığının evrenden tümünden silindiği"

alternatiflere kayanlar çıkabilir... Veya elindeki 'insan acısı' malzemesinden, kafasına göre sanat eseri filan yaratmaya kalkışacak hasta tipler türeyebilir... İnsan tabiatının kendini bencillığe bırakmış tarafını sen de gayet iyi tanıyorsun işte."

Gözünde canlananlar yüzünden Nesil'in içinden hafif bir titreme gelip geçti. "Ama siz öyle hareket etmiyorsunuz..." dedi sonra. "Değil mi?"

"Doğru."

"Neden?"

Büyük sınav sorusu, diye düşündü Optimizer. Haydi bakalım. "Çünkü biz umursamayı tercih ediyoruz," dedi açık ve berrak bir tavırla.

"Neden?" dedi Nesil yine. Umutla soruyordu aslında. Geri gönüp kendi insanlarına laf anlatırken, onları ikna edebileceği kadar sağlam bir sebep duymayı umarak soruyordu.

"Çünkü umursanılmayınca hep beraber ölüyor," dedi Optimizer.

"Nasıl yani? Çevresel felaket filan mı?"

"Bazen. Veya toplumsal felaket. Veya kişisel felaket. Umursamayı başaramayanlar kendi kendini kuantum çorbasından er geç şutlatıp düşürüyor... Uzun, acılı, kasvetli, üzücü şekillerde... Onlar için geriye varoluş adına iç açıcı hiçbir şey kalmamacasına....."

Nesil onun üçboyuta sığmayacak derinlikte bir veri sunduğunu fark ederek bakakaldı.

"Bunun da tercih edilecek hiçbir tarafı yok," diyerek yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi Optimizer. "Bu kadar basit."

Bölüm 31

2019 - İstanbul - Bahçelievler

Doğay neler olup bittiğini, apartmanın kapısına çıkıp da babasının duruşundaki garipliği gördüğünde anladı.

Dümdüz karşıya bakıyordu yaşlı adam. Sonra ancak yakınındaki birinin duyabileceği bir sesle, kaderine boşvermiş gibi derin bir iç geçirdi.

Doğay fırladı, babasının önüne geçmeye davrandı. Küçük Doğay'ın da sanki sezmiş gibi kapıda belirmediğini göz ucuyla gördü.

Karşıda Serbazların Reşat vardı. Elindeki silahı doğrultmuş, yüzünde adeta acı çeker gibi bir ifadeyle dikiliyor, bedeni ve silah tutan kolu zaman zaman titreyip sarsılıyordu.

Babası kesin bir tavırla kolunu uzattı, Doğay'inkini kavradı, delikanlıyı önünden çekip yana doğru itti. "Çekil oğul. Bu bana düşer."

Boydan boya yalnızca apartman ve ağaç dizili bir sokaktı burası. Tek bir esnaf dükkanı bile yoktu yakın menzilde. Yine de Doğay birilerinin durumu fark edip müdahale etmesi için dua ederek deli gibi etrafına bakındı. Ama için için biliyordu ki, bundan kaçış yoktu.

Birileri silahlı adamı fark etse bile, babasını kurtarmak için araya girmek oralardaki kimsenin harcı değildi. En fazla polis çağırırlardı, ki onun da vaktinde yetişmesi neredeyse imkansızdı.

Kaçmış, göçmüş olsalar, bu sahnenin yalnızca zamanlaması ve katılımcıları değişecekti. Günün birinde Serbazların biri yine aileden birinin karşısına dikilecek, intikamını talep edecekti.

Çünkü insanın husumeti besleyip büyütme kabiliyetinin sonu yoktu.

Doğay korkusunun yerini engin bir öfkeye bıraktığını hissetti. "Başlarım çaresizliğine," derken duydu kendini. Sesi boğazından hiddetli bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Babasının kolunun erişemeyeceği bir mesafeye yürüyüp yine önüne geçti. Durmadı, Reşat'a doğru adım adım yaklaşmaya başladı. Arkasından babasının seslendiğini, aradan çıkması için küfür dahil her türlü ifadeyi sıraladığını duyuyordu, ama kulak verecek raddeyi aşmıştı.

O anda gözü yalnızca Reşat'ın gözlerini görüyordu.

O gözlerde beklediği ifadenin bulunmadığını işte o sayede fark etti.

Yapmak istemiyor, dedi içinden hayretle. Karşımıza kendini mecbur hissettiği için dikilmiş.

İyice yaklaştı, Reşat'ın karşısına geldi. Silah tam göğsüne dayandığında durdu, karşısındakinin bedenindeki ince sarsıntıyı namlunun ucunda hissetti. Tetikteki parmağın her an kasılabileceğini mantığıyla biliyor, ama o bilginin getirmesi gereken duyguyu hissedemiyordu. Korkamıyordu.

Babası kılıklı, deyip güldü kendine için için. Bıkmışsın tabii pır pır yaşamaktan. Bu ne ola şimdi, yeni kaçma biçimin mi?

"Yapma," derken duydu kendi sesini kulaklarında. Gözleri hâlâ Reşat'ınkilerin ta bebeğine bakıyordu. "Yaşın küçük değildir. Yok yere hayatını kaydırırsın... Ama sana yapma demem bundan değil. Başka nedenden."

Arkasında seslenenler, hatta ağlayanlar olduğunu duyabiliyordu Doğay. Ama söyleyecekleri vardı şimdi kafasında. Öyle önemliydi ki onları ifade etmek, ölüm bile gelse, diyeceğini demeden alıp götürmeyecekti onu.

"Aile acayip birşey oğlum," dedi sonra. "Hem kızarsın, hem kollarsın. Bir an öfkeyle kan çıkardığın, sonra aynı el ile oturup yarasını sardığın adamdır ailen. Seversin. Sayarsın. Ama ailenin iki dudağı arasında yaşam geçmez. Lafla döşenmiş yol dardır, sığamazsın. Çek vur beni, ziyarı yoktur... Ama sonra bir daha uykuya yatmayasın, hele aynaya sakın bakmayasın. Rüyaların bile kirlenecek. En güzel günün bile ukte bırakacak. En büyük zaferin bile dışının kovuğunda kaybolacak. Çünkü bunları kendine ben değil, sen reva göreceksin. Bileceksin ki yatay sırt buldular mı, semersiz bırakmazlar... Dikilmediğine sinirleneceksin. Ömrün boş yük altında geçecek. Hem de sırf kimse sana gelip, senin ilacın dik durmaktadır demediği için."

Durakladı Doğay. Derin bir soluk alıp verdi. "İşte sana bunu şimdi ben, burada söylüyem," dedi sonra. Anlatacağını anlatmış, içini rahatlatmıştı. "Ya çek şimdi tetiği... Sıra bizim ailedeki, hıncı hırsı yüklenecek eşeğe geçsin... Ya da kulak ver bana, kalk

ayağa, dök üstünden. Sana sen sahip çık... Çıkmaz yol da bırak gidenin olsun."

Tozları, yaprakları uçuran serin bir rüzgar esti.

Genç adam ve delikanlı, aralarında ikisine de temas eden silahla sokağın ortasında durmuş, konuştuklarından çok daha fazlasını birbirlerine kilitlenmiş bakışlarında anlatmaktaydılar şimdi.

Eğer Reşat, ekmeğini suyunu 'kime üstün çıktığında' bulan, sırf yavuklusunu kadını yapıp evine koyacağı günün hayalini kuran o eski Reşat olsaydı, daha 'yapma' derken vururdu Doğay'ı...

Ama babası olsa diyeceği gibi, 'dingili oynamıştı' bir kere... Yaşadıklarından sonra aklına başka yanıtlar düşmüştü artık. O yanıtların sorularını bulmadıkça, rahat huzur gelmeyecekti zihnine.

Derken karşısına geçtiği andan beri ilk defa, gözleri Doğay'inkilerden ayrıldı... Öteye, sokağın ta başına doğru kaydı.

Bir silüet vardı orada. Tıpkı Reşat'ı Bolu'daki tünel ağzında yitip gitmekten kurtaran o tuhaf hatuna benziyor, onun gibi iki ayağının üzerinde dik ve sağlam duruyordu.

Uzaklardan bir siren sesi yankılandı. Anlaşılan biri polisi aramıştı.

Reşat soluğunu saldı, silahını indirdi, cebine soktu. Öfkeli hareketlerle gözlerini giysisinin kollarına sildi yine.

"Git," dedi Doğay alçak sesle. "Kaybol. Henüz uzaktalar, şansın vardır."

Reşat sinirli sinirli güldü. "Kolla kendini," diye uyardı Doğay'ı. "Bırakmayacaklar peşinizi, yine birini gönderecektir bizimkiler."

Doğay başıyla onayladı. Kenara çekildi, Reşat'a yol verdi. Babasının ve küçük Doğay'ın hemen ardında dikildiğini, anasıyla kardeşlerinin apartmanın kapısında ağlaştıklarını gördü.

Nedense kendini hiç de ölümcül bir varta atlatmış gibi hissetmiyordu.

* * *

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

"Sizin portal oluşturduğunuz cihaz bu mu?" diye sordu Nesil. Arkasına dönmüş, büyük bir vinç kolunu andıran projektöre bakıyordu.

"Transfer alanını oluşturan kol o," dedi Optimizer. "LANCET'in bildirdiği sonuçları icra eden uç birim yani."

"Ve yapay zeka içeren bir bilgisayara bağlı..."

"Ah, hayır. LANCET'inki son derece komplike, gelişmiş, çok yönlü ve incelikli bir programdır, ama yapay zeka değildir."

"Sahi mi? 26. yüzyılda bile hâlâ yapay zekalar kullanılmıyor mu?"

"Kullanılıyor, ama asla LANCET sisteminde değil... Çünkü insanlık tarihinin seyri gibi bir konu yapay zeka eline verilemez. İnsan beyni için doyurucu sonuçlar oluşturmak ancak, insan beyninin içerdiği türden zekanın harcıdır."

Nesil tanıdık bir alarm sesinin merkez platform hangarında yankılandığını duydu. "Ne oldu?" dedi bakışlarını platforma çevirerek.

"Zaman operatörlerimizden biri geri sayımı durdurdu," dedi Optimizer. "Herhalde ek bir müdahale önerisi sunacak..."

Bilekliğinden yükselen bir çağrı ile hareketlendi sonra. "Bana eşlik eder misin?" diye sordu Nesil'e. "Üs laboratuvarımıza geçmeliyim. İncelemem gereken bazı görüntüler var..."

Laboratuvarda onları Albay Genc karşıladı. "Sizi zamanda savrulmaktan kurtulmuş olarak görmek büyük zevk," dedi Nesil'i görür görmez.

"Teşekkür ederim," diyecek oldu Nesil... Sonra duraksadı, gözleri büyüdü.

Önce ortadaki görüntü alanında, Doğay'ı oto tamircisi tulumu içinde ayakta ve karşıya bakarken gösteren üç boyutlu resmi fark etmişti. Sonra... Analistlerden birinin görsel kayıtları incelediği ekrandaki bir başka sahneyi yakaladı bakışları.

Soluğunu tuttu, eli bir an için atmaya unutan kalbinin üzerine doğru gitti. Albay Genc ile Optimizerin arasından geçip ekrana yaklaştı.

Görüntüde Doğay, göğsünün ortasına silah dayamış genç bir adamla karşı karşıya durmaktaydı. Konuşulacakların bittiği, sıranın karar anına geldiği belirgin biçimde hissediliyordu.

Birşeyler yapın, diyesi geldi Nesil'in... Ama anladığı kadarıyla, zaten tam da bunun için uğraşmaktaydı oradaki onlarca insan. Kendine hakim olmaya çalışarak yumruğunu dudaklarına dayadı, hatta hafifçe ısırıldı... Sonra Optimizere ve Albay Genc'e dönüp sordu.

"Bu olayın mevcut sonucunu biliyoruz değil mi? Ne de olsa sizlerin algısında bunlar birer 'anı' artık?"

"Sana Doğay ile ilgili çevrim döngüsünün henüz dengeye oturtulamadığını anlattığımı hatırlıyor musun?" diye sordu Optimizer. "Ve bizim de müdahil olduğumuz için döngünün içine çekildiğimizi?"

Nesil'in kaşları çatıldı. "Evet?"

"Aynı nedenle bu olayın sonuçlarını da ancak kuantum olasılığı düzeyinde hesaplayabiliyoruz. Ekrandaki görüntü Doğay'ın sağ kaldığı bir alternatif gerçekliği yansıtıyor... Ve bunun sabitleme olasılığı kabaca yüzde onaltı."

"Olamaz... Çok düşük!"

"Operasyonu yürüten elemanımız da sizinle aynı fikirde."

"Peki tarihi kayıtlarımız ne diyor?" Nesil'in bakışları Albay ile Optimizer arasında gidip geliyordu. "Doğay bilim tarihinde hâlâ yer alıyor mu, almıyor mu?"

Albay Genc, Doğay'ın ortadaki görüntü alanında duran, oto tamircisi tulumu içindeki

hologramına doğru işaret etti. "Nedensellik akışını sabitleyecek bir girişim uygulayamadığımız sürece, durum işte bu."

Nesil sıkıntıyla içini çekti. "Peki— benim yapabileceğim birşey yok mu?"

"Bilmiyorum," dedi Optimizer hiç duraksamadan. "Önce ayrıntıları incelemek için bize katıl. Belki de Asteğmen Aree'nin fikri durumu çözmeye yetecektir."

Ana ekranda Arı'nın görüntüsü belirdiğinde, Nesil'in gözleri bir kez daha irileşti.

"Asteğmen Aree o mu?"

"Ah, evet," diyerek gülümsedi Optimizer. "Daha önce tanıştırılmanız biraz aceleye gelmişti sanırım..."

Doğay'ın kaderiyle ilgilenen elemanın Arı olduğunu keşfetmek, Nesil'in biraz daha umutlanmasını sağlamıştı. Neden olduğunu bilmiyordu, ama o genç kadının sonuca ulaşma becerisine güven duyuyordu.

"Bireyin geçirdiği psikolojik dönüşüm pozitif seyir sergiliyor," diyordu Arı. "Travma Sonrası Stres Bozukluğu belirtileri gösteriyor. Ama onun dışında, farkındalık düzeyinin artması tepkilerinde değişime yol açtı."

Albay Genc hem ekrana hem de Nesil'e yaklaşmış, dikkatle Arı'nın analizini dinliyordu. "Silahı doğrultmuş olan genç adamı kastediyor," diye açıkladı Nesil'e, gözünü ekrandan ayırmaksızın. "Normalde tek bir bireyin anlık kararına bu derece yaslanan olay örgülerini hedeflemeyiz. Ama elimizdeki olağanüstü bir durum... Ve çok fazla seçme şansımız yok."

Arı'nın eline sığacak büyüklükte bir cihaz ekranına doğru baktığı, görüntüsünden anlaşılıyordu. LANCET'in açık tuttuğu iletişim kanalı, Arı'nın bulunduğu gerçeklikteki bir solar rüzgarın etkisiyle zaman zaman karıncalanıp titreşmekteydi.

"Tahminimce birey üzerinde, uygun anda çağrışım teşvik edecek basit bir görsel uyarın, olasılık dengesini değiştirmekte etkili olabilir," diye devam etti Arı. "Planladığım girişimin ayrıntılarını gönderiyorum. Onay veya talimatlarınız için dinlemedeyim."

Analistler Arı'nın gönderdiği grafik dosyayı vakit geçirmeden incelemeye almıştı. Optimizer de yanlarına gidip onlara katıldı. Nesil kafa kafaya vermiş kadın ve erkeklerin, tüm dikkatlerini yoğunlaştırarak karara varma süreçlerini izledi.

Bir süre sonra ulaştıkları sonucu Albay Genc'in değerlendirmesi için genel ekrana gönderdiler. Bu arada Analistlerden biri Optimizere dönmüş, tek kaşını kaldırıp başını iki yana sallayarak söylenmekteydi.

"Asteğmenin zihninin karmaşık analizi tarzında çalıştığını biliyorum. Ama yaklaşım biçimi tıpkı seninkine benziyor. Böyle dramatik etkiler üzerine operasyon inşa etmek ancak sizin harcınız olabilirdi..."

"Olay akışını yerinde değerlendiren kişi şu anda o," diye yanıtladı Optimizer. "Adamın karakterini ve düşünce tarzını ayrıntısıyla analiz ettiğinden eminim. XND'lerin böyle konularda zihnen tamamen yalnız olmadıklarını da hatırlatmama izin ver..."

Albay Genc kaşlarını çatarak seslendi. "Peki ya bu intihar olasılığı konusundaki fikriniz nedir?"

"Ne intiharı?" dedi Nesil.

"Reşat karakteri için böyle bir olasılık görünüyor," dedi Analist, Nesil'i yanıtlayarak. "Hem de oldukça yüksek."

"Ve operatörümüz onun, kendi gerçekliğindeki yaşamla bağdaşamayacak duruma geldiği görüşünde," diye tamamladı Albay. "Yorumu veya önerisi olan?"

"Asteğmen Aree'nin sorumluluk duygusunun doğal sonucu efendim," dedi Optimizer. "Yaptığı girişim hedef kişiye, daha önceki gerçeklikte sahip olmadığı bir yaşam şansı sağladı. Ama onu yeni verilerle bağdaşabilmesi için psikolojik açıdan hazırlamadı. Asteğmenin 'ölüme sebebiyet vermek' konusundaki çekincelerini düşünürsek—"

"... Takıntılarını, demek istiyorsun herhalde," diye söze girdi Analist. "Reşat karakterinin ölümle yüzleşme olasılığı, tüm yakın alternatiflerde zaten yüksek seyrediyor. Tarihteki herkesi kendi kaderinden cimbızla ayıklamamız keşke mümkün olsaydı, ama malesef değil."

"Asteğmen herkesi ayıklamamızı önermiyor," diye itiraz etti Optimizer. "Bu genç adam için konuşuyor ve pekala haklı olabilir. Zira biz bu bireyi, kendi gerçekliğimize çeki düzen vermek için müdahalemize maruz bıraktık. O da buna, zihinsel düzey açısından takdir edilebilecek bir atılım ile yanıt verdi. Böyle bir vakayı, elimizle yarattığımız ağır tercihsel ikilemin içinde sıkışmaya bırakmamız pekala mümkün... Ama bu etik açıdan hiç de doğru olmaz."

Albay Genc kendi adına kararını vermişti. Arı'ya ve sisteme beklenen talimatını göndermeden önce sordu. "Pekala. Sanırım bünyemizde tarihten gelen bir göçmene daha yer bulabiliriz. Asteğmen Aree'nin hareket önerisini onaylayacağım. Herhangi bir nedene dayanarak itiraz belirtmesi gerektiğini düşünen var mı?"

Analistin dudaklarının bir kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Cümleyi öyle kurarsan beni bile ikna edersin tabii..." dedi Optimizere.

"Bu hiçbir şey değil," deyip güldü Optimizer. "Sen asıl Aree döndüğünde otoyol baskını kurbanları ile ilgili olarak analize sunacağı raporu gör."

Analist kollarını kavuşturup adama döndü. "Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"Tahmin," dedi Optimizer. "Olayın seyri sırasında ciddi bir duygusal sarsıntı yaşayıp atlattığı açıkça belliydi. Bahse var mısınız?"

"Ben olsam bahse girmezdim," diyerek güldü Albay Genc, onaylama prosedürünü kesin hareketlerle tamamlarken. "Bu evrende olasılıklar fazlasıyla oynak seyir izliyor."

"Haydi ama," dedi Optimizer. "Bu sefer yanılma payı sığırın yakını. Hatta yaklaşımını bile tahmin edebiliyorum. 'Oradaki katliama müdahale etmek için, benim içine girip duygusal sarsıntı yaşamamı mı beklediniz yani?', diyecek. 'Sizin böyle şeyleri ayıklayacak daha mantıklı yöntemleriniz yok mu?' diye de ekleyecek..."

"Tamam, bahsi şimdiden kazanmış farzet," diye homurdandı Analist. "Ona da tarih boyunca insanoğlunun yaptığı bütün zırtapozlukları birer birer temizleyemeyeceğimizi hatırlatırsın artık."

Konuşmaları dinlemekte olan Nesil, tamam mı şimdi, Doğay kurtulmuş oldu mu, diye

düşünerek etrafına bakınıyor, sonucu anlamaya çalışıyordu.

Derken gözleri, Doğay'ın ortadaki görüntü alanında duran üç boyutlu hologramına takıldı.

Oto tamircisi tulumlu versiyon gitmiş, yerine akademisyen kıyafeti ve duruşu içinde, sakın ve bilge bir ifadeyle karşıya bakan bir Doğay gelmişti.

Bölüm 32

2019 - İstanbul - Bahçelievler

Reşat sokağın ta başına dek koştu.

Arada yön değiştirmesi, binaların arasına girip kaybolması çok daha mantıklı olurdu... Ama o öyle yapmadı. Sokağı bitirip başına gelinceye dek ne sağa saptı ne de sola.

Bir yandan siren seslerine kulak vermeye çalışıyordu. Hâlâ uzaktaydılar. Belki de kimse polis çağırmamıştı ve bu ötenler başka bir vakaya giden ekip otolarına aitti.

Köşe dönüşünde durduğunu gördüğü o siluetin yaklaştıkça kaybolmasını bekliyordu... Sanki bir serapmış gibi dağılıp gideceğini düşünüyordu.

Ama öyle olmadı.

Aralarında beş metre mesafe kaldığında Reşat hayal görmediğine, başkasını filan benzetmediğine emin oldu.

Bu gerçekten de oydu.

Birden ürktü adam. Yönünü değiştirdi, sol baştaki binaların arasına doğru bir depar attı.

Macar turist hatun onu Çekmeköy taraflarında aracından indirmiş, elini başına götürüp hoşçakal hareketi yapmış, sonra da gazlayıp kendi yoluna gitmişti. Şimdi karşısına burada çıktığına göre...

Demek ki baştan beri takipteydi.

İyi de, niye? Serbazların Reşat'ı kim ne yapsın, zahmet edip peşine niye insan taksındı?

Bina aralıklarından, bahçelerinden, ara sokaklardan sıyrılarak hiç durmadan koştu. Takip eden olmadığına kanaat getirdiği bir noktada durakladı. Deli gibi nefes alıp veriyor, kalbi kulaklarında atıyordu.

Yanlış ettim, diye düşündü. Geri dönmeli, başladığı işi tamamlamalıydı. Yoksa bir daha dönecek evi, yüzüne bakacak ailesi olmayacaktı. Ama önce biraz kafasını toparlamalıydı... Çünkü gözünün önünde hâlâ, insanın insana neler edebileceğine dair o sahneler uçuşuyordu.

O tünelde gördükleri onu hem korkutmuş... Hem kanını tutuşturmacasına öfkelenmiştir... Hem içini bulandırmıştı. Artık biliyordu ki bu dünyada sınır nedir tanımayan, dur durak bilmeden kan fişkırtıp parçalayan, sonra da yaptıkları rahatça yanına kalan birileri vardı.

Tetiği çekip can almak hiçbir şey değildi bu dünyada... Adamdan sayılıp çöplüğünü koruyacaksan, iki şeyden biri olacaktın...

Ya uzun uzun çınlayan korkunç insan çığlıklarını müzikmiş gibi dinleyip zevkini çıkararlardan olacaktın...

Ya da onların bile karşısına çekinmeden dikilip, ellerinden adam kurtarlardan olacaktın.

Ve Reşat kendini bunların ne ilkinde, ne de ikincisine sığdırabiliyordu. Çığlıklar sınırlarını oynatıyordu. Diğeri için ise... O ne idüğü belirsiz hatun kadar bile kafa donanımı yoktu.

Bitmişim ben kurban, dedi kendi kendine. Çoktan zıbarmışım da, ardımdan ağlayanım yoktur...

Silahının emniyetini açtığıın da, namlu ucunu ısırmakta olduğunu da hayal meyal farkındaydı. Önündeki seçeneklerin hiçbirini istemiyordu, istediklerine ise ulaşamıyordu. Köşeye kısılmış gibi görünüyordu, ama değildi aslında. O tüneldeyken işkenceden kaçmayı başarmıştı. Aynısını yine tekrarlayabilir, basıp gidebilir, hayat denen bu bulantıyı susturabilirdi...

... Bir elin ensesini kavradığını hissetti...

Diğer bir el de silahını yana kanırtıp alıverdi elinden, ağzından.

Hayır! diye bağıracaktı Reşat... Ama eli ayağı sanki boşalmış, ağzı kapatılmıştı. Kulak sayvanının etrafına birşey dolandığını hissetti.

"Senden bir tek ricam var," dedi Macar turist hatunun sesi, kulağının dibinde. İki dilde birden konuşuyordu sanki... Biri Türkçe'ydi... Diğer de Macarca'ydı herhalde...

"Yalnızca bir gün için ertele şunu," diye devam etti genç kadın. "Tanıman gereken bir dünya var. Yirmidört saat pay ver, bir göz at şuna. Sonra yine bitirmek istediğine karar verirsen sana engel olmayacağım..."

Acaba ben çoktan öldüm mü, diye düşündü Reşat. Yerde oturmuş, kollarının üstünde geri yaslanmış, gözlerini kırıştıtararak boş bir ifadeyle bakılmaktaydı. Öyle ya, dedi içinden, belki de beynimi çoktan uçurmuşum ben... Bu da kabrime gelmiş sorgu meleğidir...

Arı çömeldiği yerden kalktı, Reşat'ın karşısına geçti. Bir dizini yere koydu, dirseğini öbür dizine yasladı. Hareketleri acelesiz, sesi sakın, tavrı abartısız, açık ve keskindi.

"Şu anda tek hedeflediğim şey sana karşı adil olmak," dedi gözlerini Reşat'ınkilere dikerek. "Bit yeniği yok. Üçkağıt yok. Yalnızca basit bir çağrı var: Gel, gör. Uygun bulup bulmadığına karar ver."

Reşat tam bir dakika boyunca, karşısında bir dizinin üstünde duran Arı'yı süzdü. Gözlerini kaçırarak mı, sıkıntıyla kıpırdanıp içini çekecek mi, beklemekten bıkmış kalkacak ve gidecek mi diye merak ediyordu.

Gözünü karartıp bilinmeyenine içine dalsa mıydı? Yoksa deneyemeyecek kadar yitirmiş miydi cesaretini? Peki ama, kaybedecek neyi kalmıştı ki?

Arı'nın hiçbir huzursuzluk belirtisi göstermeden, kaçamaksız bir ifadeyle, sabırla beklediğini ayırladı sonra.

Yavaşça ayağa kalktı. Ağır ağır başını salladı. "Tamamdır," dedi boğuk bir mırıltıyla. "Göster yolu."

"Bir yere yürümeyeceğiz," dedi Arı. "Ortalık biraz parlayacak şimdi. Güven bana ve sonuna dek bekle."

Nasıl yani, diye düşünürken, ikisini de kapsayarak parıldamaya başlayan transfer alanını fark etti Reşat.

Yok yok, dedi içinden. Kesin öldüm ben.

Bakalım sırat köprüsünden geçerken kaçınıcı adımda kayıp cehennem çukurlarına düşmek var kısmette...

* * *

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

Asteğmen Arı'nın geri dönüş sekansı sonunda başlatılabilmemiş ve gerisayım tamamlanmıştı.

Zaman Üssü'nün merkez platformunda parıldayan transfer alanı yavaşça dağıldı ve geriye ayakta durmakta olan Arı'yı, Reşat'ı ve bir de tekerlekli arazi taşıtını bıraktı.

Reşat korkması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışarak çevresine bakındı. Onları beklemekte olan bir sosyal görevli ve bir psikolog hemen yanlarına yaklaştı.

Arı her ikisini de yorgun yorgun selamladı, yanında getirdiği konuk ile iki görevlinin tanışmalarını sağladı. Reşat'ı bu noktada onlar devralacak, adamın ortama uyumunu ve rehabilitasyonunu gerçekleştireceklerdi.

Alanlarında yetkin birer profesyonel olan görevliler, 'göçmen' statüsünde olduğu rapor edilen konunun psikolojik durumunu değerlendirmeye ilk gözlem anından itibaren başlamışlardı. Bu yüzden onlar da, Arı da, Reşat'ın o an için ölüp ölmediğinden bile kesin emin olamadığının farkındaydılar.

"Bir dakika," dedi Arı, Reşat'ın yüzündeki ifadeyi görünce. Bilekliğini çıkardı, onun bileğine taktı.

"Bak," diye gösterdi parmağıyla, "Şuraya dokunduğunda benimle bağlantı kurabilirsin. Hatta eğer bir bilgisayar terminalinin yakınıdaysan görüntülü bile konuşabiliriz."

Sonra bir elini adamın omuzuna koydu ve göz teması kurdu. "Sen şu anda ölmüş filan değilsin, hayattasın. Önünde de yeni bir şans var. Kafanın içini de, dışını da düzene koymak için istediğin kadar zamana sahipsin... Merak etme, kısa süre sonra herşeyin anlamı yerine oturacak. Anlaştık mı?"

Reşat önce koluna takılan bilekliğe baktı... Sonra aynı elini kulak sayvanını çevreleyen tercüman cihazına götürdü, sordu. "Senin konuşmanı anlamamı sağlayan şey bu mudur?"

"Evet."

"Macarca değildir o konuştuğun, değil mi?"

"Değildir."

"Bana Magyar derken kandırmışsın beni, değil mi?"

"Evet," dedi Arı. "Sana söylediğim bazı şeyler gerçek değildi. Ama kesinlikle mecbur olmadığım sürece yalan da söylemedim."

Reşat gözlerini onunkilerden ayırmadan ağır ağır başını salladı, sonra içini çekti.

"Anladım. Yine konuşacak mıyız peki?"

"Evet," dedi Arı. "Elbette." Ama önce üs yetkililerine sunmam gereken bir rapor var, diye ekledi içinden.

Tarih boyunca insanların birbirine ettiği tüm rezillikleri ayıklamanın imkansız olduğunu biliyorum... Ama o manyetik otoyoldaki küçücük veletler, o gerçeklikteki kaderlerinden pekala kurtarılabilir.

Bakalım Dawnian kudretinin menzili o bebeleri de kapsayabilecek mi...

Bölüm 33

2591 - Dawne Gezegeni, LANCET Üssü

"Demedim mi ben size?" dedi Optimizer gülümseyerek. "Ne diye bahse girmediniz sanki?"

Arı'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Ne bahsiymiş bu?"

"Optimizer senin, baskın kurbanı çocukların durumunu dikkatimize getireceğini tahmin etmişti," diye açıkladı Albay Genc. "Vakanın analizi tamamlandı bile. Çocukların yerine bırakılacak olan sentetik humanoid cesetlerin hazırlanmasına da başlandı."

"Ah, teşekkür ederim," diyerek derin bir soluk saldı Arı. Hemen ardından da bakışlarını Optimizerin üzerine dikti. "Neredeyse durumu hafife aldığımız hissine kapılıyordum ve ona göre asitli bir tepki vermek üzereydim."

"Ah, haydi ama," dedi Optimizer. "Güven bana biraz. Bu meslekte eğer vidaları bir parça gevşetmezsen, tanık olunanların estirdiği ruhsal fırtınada çatır çatır parçalanıp dağılman işten bile değildir."

Nesil, zaman üssü laboratuvarının kapısından girdiği andan itibaren Asteğmen Arı'nın yaptıklarını ve söylediklerini izlemişti. Hem kendisi hem de Doğay adına teşekkür etmek için uygun bir anını bekliyordu. Konuşulan konunun ayrıntılarını fark ettiğinde ise dikkati o tarafa çekildi. Soru yüklü bakışlarını Albay Genc'e çevirdi.

"Doğru mu duydum? 'Çocuk' ve 'sentetik humanoid ceset' lafları aynı cümlede mi geçti?"

"Maalesef," dedi Albay. "Ama iyi tarafı şu: Kendi gerçekliğinde ölen insanlar, olay akışını bozmadan kurtarması en kolay olanlarıdır. Ölüm anlarından hemen önce koordinatlarından çıkartılabilirler ve yerlerine ustaca hazırlanmış taklit cesetler bırakılır."

Kulağa tatsız geliyor, ama bu yöntem o çocukların da hayatını kurtaracak şimdi."

Nesil'in merakı, ayrıntıları sindirdikçe azalacağına tam aksine çoğalıyordu. "Sonra ne olacak onlara?" diye sordu. "Burada mı yaşamaya başlayacaklar? Peki o kadar yeni insanı nereye sığdırıyorsunuz? Zaman geçtikçe daha büyük bir nüfus oluşturmuyorlar mı?"

"Güzel sorular," dedi Optimizer. "Henüz galaksiye sığıyoruz... Ama bu hızla gidersek beş yüzyıl içinde o da yetmemeye başlayacak..."

Nesil ona döndü. "Bağışlayın beni ama... Şimdi bunun ne kadarı espri?"

"Hiç şaka etmiyorum," diye yanıtladı adam. "Üstelik iş ölüm anından önce koparıp aramıza getirdiğimiz 'göçmenlerimiz' ile bitmiyor. Tarih boyunca bir önceki gerçeklikte yaşamını yitirmiş insanların, operasyondan sonraki alternatifte hayatını sürdürmesini sağladığımız inanılmaz sayıda vaka var."

"Öyleleri de sırf kendi bulunduğu yerde hayat süresi uzayanları oluşturuyor," diye ekledi Albay. "Onların yaşamaya ve çoğalmaya devam etmeleri, insanoğlunun galakside sadece yarım milenyum içinde sekiz milyonu aşkın gezegen ve yerleşime yayılması gibi rekor bir sonuç getirmiş durumda."

Nesil galaksinin nasıl bir yer haline geldiğine dair içinde büyük bir merakın yeşerdiğini hissediyordu. LANCET tarafından 'zamanda' savrulduğu sırada gördüğü kadarı, gerçek bir fikir verebilmek için oldukça yetersizdi.

"Izgaradan aşağı düşerek ölen bir tanesi için özel analiz ve operasyon gerekiyor," dedi Analist. "Düşüş anı boyunca transfer alanının tanıkların gözünden saklanabileceği bir koordinat yok. Ya baskın sırasında veya öncesinde müdahale noktası bulunmalı."

"İşte şurası," dedi Operatörlerden biri, üç boyutlu analitik grafik üzerinde bir noktaya işaret ederek. Diğer Analistler ve Operatörlerin birkaçı da yaklaşık vaka üzerine çalışmaya başladı.

Nesil onların konuya odaklanışını izliyor, bir yandan kendi ruh halini tartıyordu. Önünde açılan yepyeni gerçekliği keşfetmek için müthiş bir istek duymaktaydı şimdi. Optimizere baktı, sonra Albay Genc'e göz attı.

"Görmek istiyorum," dedi, basit ve direkt yaklaşımı seçerek. "Karşıma serilen bu inanılmaz tabloyu yakından, içinden incelemek istiyorum. Yapabilir miyim? Bunu mümkün kılabilir misiniz?"

Optimizer bu talebi er ya da geç duymayı zaten beklediğini belirten bir ifadeyle içini çekti. Hafifçe kaşları çatılmıştı. "Tek sorun şu, Nesil: Seni sağ salim kendi gerçekliğine iade etmek zorundayız. Eğer başına bir terslik gelirse..."

"LANCET beni yine kurtaramaz mı?"

"Her durumda değil," dedi Albay. "LANCET teknik olarak, evreni oluşturan kuantum havuzundaki tüm noktalara uzanabilir... Ama bu teknolojiyi 'yanlış el' dediğimiz insanlara karşı korumak için bazı sınırları gözetmek zorundayız. Transfer alanıyla veya etkileriyle ilgili verilere, öylelerince tanık olunabilecek hiçbir koordinata giremeyiz."

"Peki ya sorun çıktığında gidip kimsenin tanık olmayacağı bir mekan bulursam?"

"Ya bulamazsan?" diye sordu Optimizer. "Riski göze alabilir miyiz sence?"

Nesil kafasını hızla çalıştırıyor, bir çıkış yolu arıyordu. "Geçmişten getirdiğiniz şu 'zaman göçmenleri' bu üste kapalı kalmıyor herhalde? Onları galakside özgürce yaşamaları için dışarıya göndermiyor musunuz?"

Optimizier bir an için şaşkın şaşkın baktı Nesil'e. "Var Eden aşkına, bunu da nereden çıkardın? Tabii ki kapalı filan tutulmuyorlar."

"Peki onlar hayatları boyunca yanlış birşey söyleyip Zaman Üssü'nün varlığını açık etmiyor mu?"

"Etmiyorlar," dedi Optimizier. "Çünkü etmemeleri için gerekli tüm yaklaşımlar konusunda eğitim alıyorlar. Arada kaçak olduğunda da, meydana gelen olumsuzlukla hep birlikte ilgilenip gideriyoruz."

Konuşmayı takip etmekte olan Arı, bu noktada boğazını temizleyerek araya girdi. "Belki bu konuda Nesil'e ben yardımcı olabilirim. Kaptan Serra ile bağlantı kurabilir ve Nesil'i Turkuaz'da bir süre misafir edebiliriz... Güvenliğini de Rehan ile birlikte üstlenebiliriz."

Nesil'in yüzü aydınlanmıştı. Umutla Optimiziere ve Albay Genc'e baktı. "Olur mu? Bu önlem sorunu çözmeye yeter mi?"

"Yalnızca riski kabul edilebilir düzeylere indirir," dedi Albay. "Ama sıfırlamaz."

"Yani?" diye sordu Nesil. "Bu gidebilirim anlamına mı geliyor?"

"Evet, o anlama geliyor," dedi Optimizier. "Seni zorla alıkoyacak değiliz. Ama üzerindeki sorumluluğun bilincinde olmanı istiyorum."

Sonra önündeki işi bıraktı, tüm dikkatini Nesil'e çevirdi ve gözlerini onunkilere dikti.

"Dönüşünü engelleyecek bir duruma girmen, tarihsel olay akışında senin yokluğundan etkilenecek kim varsa hepsini tehlikeye atacaktır," diye ekledi. "Eğer onları önemsiyorsan, karşına çıkacak hiçbir kararı pervasızca verme lüksün olmadığını unutmamalısın..."

Bölüm 34

2591 - Gentürk Karakol Destek Gemisi Başak-1

Gentürk Güvenlik Teşkilatı karakol destek gemilerinden Başak-1'in koridorlarında, bir kez daha saldırı alarmı yankılanmaya başladı.

Kaptan Hürsu ile birlikte köprüye giren Rehan, tarama cihazlarına göz atar atmaz ne olduğunu anladı.

"Grekolular..."

Hürsu soluğunu sıkıntıyla dışarıya üfledi. Haberleşme konsolunun başındaki subaya işaret etti.

"Grek gemisi yetkililerinin dikkatine. Gentürk Sisteminden Başak-1'in kaptanı Hürsu konuşuyor. Görünür rotanız ve silahlanma durumunuz tarafımızdan saldırganlık belirtisi

olarak algılanmaktadır. Sıkıntı doğuracak sonuçlara meydan vermemek için yaklaşım tarzınızı tekrar gözden geçirmeniz önemle tavsiye olunur."

"Yanıt veriyorlar Kaptan."

"Ekрана gönder."

Köprünün bir duvarını tümüyle kaplayan dikey ekran, sanki derinliği varmışçasına his veren üç boyutlu imajla aydınlandı. Kollarını kavuşturmuş, kısa sarı saçları fırça gibi dikili duran, Amazon modeli kasları cildinin altında yumuşak kavislerle hareket eden Kaptan Herafin'in görüntüsü bir kez daha karşılarında belirdi. Üzerinde yine Greko Uzay Güvenliği kuvvetlerine ait beyaz-gümüş renkli üniforma vardı.

"Greko Devriye Kruvazörü Dolfin'den Kaptan Herafin konuşuyor," dedi çatık kaşlı sarışın. "Sizi daha önce uyarmıştık, Kaptan Hürsu. Tehlikeli katilleri geminizde barındırmanın ve hizmetlerinden istifade etmenin, galaksi barışı açısından pek verimli bir davranış sayılamayacağımı ne zaman anlayacaksınız?"

Kadın Standart Galaksi dilini Greko aksanıyla konuştuğundan dolayı 'Hürsu' derken yine hafifçe zorlanıyor, 'ü' ve 'u' harflerini ardı ardına sıralarken doğru telaffuz etmek için vurguya başvuruyordu. Bir zamanlar Equidnit özel birlik askeri olarak General Sinnon'un çıkarlarına hizmet etmiş ve bu uğurda belli sayıda Grekolunun canına kıymış olan XND'ler hakkında, Galaksi Hukuku adına verilmiş Greko mahkemesi emirlerini tekrarladı.

Rehan ekrandan Herafin'e görüneceği menzilin hemen dışında durmuş, öfkeli kaptanı inceliyor ve söylediklerini dinliyordu. Kendi kendine alçak sesle "Harika," diye homurdandı. "Aynı yere ikinci kez bakmayacakları teorisi böylece güme gidiyor..."

Gözünün önüne Mekim'in hali geldi. Mekim'in beynindeki ceza nano-çiplerinin harekete geçme sıklığı gittikçe azalmış, yirmialtı saatte bire inmişti... Ama bir zamanlar yerine getirmiş olduğu infaz ve saldırı emirlerine dair anıları birbiri ardına tekrar yaşamak... Uyandırdıkları suçluluk duygusunun ağırlığını hissetmek... Üstelik kurbanının infaz anında ne tür acı hissettiğini, nano-çiplerin nöro uyarıları sayesinde tüm canlılığıyla deneyimlemek, genç kadının psikolojisini çökertmiş durumdaydı.

Mekim koyu ve derin bir depresyona doğru gitmekteydi. Nano-çiplerden beyin hasarı yaratmadan kurtarılması henüz mümkün görünmüyordu. Psikolojik tedavi ve destek ile hayatta kalmaya çabalıyordu şimdi... Başarılı olup olamayacağını ise ancak hep birlikte, zamanla göreceklerti.

Ve şimdi de Rehan, aynı duruma girme tehlikesi ile karşı karşıyaydı.

"Aldığımız bilgilere göre şimdi de bir başka XND'nin bünyenizde koordinatör olarak görev yapmasına kabul göstermişsiniz," diye devam etti Herafin, ekranda bakışları ateş saçarak. "Dua edin ki Greko Birliği Hükümeti olarak bu durumu savaş sebebi sayma kararı çıkarmadık. Ama size daha önce de, XND cinsinden olanları gerekirse teker teker bulup cezalarını infaz etmeye kararlı olduğumuzu belirtmiştim. Şimdi Galaksi Hukuku adına geminizdeki XND klonunu bize teslim etmenizi talep ediyoruz."

Hürsu da kollarını kavuşturmuş, çenesini hafifçe kaldırmış, etkilenmediği mesajını veren bir ifade takınmıştı. Herafin duraklayıp ondan yanıt beklediğini belirtir şekilde yüzüne baktığında, Hürsu oluşan sessizliğin iki-üç saniye uzamasına izin vererek öylece durdu.

Sonra sordu.

"Bitti mi?"

Herafin'in gözleri kısıldı. "Bu size bağı Kaptan. Karşı koyduğunuz takdirde zor kullanmak mecburiyetinde kalacağımızı hatırlatmama herhalde gerek yoktur. Ayrıca cezasının infazından sonra, 'kıymetli' konuk subayınızın size canlı olarak iade edileceğini de biliyorsunuz..."

Hürsu elini hafifçe kaldırdı. "Kaptan Herafin..."

Kadın duraksadı, kaşları çatıldı. "Evet?"

"Kulaklarınızı iyi açın efendim, çünkü bunu bir kez söyleyeceğim," dedi Hürsu, sakın ve kadife gibi bir sesle. Gözlerini Grekolu kaptanın kilere dikmişti. "Bu kez olmaz."

"Anlamadım...?!?"

"Anladınız, hem de gayet iyi anladınız."

"Kaptan, bize zorluk çıkarmaya hakkınız olmadığını—"

"Acele etmeyin bakalım," diye araya girdi Hürsu. "Konuk koordinasyon subayım aramızda Dawnian Güvenlik Teşkilatı'nı temsilen bulunuyor. Böyle durumlarda Galaksi Hukuku'nun adil biçimde icrası için, ilgili tüm tarafların bir araya gelerek ortak karar alması gerekir. Bir Dawne vatandaşını Greko mahkemelerinin tek taraflı kararıyla cezaya çarptıramazsınız."

Herafin başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Dawnianlar gezegen birliklerinin yerel mahkemelerince verilmiş adli kararlara saygıyla yaklaşır, Kaptan Hürsu. Bunu geçen sefer de biliyordunuz, şimdi de biliyorsunuz. Eğer bunu yalnızca vakit kazanmaya çalışmak için öne sürüyorsanız, boşuna bir çaba olduğunu—"

"Geçen sefer size iki nedenle kabul gösterdim," dedi Hürsu, gözünü bile kırpmadan. "Biri, subayımın bana 'artık tek bir ölümden dahi sorumlu olmak istemediğini' bizzat beyan etmiş olmasıydı. Bu bile tek başına ele alındığında, cezalandırmaya çalıştığınız kişinin ilgili konuda tamamen rehabilite olduğunu ve verimli bir birey olarak topluma çoktan kazandırılmış olduğunu gösteriyor. İkinci nedenim, bahsettiğiniz ceza infazının neyi kapsadığı konusunda yeterli bilgi sahibi olmayışımızdı. Şimdi biliyoruz ki mahkemenizin kararı hem orantısız, hem de dengesiz sonuçlar içeren bir uygulamayı öngörüyor. Bu durumda kararın bir üst merci tarafından tekrar görüşülmesini ve ilgili adli toplantıda Dawnianların da bulunmasını talep etmek en doğal hakkımızdır."

"Bana başka seçenek bırakmıyorsunuz," diye hırladı Herafin. "Bundan sonra olacakların sorumluluğu tamamen size aittir."

"Tehditlerinizi kendinize saklayın, Kaptan Herafin. Eğer bizi gerçekten hukuka uygun davranmaya davet ediyorsanız, tamam, haydi bunu birlikte ve yolu yordamınca yapalım. Ama bu kisve altında kaba kuvvetle zorlama ve dayatmaya başvuracaksınız... İşte bunu hiç tavsiye etmem."

"Sahi mi?" dedi Herafin alayla. Kollarını çözmüş, ellerini beline koymuştu. "O pek rehabilite olmuş insan kasabınız, bu kez kendi uğruna kimlerin zarar göreceğini umursamaktan vaz mı geçti yoksa?"

"Bu sefer kararı o değil, ben veriyorum," dedi Hürsu. "İkide bir karşıma dikilip benden personelimin bir üyesini, hele de orantısızlığıyla insan haklarına aykırı infazlara maruz bırakmak amacıyla talep filan edemezsiniz. Anlaşıldı mı, Sayın Kaptan?"

"Evet," dedi Herafin, gözlerine buz gibi bir anlam yerleşerek. "Gayet açık. Yanlış tarafı tuttuğunuz için üzgünüm, Sayın Kaptan. Bunu siz istediniz."

Grekolu kaptanın hınç dolu görüntüsü üç boyutlu ekrandan kayboldu. Ama Hürsu, onun son anda parmağıyla belli belirsiz bir harekette bulunduğunu gözden kaçırmamıştı.

"Kalkanlar!" diye emretti, ilgili güvenlik konsolunun başındaki görevlisine seslenerek.

Greko kruvazörünün silahlarından çıkan ışınlar, Gentürk gemisinin son anda yüksek düzeye çıkarılan kalkan koruması tarafından karşılandı ve etkisizce dağıldı.

Bölüm 35

2591 - Dawnian Devriye Gemisi Turkuaz

Turkuaz'ın personel kamaralarından birine yerleşmekte olan Nesil, etrafını ilgiyle incelemekteydi.

"Şu nedir?" diye sordu, gözüne yabancı gelen bir objeyi göstererek.

"Hologram cihazı," dedi Arı. "Odanın içindeki ortamı katıksız bir orman manzarasına, veya herhangi bir gezegen yüzeyindeki yaylaya, plaja, hatta sualtı dekoruna büründürmek için kullanabilirsin. Veya aurora manzaralı bir uzay boşluğu dekoru ayarlayabilirsin... Artık aklına ne gelirse."

"İşte bu medeni birşey," dedi Nesil. Cihazın odayı büründürdüğü birbirinden çekici ortam imajlarını ardı ardına denemeye koyulmuştu. Görüntüye göre, arka planda hafif dalga sesleri, kanatlı hayvan cıvıltıları, böcek vızıltıları, rüzgarda yaprak hışırtıları, hatta balina sonarı bile duyuluyordu.

"Herşey insan beyninin kendini iyi hissetmesine göre ayarlanmış," diyerek gözlemini belirtti Nesil. "Öyle ya... Neden olmasın? Belki de medeniyet demek, kendini iyi hissetme ihtiyacının sorgulanmaması demek..."

Kamaranın kapısından melodik bir uyarı sesi yükseldi. Arı kapıya gidip açılması için komut verdi ve geleni karşıladı.

"Asteğmen Aree için haberleşme çağrısı," dedi bir görevli. "Kaptan Serra bağlantı kurmanızı bekliyor."

Elinde Arı için getirdiği yeni bir bileklik vardı. Genç kadın öncekini Reşat'a verdiğiinden beri, kendine yenisini edinecek vakit bulamamıştı. Boş durmakta olan bileğine yeni gelen cihazı taktı ve çalıştırdı. Sonra kamaradaki bilgisayar terminalinden Kaptan Serra'ya ulaştı.

Serra terminal ekranında belirdi. "Gentürk Güvenlik'ten haber geldi," dedi Arı'ya. "Grekolular. Bu kez Rehan."

"Koordinatlar?" diye sordu Arı. Aralarındaki iletişim neredeyse XND klonlarının kendi aralarındaki konuşmaları kadar özetti.

"Bu tarafa doğru geliyorlar," dedi Kaptan Serra. "Greko gemisi Dolfin saldırıya geçmiş. Kaptan Hürsu bize ulaşmaya çalışıyor."

Nesil, haberi dinleyen Arı'nın sanki bir darbe almış gibi irkildiğini görüyordu. Genç kadının ifadesi sertleşmiş, rengi solmuştu. "Konuğumuz?"

"Vakit yok," dedi Serra. "Ama destek yolda. Konuğumuza bilmesi gerekenleri ilet ve beni köprüde bul."

"Anlaşıldı Kaptan."

Arı terminalin başından kalktı, ayaklandı ve Nesil'e döndü. "Bu durumda en mantıklısı senin LANCET üssüne geri dönmen olurdu... Ama vakitsiz yakalandığımız anlaşılıyor."

Nesil kalbinin hızlandığını hissetti. "Tehlikede miyim?"

"Direkt olarak değil. Aslında senden çok benim için tehlike söz konusu... Dikkat çekmezsen Grekoların seninle bir alıp veremediği olmayacaktır. Ama onlarla uğraşırken senin güvenliğini gerekli düzeyde sağlayamayabilirim..."

"Ne istiyorlar senden? Rehan kim?"

"Anlatacağım," dedi Arı. "Ama önce beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Seni muhtemel bir çarpışmanın tam ortasına taşımak hiç hesapta yoktu. Önümüzdeki varta sırasında tehlikeyle karşılaşma olasılığın kabul edilebilir düzeylerin üzerine fırlayabilir."

"Ama benimle bir dertleri olmayacağını söylemiştin?"

"Burada olasılıklardan bahsediyoruz." Arı gözlerini Nesil'inkilere dikti. "Bak, senin bir numaralı önceliğin hayatta ve sağlam kalmak. Herhangi bir terslik çıkarsa, zor duruma girersen, yapman gereken şeyin LANCET'in transfer alanının çalışabileceği bir ortam bulup orada kalmak olduğunu sakın unutma."

"Tamam," dedi Nesil. "Merak etme, öyle yapacağım. Şimdi lütfen bana başının niye benimkinden daha çok belada olduğunu anlat..."

* * *

2591 - Gentürk Karakol Destek Gemisi Başak-1

"Mekim doğrusunu yapmıştı," dedi Rehan. Kaptan Hürsu'nun başında oturduğu konsola doğru eğilmiş, onu ikna etmeye çalışıyordu.

"Ona bu kadar insanın hayatını kendi adına tehlikeye atmama özgürlüğünü tanıdınız Kaptan," diye devam etti genç kadın. "Aynısını benden neden esirgediğinizi öğrenebilir miyim?"

"Çünkü Mekim'in başına gelenlerden kendimi sorumlu tutuyorum Asteğmen," dedi Hürsu, inatçı bir ifadeyle. "Aynısının tekrarına izin vermeyeceğim. Bu tıpkı siz

XND'lerin bir daha ölüme sebebiyet vermeme çabanıza benziyor. Ne yani, sorumluluk hissetme hakkı yalnızca size mi ait?"

"Yapmayın Kaptan," dedi Rehan, başını iki yana sallayarak. "Depresyonun tedavisi var, ama ölümün yok... Eğer personelden birinin bile—"

"Kimsenin öldüğü filan yok," dedi Hürsu. 'Orada dur,' der gibi ellerini kaldırmıştı. "Kalkanlarımız çalışıyor ve destek kuvvetle buluşma noktasına doğru son hızla ilerliyoruz. Biraz sabırlı ol ve güven bana, olmaz mı?"

O tam bunu söylerken, Başak-1'in tüm güvertelerini baştan aşağı sarsan bir darbeyi daha hissettiler. Dolphin'in gönderdiği torpidolardan biri daha isabet kaydetmişti. Hürsu güvenlik şefine doğru dönüp sonuç bildirmesini bekledi.

"Sekizinci ve onikinci güverteler arasında kalkan koruması yüzde altmış dokuza indi Kaptan," dedi görevli.

"Buluşma noktasına erişim?"

"En yakında Dawnian gemisi Drivara-3 var... Silahlı koruma menziline altı dakika yirmi yedi saniye kaldı efendim."

Rehan, Kaptan Hürsu'nun kendisine dönüp 'gördün mü?' dercesine baktığını gördü. Gentürlü kaptanı önceliklerini yeniden sıralamaya ikna edemeyeceğini anlamıştı.

Gemiden çıkmalıyım, diye düşündü Rehan. Herafin'in derdi benimle. Bir mekiğe atlayıp Başak-1'i terk edersem, Grekolular onları rahat bırakıp benim peşime takılacaktır.

Acele etme, dedi zihninin bir köşesinden yükselen bir ses. *Karar anı şimdi değil. Henüz vaktin var.*

Rehan beyninin ulaştığı derinliklerden kendisine uzanan yardım elini hissetti. En zor zamanlarında onun hep orada olduğunu hatırladı... Arkasının bu derece kullandığını farkedeli daha ancak birkaç yıl olmuştu...

Greko kruvazörü bu hızla zorlamaya devam ederse Başak-1'e büyük hasar verecek, dedi Rehan içinden. Bir daha ölüme sebebiyet vermemek için ne gerekiyorsa yapmamı isteyen sen değil miydin?

Bendim. Sendin. Ve diğerleriydi. Biz yok etmeyiz. Destekler ve kollarız.

Tamam, harika. İşte şimdi de şu çılgın Gentürkleri kollamam gerekiyor.

O çılgınlar seni yalnız bırakmayacak. Peşinden gelip başlarını daha çok belaya sokacaklar.

Ama...

Bekle.

Rehan soluğunu tuttuğunu farketti, yavaşça dışarıya üfledi. Pekala, diye düşündü. Patron sensin.

Genç kadın geminin yeni bir torpido darbesiyle daha sallandığını hissetti. Tutunarak haberleşme konsolunun yanına ilerledi.

Herafin'in gözünü dava hırsı bürümüş durumda, diye düşünüyordu bir yandan. Böylesine

kilitlenmiş birini hedefinin peşinden ancak tek bir şey ayırabilir: En az onun kadar istediği bir başka hedef görmek.

Haberleşme ünitesini çalıştırdı ve bir mesaj oluşturup Arı'ya iletmek üzere gönderdi.

Bölüm 36

Dawnian Devriye Gemisi Turkuaz

"Unut bunu," dedi Kaptan Serra. "Pozisyona girmek için zaten Turkuaz'dan daha hızlı hareket edemezsin."

"Ama Başak-1'e zaman kazandırabilirim," dedi Arı. "Rehan'ın tahminine göre Greko gemisinin dikkatini yarım dakikalığına bile dağıtabilirsem, Kaptan Hürsu'nun personelinin sağkalımı açısından çok şey farkedecek."

"Bunca uğraşmayı Rehan'ı Herafin'e kaptırmamak için vermiyor muyuz, Asteğmen?" diye sordu Serra, parlak gri gözlerini hayretle Arı'ya çevirerek. "Onu kurtarmak için seni yem yapmak hangi mantığa sığacak?"

"Herafin'in eline XND kaptırmama işini can kaybı vermeden başarmamızı sağlayacak efendim," dedi Arı, hiç duraksamadan. "Hem bizimkilerden, hem de Greko kruvazörü personelinin kayıp yaşanmaması, Rehan ve benim için önemli. Ne kadar çok noktaya dağılırsak, zamanlama açısından o kadar ince marjlara hakim olabiliriz."

Eğer hâlâ Equidnus için çalışıyor olsaydı, Arı'nın başı bu yaklaşımı aktarırken bile derde girebilirdi. Çünkü söylediklerinden, karşılarındaki düşmanın verebileceği kayıpları da engellemek istediği anlamı çıkıyordu.

Ama neyse ki Dawnianların bağdaşmakta hiç de güçlük çekmeyeceği bir düşünce tarzıydı bu. Ne de olsa meslek hayatlarının büyük bölümü, galaksideki insanların 'kendi iyi taraflarını kendi kötü taraflarından koruyacak' mekanizmaları çalışır tutmakla geçiyordu.

"Pekala," dedi Serra. "Beni ikna ettin. Üç numaralı hangardaki Omega kanadını al."

"Kaptan," diye seslendi haberleşme görevlisi, tam o sırada. "Albay Genc sizinle görüşmek istiyor."

"Ekranıma gönder."

"Merhaba Kaptan Serra," dedi Albay Genc'in ekrandan gülümseyen yüzü. "Meşgul olduğunuzu görüyorum, direkt konuya gireceğim. Konuğumuzun nerede olduğunu sorabilir miyim?"

"Kamarasında efendim," dedi Arı, Serra'nın yanında belirerek. "Kendini soyutlanmış hissetmemesi için ona bilgisayar terminalinden olayları nasıl takip edebileceğini gösterdim. Ayrıca ihtiyacı olduğunda benimle veya diğer görevlilerle nasıl bağlantı kurabileceğini de biliyor."

"Bu çok iyi Asteğmen," dedi Albay. "Ama yine de onun fazla uzun süre yalnız bırakılmasını tavsiye etmiyorum. Meraka veya paniğe kapılıp yanlış bir harekette

bulunabilir."

Serra mesajı almıştı. "Anlaşıldı Albay," dedi. "Onun yanına birini göndereceğim."

Görüşme biter bitmez Arı'ya döndü, ona başıyla 'gidebilirsin' hareketi yaptı... Ve Arı köprü kapısından hızla dışarıya fırlamak üzereyken ardından seslendi. "Asteğmen..."

Arı durakladı. "Evet Kaptan?"

"Yok birşey," dedi Serra. "Sadece... Dikkatli ol."

* * *

Gentürk Karakol Destek Gemisi Başak-1

Greko kruvazörü Dolfin'den gelen son torpido, Başak-1'in sekizinci ve dokuzuncu güvertelerini delip geçti.

Başak-1 bu kez bir başka sarsılmış, gövde boyunca akım sıçramalarından dolayı baskı altına giren devrelerden ortalığa kıvılcımlar saçılmıştı. Ancak aldığı ilk darbelerden sonra o güverteler personel tarafından boşaltıldığından dolayı, can kaybı yaşanmadı.

Yine de Rehan'ın yüreği ağzına gelmiş, alt güvertelerden rapor gelene dek kulaklarına kadar ateş bastığını hissetmişti. Kontrol ekranlarından birine koşup Drivera-3'ün pozisyonunu kontrol etti.

Mevcut manevra rotalarına ve hızlarına göre Başak-1 ve Drivera-3, yirmisekiz saniye içinde birbirlerinin koruma alanına girebilecek ve Dolfin'in karşısında caydırıcı bir cephe oluşturabileceklerdi.

Ama Dolfin'den gelecek yeni torpido atışları için bu çok uzun bir süreydi. Bu da belki Başak-1 mürettebatı arasında, şu andan itibaren yaşayacak yirmisekiz saniyeden az vakti kalmış birileri olabileceği anlamına geliyordu.

Rehan önündeki ekrana, Başak-1'in anlık diyagnostik haritasını açtı. Herafin'in bir sonraki torpidosunun nereyi hedefleyeceğini tahmin etmeye çalıştı. Ancak olasılıklara dahil olan tüm güverteleri boşaltma emri verdirtmesi imkansızdı.

Olamaz, dedi kendi kendine. Buradan bir çıkış yolu olmalı! Gözden kaçırdığım nedir?

Çevre uzayı tarayan sensörlerden gelen yeni veriler çekti dikkatini. Hiç beklemediği bir açıdan yardıma koşan küçük ve hızlı bir gemi fark etmişti.

Yeni gelen uzay aracı, daha hiper devrelerini tam susturamadan ateşe başladı. Salvosu direkt olarak Dolfin'in silah sistemlerini ve kuvvetli kalkan koruması altındaki köprüsünü hedef alıyordu. Galakside Dawnianların düşünce biçiminden zerre kadar haberi olan herkes için, manevranın verdiği mesaj açıktı: 'Ateşi kesin. Ve bunu birilerinin canı yanmadan önce yapın. Yoksa olacaklar hiçbirimizin hoşuna gitmeyecek.'

"Kim o?" diye sordu Kaptan Hürsu, yaklaşmış Rehan'ın omuzunun üzerinden ekranı inceleyerek. Beklenmedik yardım onun da içini rahatlatmış, yüzünü aydınlatmıştı.

Rehan, yeni gelenin haberleşme bağlantısı kurmaya çalıştığını fark etti ve hemen yanıt verdi. "Burası Gentürk Karakol Destek Gemisi Başak-1. Destek için teşekkürler."

Yanıt veren ses de, ekranda beliren görüntü de Rehan'ınkinin aynısıydı. "Rica ederim. Burası Uğurböceği."

"Mekim!" dedi Rehan hayretle. Yüzüne boydan boya bir gülümseme yayıldı. "Sen de nereden çıktın, seni depresif mızımız XND klonu?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim şekerim," dedi Mekim. "Destek pozisyonu alıyorum. Üç saniye. Drivera-3 yedi saniye içinde, Omega kanadı bir saniye içinde formasyona girecek."

"Hangi Omega kanadı," diye sordu Rehan, alıcı ekranlarını gözleriyle tarayarak.

"Turkuaz'ın Omega kanadı," dedi Arı'nın haberleşme kanalında devreye giren sesi. Ortalama mekiklere göre iri boyutlu, ağır silahlanmış özel kanat aracı hemen ardından görüntü alanına girdi. Dolfin'i teğet geçerken bir salvo da o gönderdi.

Bu arada Greko gemisi de kendini yeni gelen sürprizlere göre ayarlamıştı. Geriye Uğurböceği tarafından vurulmadan kalmış nesi varsa hepsiyle karşı ateşe başlamıştı.

"Hareket paternini tamamlıyorum," dedi Arı, ancak bir mekiğin yapabileceği keskin manevralarla isabet almaktan kurtularak. "Haydi millet. Şu hınçlı Grekoluyu uslu durmaya ikna edelim."

Birkaç saniye içinde, Drivera-3 ve Turkuaz da normal uzayda belirdi ve formasyona katıldı.

Karşısında savaş kabiliyetine sahip irili ufaklı beş gemiyi yekvücut halde bulan Herafin için, davasını hiç değilse ertelemekten başka çare kalmamıştı.

* * *

Bir kaptan asla gemisini terk etmezdi... Ama bu durum farklıydı.

Kaptan Herafin, Dolfin'in yönetimini ikinci kaptanına emanet etmiş ve bir mekiğe atlayıp uzaya çıkmıştı. Kalkanına kamuflaj paterni yüklemiş, uzay akıntılarının ve asteroid yapılarının ardında olabildiğince saklanarak hedefine yaklaşmaya çalışmaktaydı.

Herafin şimdiye dek yaptıklarını daima yasal sınırlar içinde tutmaya özen göstermişti. İçinde yanan intikam hislerini tatmin etmek için daima, kimsenin sorgulama zemini bulamayacağı meşru yollar üzerinden hareket etmişti.

Bu kez nasıl olup da kendini çizgiyi aşmış halde bulduğunu düşünüyordu şimdi. Yolda bir yerde kendini hırsına kaptırarak ipin ucunu kaybetmiş, fazla bastırmıştı. Hükümetlerinin barış ve karşılıklı ittifak anlaşmaları içinde bulunduğu Gentürk halkının bir gemisine karşı, hukuki temeli tartışmalı sayılabilecek yorum farklarına dayanarak silahlı saldırıda bulunmuştu...

Gentürk gemisi ise provokasyona gelmemiş, karşı saldırıya girişmemiş, acil savunma haricinde Dolfin'e karşı tek erglik enerji bile salıvermemişti. Aralarında yaşanan uzun

kovalamacadan sonra, artık vakanın Kaptan Herafin açısından anlık bir değerlendirme hatası olarak kayda geçmesi de imkansızdı.

Bu olay, üniformasını taşıdığı Greko Uzay Güvenliği'nin disiplin kurulu tarafından ele alındığında büyük olasılıkla onu, kendi gemisini ve personelini kişisel bir dava uğruna tehlikeye atmaktan dolayı suçlu bulacaklardı. Herafin'i tanıyan ve destekleyen çevrelerin nüfuzu, aralarında Dawnianların da bulunduğu müttefik kuvvetlere kadar uzanan böyle bir olayı hafifleterek sunmaya yetmeyecekti.

Herafin'in kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bu kadar yakınına geldikten sonra, XND klonlarını da elinden kaçırmayı ise düşünmeye bile dayanamıyordu.

Mekim aslında ucuz kurtulmuştu. Arı ve Rehan, bu olay sayesinde elinin ucuna kadar gelmişti işte. Herafin eğer yasal sınırları gözetme derdinden sıyrılırsa, daha sonra Serin ve Aura'nın da peşine düşecek... Ve yaşayan beş XND klonunu da doğduklarına teker teker pişman edecekti.

Bölüm 37

Dawnian Devriye Gemisi Turkuaz

Nesil, Kaptan Serra'nın kendisine eşlik etmesi için göndermiş olduğu danışman ile birlikte Turkuaz'ın dinlenme salonuna geçmişti.

Genç kız diğer subaylar ve personelle tanışıyor, çevresinde ne varsa gözlemleyerek ve inceleyerek vakit geçiriyordu. En çok nefesini kesen ise, dinlenme salonunun geniş ve dayanıklı pencere panellerinin diğer tarafında uzanan uçsuz bucaksız açık uzayın manzarası olmuştu. Ona sanki insan bu manzaranın karşısına geçip saatlerce hiç sıkılmadan izleyebilirmiş gibi geliyordu.

"Hangisi Greko gemisi?" diye sordu yanındaki danışmana. Genç adam parmağıyla, pencerelerin manzara alanının neredeyse dışına kaymak üzereymiş gibi duran Dolfin'i gösterdi.

Dolfin kalan silahlarını çoktan geri çekmiş, bekleme konumuna geçmişti. Olay sırasında uzayda karşı karşıya gelen irili ufaklı altı geminin hiçbiri, şu anda kırmızı alarm veya saldırı durumunda değildi. Müttefik kuvvet gemileri bölgeye durum değerlendirmesi yapmak üzere intikal etmişti. Tarafların beyanlarını ve sensör kayıtlarını toplamaya, gerekli tutanakları hazırlamaya başlamışlardı.

Mekim'in kullandığı Uğurböceği, Turkuaz bünyesinde sığabileceği tek iniş pisti olan bir numaralı hangara yerleşmişti. Kaptan Serra, ani refleks verilmesi gerekebilecek bir ihtimali düşünerek Uğurböceği ile hava kilidi bağlantısına girmeyi tercih etmemiş, onun yerine küçük gemiye iniş izni vermişti. Aynı şekilde Arı da Omega kanadını üç numaralı hangardaki yerine geri indirmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Nesil, görüş alanında salınan diğer gemileri seyrederek.

"Prosedür işleyecek," diye yanıtladı danışman. "Tüm ilgili hükümetlerin adli temsilcilerinden oluşan bir konsey toplanacak ve şu anda hazırlanmakta olan dava dosyasıyla ilgili bir ön görüşme yapacak."

Bir ara Nesil, personelden birinin, yanındakini dirseğiyle dürtükleyerek kapıya doğru işaret ettiğini fark etti. "İyi bak," diyordu adam arkadaşına. "Her zaman bunların üçünü birden bir arada göremezsin."

Nesil onların bakışlarını takip ederek kapıya döndü ve içeriye girmekte olan XND klonlarını gördü. İşte bu genç kız için bir başka yepyeni manzaraydı.

Arı Omega kanadına atlayıp uzaya çıkmadan önce Nesil'e neler olup bittiğini kısaca anlatırken, General Sinnon'dan da bahsetmişti. Onun emriyle yaratılan yirmiden fazla XND embriyosunun, yalnızca dokuzunun hayatta kalıp büyüebildiğini öğrenmişti Nesil. Onların da dördünün henüz çok gençken hayatını kaybettiğini, geriye yaşayan beşinin kaldığını da öyle.

Nesil o an karşısında beliren üç klonu ilgiyle izledi. Hepsinin aynı kişinin genetik yansımaları olduğu yeterince belliydi. Ama yine de aralarında, biraz yakından tanıyan birinin ayırdedebileceği farklar da yok değildi.

Örneğin Arı'yı, elini dalgınca karnına götürüp hâlâ tam iyileşememiş olan yarasına bastırmasa da tanıyabilirdi Nesil. Gözlerinin altına koyu gölgeler düşmüş, hızla kilo kaybetmiş, hüzünlü bakışlı olanı, herhalde başı ceza nano-çipleriyle derde giren Mekim olsa gerekti.

Aura adındaki klon kendisini gen düzeyinde transformasyona uğratan bir hematofille karşılaşır yeraltına çekildiğine... Serin de şifacı partneriyle birlikte galaksiyi dolaşmakta olduğuna göre... Kapıdan girenlerin üçüncüsü ve dünya yansa umursamayacakmış gibi görüneni de herhalde Rehan idi.

Üç klon, göz göze geldikleri subaylara ve personele başlarına selam vererek doğruca Nesil'in ve danışmanın oturmakta olduğu masaya yaklaştı. Birer sandalye çekip oturdular.

"Dur tahmin edeyim," dedi Rehan sırtarak. "Göz kulak olmamız gereken yaramaz kız bu, öyle mi?"

Nesil ve danışmanı birbirlerine baktı. Sonra genç kız gözlerini Arı'ya çevirdi. "Ne?"

"Turkuaz ile bağlantı kurar kurmaz Mekim'in ilk işi, senin ne yaptığını sormak oldu," dedi Arı. "Nedenini tahmin etmek ister misin?"

"Bilmem?" dedi Nesil, Mekim olduğunu düşündüğü klona bakarak. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır," dedi Arı. "İlginç olan da orası zaten. Tahmin et bakalım, kendi köşesinde psikolojisiyle boğuşmakta olan Mekim ile kim bağlantı kurup, böyle bir olayın ortasına hangi nedenle göndermiş?"

Nesil'in kurabileceği tek bir bağlantı vardı. "Albay Genc mi?"

Mekim başıyla onayladı. "Benim buraya yetişmem başlı başına bir zaman operasyonu. Anladığım kadarıyla bir önceki gerçeklikte gizlice Omega kanadına sızmış ve Arı ile birlikte uzaya çıkmışsın. Herafin kanat pilotunun Arı olduğunu farkedince, dosdoğru

sizin üzerinize hücum etmiş ve ikinizi de ele geçirmiş."

Nesil duyduklarını büyük bir şaşkınlıkla karşıladı. "Ben mi gizlice uzay aracına sızmışım? Vay be..." Sonra durakladı genç kız. "Aslında aklımdan geçmedi değil..."

Danışmanın kendisine ilginç bir bakış attığını fark etti sonra. "Hay aksi... Sizi de zor durumda bırakacakmışım demek ki... Çünkü bir ara gerçekten düşündüm— Yani hem ben, hem Doğay, Arı'ya çok şey borçluyuz... Onun yakınında olup bir şekilde yardım etmek isterdim... Ve buradaki zamanım herhalde sınırlı. Herşeyi görmek ve mümkün olan en uç noktaya kadar gitmek için büyük bir istek duydum..."

"Yeterince büyük bir istek duyduğun anlaşılıyor," dedi Arı. Hem yandan çarklı bir ifadeyle gülümsüyor, hem de Nesil'in düşündüklerinden duyduğu kaygıyı tavrında hissettiriyordu.

Başını hafifçe Nesil'e doğru eğerek açıklamaya devam etti. "Albay Genc önce Mekim'i gönderip, hem bizim çarpışmanın odağından uzaklaşmamızı sağlamış, hem de saniye farkıyla cephemizi güçlendirerek Başak-1 ve Dolfın personelinin negatif ve kayıp sayısını azaltmış. Ama bu seni kurtarmaya yetmemiş, çünkü Herafin bir mekiğe atlayıp tekrar Omega kanadını hedef almış. LANCET sistemi üzerinden durumdan haberdar edilen Albay, bu kez daha geriye gidip ikinci bir bağlantıyı bizzat kurmuş... Senin acarlıklarının önünü alacak bir görevliyi yanına göndertmek üzere Kaptan Serra ile görüşmek için."

Rehan 'seni yaramaz' der gibi bir ifadeyle gülmekteydi. Danışman ise Nesil'i yeni bir gözle inceler gibi bakıyordu.

Genç kız iki elini 'dur' dercesine kaldırdı. "Tamam, tamam... Anladım. Mesaj alınmıştır. Bundan sonra uslu durmaya çalışırım— Ama başarabilir miyim, hiç bilmiyorum, haberiniz olsun. Görmek istediğim o kadar çok şey var ki..."

Nesil masadaki herkesin bıyık altından güldüğünü farkederek hafifçe kızardı. Birden tepesi atmıştı. "Haydi ama," dedi. "Yerimde olsaydınız siz ne yaptınız, doğrusu çok merak ediyorum."

"Hiç değilse tutamayacağı sözler vermiyor," dedi Rehan sırtarak.

"Üstelik haklı da," diye ekledi danışman. "Ben de olsam zamanımı herşeyi merak ederek ve karşılaştırmalar yaparak geçirmek isterdim..."

Sonra Nesil'e döndü. "Kendimizi direkt olarak acil bir durumun içinde bulmamız senin açından şanssızlık olmuş... Ama sanırım bu noktadan sonra sana daha çok yardımcı olabiliriz."

"Örneğin şu anda en çok merak ettiğin şeyden başlayalım," diye ekledi Arı, bilekliğine bakarak. "Üç saat içinde gece mesaisi başlıyor ve benim nöbetim yok."

Nesil'in hemen ilgisi çekilmişti. "Gece mesaisi mi? Bir uzay gemisinin gecesiyle gündüzünü birbirinden nasıl ayırıyorsunuz?"

"Ayırmıyoruz," dedi Arı. "Ama çalışma saatleri ve vardiyaları insan bünyesinin biyolojik ritmine uyumlu biçimde düzenleniyor. Yoksa kimseden işinde uzun vadeli dikkat veya verim bekleyemezdik."

Rehan parmağıyla Arı'nın karnına doğru işaret etti. "Ritm dedin de... Eğer o yara

iyileşecekse, senin biraz dinlenmen gerekmiyor mu? En son ne zaman uyumuştun? Geçen sene bu zamanlar mıydı?"

"Abartmayalım lütfen," dedi Arı. "Daha şurada en fazla altı ay oldu."

"Anlaşıldı," dedi Nesil ve Arı'ya döndü. "En çok neyi merak ettiğime birden karar verdim. Gelip senin kamaranın nasıl bir yer olduğunu görebilir miyim? Hem gitmişken sen de biraz dinlenmiş olurdun... Merak etme, o sırada uslu duracağıma söz veriyorum."

"Yapma yahu?" dedi Rehan, Nesil'in ilgisinin hoşuna gittiğini belli eden bir ifadeyle. O yaralanma sırasında genç kızın da orada olduğunu, hatta gayet içgüdüsel bir hareketle Arı'ya yardımcı olmaya nasıl uğraştığını hatırlamıştı.

"Herhalde senin odadaki bilgisayar terminali de her yere ulaşıyordur," diye tahmin yürüttü Nesil. "Onunla araştırma yaparak oyalanırım."

"Benim şu anda Turkuaz'da kamaram yok," dedi Arı.

"Ama benim var," diye ekledi Rehan. Mekim'e döndü sonra. "Senin dönmek için acelen var mı?"

"Terapi seansına yetişsem iyi olur," dedi Mekim. "Ama bittiğinde yanınıza dönerim."

Danışman sandalyesini hafifçe iterek ayağa kalktı. "Öyleyse karar verilmiş gibi görünüyor... Madem öyle, ben de gidip yarım kalmış olan bir işimi tamamlayayım. Bana tekrar ihtiyacınız olursa haber verin."

Kaptan Serra'nın çağrı sinyali bilekliklerinden yükseldiğinde, iki XND klonu ve Nesil koridordan yürümüş, Rehan'ın kamarasının kapısına gelmişlerdi.

"Dinliyoruz Kaptan," dedi Rehan.

"Herafin'in kayıp olduğu rapor edildi," dedi Serra. "Dolfin'de değil ve nereye gittiğine dair hiçbir kayıt yok. Her yerde olabilir. Dikkat edin."

"Anlaşıldı Kaptan—"

Rehan cümlesini tamamlayamadı.

O da, Arı da, buldukları koridora açılan bir yan koridordan hızla fırlayan gölgeyi hissettikleri anda, saldıranın kim olduğunu tahmin etmişlerdi.

Eğer Herafin kendine hedef olarak XND klonlarından birini seçmiş olsaydı, olay çok farklı gelişecekti... Ama saklandığı yerden onların gelişini takip ederken, Nesil'in 'korunan kişi' olduğunu sezmiş ve taktik olarak direkt ve önce onu ele geçirmeye yönelmişti.

Genç kız hafif bir çığlık attı, kaçmak için hamlede bulundu... Ama bir an sonra Herafin'in kolu boğazına dolanmış, silahının ucu böbreğinin üzerine dayanmıştı bile.

Bölüm 38

Herafin, Nesil'i sıkıca kendine doğru bastırarak koridor boyunu kontrol etti.

Henüz gelen giden yoktu, ama her an olabilirdi. Herafin XND klonlarının ani bir harekette bulunabileceğini göz önünde tutarak, biraz uzakta durdu ve başıyla ikisine de içeri girmelerini emreden bir hareket yaptı. Onların ardından kendisi de sıkıca tuttuğu Nesil ile birlikte kamaraya daldı.

Kamaranın kapısı Herafin'in ardından kayıp kapandı. Fırça saçlı, atletik vücutlu kadın, Nesil'in boğazına dolanmış olan kolunu iyice sıkıp, elindeki silahı genç kızın beline bastırarak onun acıyla inlemesini sağladı. Karşısındaki iki delifişek XND klonunu hiçbir şekilde hafife almıyordu... Ve onları çizgide tutmak için böyle bir koz bulmuş olmaktan dolayı kendini çok şanslı hissetmekteydi.

Önce güçlü ve formunda görünen klonu etkisiz hale getir, dedi kendi kendine. Sonra eğlenmeye diğerinden başlarsın.

Bir sandalyeyi ve Rehan'ı işaret edip Arı'ya baktı. "Bağla onu," diye emretti. "Sıkı olsun. Gevşek yakalarsam bu ufaklığı harcarım."

Arı söyleneni yerine getirdiğinde, Herafin ona uzağa çekilmesini işaret etti. Nesil'i de beraberinde sürükleyerek yaklaştı. Rehan'ı sandalyeye sabitleyen bağları kontrol etti.

Sonra biraz ötede bir başka sandalyeye Nesil'i de oturttu ve kendi elleriyle bağladı. Genç kızın gözleri iri iri açılmış, solukları sıklaşmış, beti benzi atmıştı. Fena halde ürktüğü, ama kendini ürküntüsüne kaptırmamaya çabaladığı belli oluyordu.

Herafin silahını Nesil'e doğru tutarak Arı'ya yaklaştı... XND klonlarının gözlerinde korku veya herhangi bir zayıflık belirtisi görmeyi beklemiyordu. Onların böyle durumlarda kendilerini belli etmemeye doğduklarından beri programlandıklarını biliyordu.

Ama yine de hem sandalyeye bağlı oturan Rehan'ın, hem de ayakta dikilmekte olan Arı'nın halinde, Herafin'e garip gelen birşeyler vardı. Grekolu kadının gözleri dikkatle kısıldı.

Eli hızla kalktı, Arı'nın gırtlakını buldu, diğer eli klonun göğsüne yaslandı, yüklenip onu yarım metre arkasındaki duvara büyük bir kuvvetle yapıştırdı. Herafin klonun boğazından kurtulan hırıltılı inlemeyi dinledi, elindeki silahı karnına dayadı. Arı yüzünü buruşturmuş, orantısız bir acı ifadesiyle vücudunu kasmıştı.

Karnında birşey var, diye düşündü Herafin. Arı'nın giysisinin ön tarafını yakasından tuttu ve beline dek yırttı. Boydan boya dikine uzanan derma-plastı gördüğünde dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bak sen şu işe... Orta yerinden defektlisin demek ha?"

Elinin altındaki klonun ne kadar mukavemeti kaldığını merak ediyordu şimdi. Önce yumruğunu sanki yaranın üzerine indirecekmiş gibi kaldırdı... Sonra derma-plastı yırtıp çekmeye niyetleniyormuşçasına bir ucundan kavradı. Gözlerini Arı'nın kılere dikmişti.

Derken garipliğin ne olduğunu çözmeye başladı.

Arı ona karşı koymuyordu.

XND klonu, boğazına yaslanmış kolun baskısı altında kesik kesik soluk alıp veriyor, ama genzinden kurtulan sesleri durdurmaya çalışmıyordu. Herafin'in bakışlarına karşılık veren veya yumruğuna dikilen gözlerinden, durumla bağdaşmayan sakin bir kabullenmişlik yansiyordu. Ne iki yanında boşta duran, acıyla kasılıp yumruk haline gelmiş ellerinde, ne de vücudunun başka herhangi bir kasında Herafin'e karşı en ufak bir hareket vardı.

Herafin kaşlarını çattı, sandalyeye bağlı halde olanları izleyen Rehan'a baktı. İki klon da baştan beri ona meydan okumamıştı. Psikolojik saldırıda bulunmamış, gövde gösterisi yapmamışlardı. İstifleri bozulmamış gibi davranmaya bile çalışmıyorlardı.

Kendi kendine hatırlattı: Onlar, ölüm makinesi olmak üzere yaratılıp eğitilmiş ve ortalığa salınmış birer canavardı... Yaşları ilerledikçe kendilerini daha iyi kamufle etmeyi öğrenmiş, dostlar edinip iyice topluma karışmışlardı. Ama yine de Herafin onların ciğerini biliyordu. Neler yapabileceklerini gözleriyle görmüş ve asla unutmamıştı.

Birden öfkesinin tekrar kabardığını hissetti. Arı'nın yarasının üzerine ardı ardına iki yumruk attı. Sonra hızını alamayıp bir de diz geçirdi. Elinin altındaki klonun kopardığı keskin çığlığın arasına, Nesil'in öfke ve korkuyla karışık tepki patlaması karışmıştı.

Herafin dişlerini sıktı. Eksik birşeyler olduğunu hissediyor, ama tam tanımlayamıyordu.

Kolunu klonun boğazından çekti... Silahını bile doğrultmadan geriye doğru bir adım attı.

Arı'nın başı duvara doğru yaslanmış, gözleri acıyla yumulmuştu. Sırtı duvara yaslı halde aşağıya doğru kayd, hırıltıyla inleyip yere oturdu, başı önüne doğru düştü.

Herafin bu kez yumruğunu bir mobilyaya geçirdi. Tekmeleyip yumruklayarak modülü devirdi, kapaklarını parçaladı. Erkek kardeşinin intikamını almak, kendini daha iyi hissetmesine yetmiyordu. Katilleri cezalandırmakta aradığı rahatlamayı bulamıyordu.

Birden irkildi. Döndü. Karşısında Rehan'ı gördü. Klon kendini sandalyeden çözmeyi başarmıştı.

Herafin refleksif bir hareketle vücudunu defans duruşuna soktu.

Derken Arı'nın kendini toparladığını, duvara tutunarak ayağa kalktığını gördü. XND klonları acıya karşı dayanıklı değildi... Ama nedense bu onları gerektiği kadar ürkütüyordu. Acı bitene dek sabırla bekliyor, sonra yine hiçbir şey olmamış gibi saldırıya geçiyorlardı.

Herafin kendini ciddi bir karpışmaya hazırlayarak bir Arı'ya, bir Rehan'a baktı...

... Ve onların hiç de saldırmaya filan niyetlenmediğini fark etti. Sandalyeye bağlıyken veya elinin altında duvara yapışmışken üzerlerinde nasıl bir hâl, gözlerinde nasıl bir bakış varsa, şimdi de aynısı vardı.

Herafin, cezasının infazı sırasında Mekim'in de benzer bir tepki verdiğini hatırladı.

Bu lanet olasılar kendilerini suçlu hissediyor, diye keşfetti hayretle. Geçmişte bizlere yaptıklarından memnun değiller... Hatta belki utanıyorlar!

Ama ben onların edepsizce sırtıp beni öfkeliendirmelerini istiyorum... Acı çekerek ölmeyi haketmelerini istiyorum!

Grekolu kaptan döndü, parçalanmış modüle bir tekme daha savurdu. Ardından vücuduna hız verdi, dönerek Rehan'a yaklaştı ve göğsüne müthiş bir döner tekme indirdi.

Rehan geriye doğru uçtu, yere serildi. Acı şokunu atlatmak için bir an bekledi... Sonra yine ayağa kalktı. Duruşu, ifadesi yine aynıydı. Bakışlarında öfke değil, yalnızca temkin ve hüznü vardı... Kendisinin yaratmadığı, ama içinden de çıkamadığı o ikilemin hüznü.

Hâlâ bağlı halde oturan Nesil, soluğunu tutmuş halde olanları izlemekteydi. Üçünün

birbirine kilitlemiş halde dikildiklerini görüyor, ortada fiziksel olduğu kadar psikolojik bir mücadele olduğunu tüm benliğiyle seziyordu.

Zihninin sanki bütün bu olanları dışarıdan izlemiş gibi hissettiği bir köşesi ise önemli bir gerçeğin farkındaydı: Eğer kendisine bir zarar gelecek olsaydı, LANCET üssündeki operatörler bu odadaki sahnenin yaşanmasını mutlaka önlemiş olurdu. Belki daha koridordayken müdahale ederlerdi, hatta belki daha da önce... Nesil bu yüzden kendini güvende hissediyordu. Ama odadaki diğerleri için aynı garanti herhalde sözkonusu değildi.

Birden kamaranın kapısı yana kayıp açıldı.

Hızla hareket ederek içeriye giren güvenlik elemanları, önce Herafin'in silahını elinden aldı. Ardından aralarından biri Nesil'e yaklaşip bağlarını çözmeye koyuldu.

Sonra Kaptan Serra, elinde kendi silahıyla kamaraya daldı. Mekanın içine şöyle bir göz gezdirmesi, olup bitenlere dair birçok ayrıntıyı yakalamasına yetmişti. Herafin'e döndü ve onu baştan aşağıya süzdü.

Sonra iki kaptan göz göze geldi. Serra, Grekolu kaptanın kafasını toparlayabilmek için çaba harcadığını hissetti. Anlaşılan kadın kendi içindeki birşeylerle yüzleşmiş, daha önce farkında olmadığı verilerle karşılaşmıştı.

Görevlilere Herafin'i geminin hapisanesine götürmeleri için işaret etti Serra. Onu yetkililere teslim etmeden önce biraz düşünmesi için süre tanımak istiyordu.

Herafin kamaradan çıkarıldıktan hemen sonra Rehan, Serra'ya yaklaşip sordu. "Nasıl anladınız Kaptan?"

"Mekiğini buldum," dedi Serra. "Yüzey sensörlerimizde kör nokta oluşturacak kadar tahribat yaratıp, aracını sırtımıza manyetik klemplerle park etmiş. Uzay elbisesiyle içeriye sızmış, elbisesini bizimkilerin arasına kamufle edip bırakmış. Bizimle ne işi olacağını düşünürken, sizinle ilgili bağlantıyı kurmam zor olmadı."

"Teşekkürler Kaptan," dedi Arı öteden. Yine duvara yaslanmıştı.

"Çok geç kalmadım umarım?" diye sordu Serra, kaşları çatılarak. Görevlilerden birine sedye getirmesi için talimat verdi. Arı'nın hâli pek de iyi görünmüyordu.

Nesil kollarını ovuşturarak yanlarına geldi. "Güya buraya onu dinlendirmeye gelmiştik," dedi genç kız. "O yara içeriye doğru kanamaya filan başlamış olabilir. Ben zaten onun ayakta dolaşip iş yapabilmesine bile şaşıyordum... Bir de üzerine hırpalanıp darbe alması hiç hesapta yoktu doğrusu."

Kaptan Serra ona döndü. "Sen iyi misin peki?"

"Ah, evet," dedi Nesil. "Bende birşey yok. Olsa herhalde Albay Genc çoktan devreye girmiş olurdu."

"Ben de ona benzer birşey düşünüyordum," dedi Rehan. Gözü Arı'nın üzerindeydi. "Herafin ile pekala ciddi bir kapışmaya girişebilirdik ve Nesil arada kalırdı... Onun hazır Nesil gibi bir rehine bulup bizi böylesine kısıvrak yakalamışken... Yani fırsatı daha iyi değerlendirmemesine şaşıyorum."

Nesil gözlerini Rehan'inkilere dikti. "Asteğmen... Hadi ama, yeme beni. Herafin'i

duraklatan neydi bilemem, ama bana öyle geliyor ki, sizin Herafin'e karşılık vermemenizin tek nedeni ben değildim. Denklemim içinde ben olmasaydım da benzer bir tepki verecektiniz. Hadi şimdi gözümün içine bak ve bana yanıldığımı söyle, ben de inanayım."

Rehan'ın kaşları bir an için hafifçe çatıldı. Onun gözle görülür şekilde durakladığını farkedene Serra sordu.

"Nesil'in gözlemi doğru mu, Asteğmen? Sizi bloke eden başka bir etken daha mı vardı?"

Arı duvara yaslandığı yerden yanıtladı. Ağrısı yer yer soluğunu kestiği için konuşması rahat değildi, ama sesi kararlı çıkıyordu.

"Eğer Herafin'e geri saldırsaydım... onu öldürürdüm. Elimden çıkacak darbelerin... fazla tarafını... kontrol edemeyeceğim hissi... vardı içimde. Ama yağma yok... Bir daha kimse... bana kimseyi... öldürtemeyecek. Ne Herafin... ne de bir başkası."

Kaptan Serra birden kendi çocukluğundan gelen anıların çağrışımıyla sarsıldı.

"Sizi sefil XND parçaları," diye mırıldandı, yüzünde ikisiyle de gurur duyduğunu belirten bir gülümseme belirerek. "Sizin orijinaliniz de böyleydi... Logan'ın ne kadar üstüne varırsam varayım, tutardı kendini. Ben de onun ödeğin teki olduğunu düşünürdüm. Ama o da aslında benden çok kendi yapacaklarından çekinirdi..."

O sırada sedye geldi, Serra yana kayıp sağlık görevlisine yol verdi. Arı sedyeye yatırıldı, sağlık görevlisi tekerlekli robot sedyenin kontrollerini programlayıp revire doğru yola çıkardı.

Rehan bir an için onların ardından baktı, sonra Serra'ya döndü. "Kaptan... Nesil'i bir süre için size emanet edebilir miyim? Herafin ile yapmam gereken bir görüşme var da."

Serra onun aklında ne olduğunu ölçmeye çalışarak yüzüne baktı... Sonra gurur duyan gülümsemesi biraz daha derinleşti, başıyla onay verdi. "Git, Asteğmen. Biz de Nesil ile sohbet edelim biraz."

* * *

Köprüye doğru Serra ile birlikte yürürlerken Nesil düşünceliydi. Bir yandan aklında yaşadığı sarsıcı deneyimin sahneleri dönmekteydi... Bir yandan da insan ilişkileri konusunda duyduklarını, gördüklerini kafasında birleştiriyor, sonuçlara ulaşıyordu.

"Kaptan, orijinal XND ile nasıl tanışmıştınız?" diye sordu bir ara.

"Birlikte büyüdük," dedi Serra. "Onunla çocukluk arkadaşydık."

Nesil'in dudakları hayretle aralandı. "Öyleyse şimdi onun klonlarıyla çalışmak size çok ilginç geliyor olmalı..."

"İlk zamanlarda onları her görüşümde anıların hücumuna uğruyordum," diyerek onayladı Serra. "Ve çok da gurur duyduğum anılar değildi... Ama sonra gittikçe alıştım."

"Üstüne varırdım' derken kastettiğiniz şey mi rahatsız ediyordu sizi?"

"O kıza berbat davranırdım," dedi Serra, dürüst ve açık bir şekilde. "Daha gençken, sinirime dokunan insanlara karşı gösterecek fazla anlayışım yoktu."

"Orijinal XND sinirinize mi dokunuyordu?"

"Öyle. Uzun yıllar boyunca onu farklı şekilde değerlendirdim. Gerçekte neyi niye yaptığımı ancak yavaş yavaş çözebildim. Şimdi benzer hareketleri klonlarda görüyorum... Equidnus canavarları gibi yaşamaktan rahatsız olup o hayatı geride bırakmaları... Zarar vermekten nefret etmeleri... Bunu yapmaktansa kendileri hırpalanmayı göze almaları... Tıpkı bir zamanlar Logan'ın sergilediği tarza benziyor. Ben ise o hikayenin kötü karakteri gibi kalmış buluyorum kendimi. Aslında bu açıdan XND klonlarıyla daha çok ortak nokta var. Onlar da, ben de yolumuzu geçmişte yaptığımız belli şeylerden rahatsızlık duyarak çiziyoruz..."

Nesil yine düşünceli bir ifadeye büründü. "Peki ama... Geçmişleri yüzünden onlardan intikam almak isteyen birileri karşlarına her çıktığında böyle bloke mi olacaklar? Günün birinde kendilerini onlardan birine öldürtene dek?"

"Ah hayır, sanmıyorum," dedi Serra. "Başkalarını korumak adına harekete geçmeleri gerektiğinde, güçlerini kalibre etmekte hiç sorun yaşamıyorlar. Ancak saldırı yalnızca ve direkt olarak kendilerine geldiğinde bocalıyorlar... Kafalarının bulandığını, kontrollerinin zorlandığını hissedip kendilerini tutuyorlar... Logan da böyleydi. Fırtına geçip gidene dek dışlarını sıkır ve beklerdi. Ama sonunda bir şekilde hayatta kalmayı da başarırdı."

"Peki sonra ona ne oldu? Yani geçmiş zaman kullandığımıza göre...?"

"Ah, düşündüğün gibi değil... Aslında tam olarak ne olduğundan hiçbirimiz emin değiliz. Logan bir kaza geçirdi ve bu evrenin dışına itilerek uzaydan kayboldu..."

"Ah, biliyorum—"

Serra genç kızın ses tonunda birşeyler hissedip koridorun ortasında durakladı, hayretle ona doğru döndü. "Ne?"

Nesil'in kafasında gerçekler, adeta duyulur bir 'klik' sesiyle bağlantılanıp yerine oturmuştu. "Şimdi anladım," dedi. "Bana ulaşmış, zihnime yön vermişti—"

"Var Eden aşkına, tatlım, sen neden bahsediyorsun?"

"Şey..." dedi Nesil. "Sanırım... Ben Logan ile tanıştım."

Sonra anlatmaya başladı.

LANCET tarafından uzay-zamanda pinpon topu gibi oradan oraya gönderilir, kuantum havuzundan geçerek sürüklenirken yaşadığı o deneyimi hatırlıyordu. Arı'yı o sunak taşından kaldırmaya çalıştığı sahnedeki hemen sonra... Birşey... Birisi... Nesil ile zihinsel bir bağlantı kurmuş ve ona yol göstermişti.

Nasıl düşünürsen öyle olacaklar, demişti, Nesil üstüne üstüne gelen o yıldızlardan ürktüğü sırada... *Neden korktuğuna odaklanma. Ne istediğine odaklan. Senin neyi nasıl şekillendirdiğin, sana göre fark yaratacak.*

İşte, kuantum evreninde insan beyninin kendine nasıl bir hayat hazırladığının güzel bir özeti, diye düşünüyordu Nesil.

Zira o andayken zihninde canlandırdığı herşeyin şimdi gerçekleşmiş olduğunu

görebiliyordu... İçine düştüğü o zaman tuzağından kurtulmuştu. Doğay'a ne olduğunu anlamıştı. Onun güvende olup sevdiği bilim dalında rahat çalışması için bir departman dolusu insanın uğraşmasına şahit olmuştu. Kendi de elinden geleni yaparak onlara katılmıştı.

'Zaman yolculuğu denen bu yerin dibine batasınca şeyi doğru dürüst anlayabilmek istiyorum!' diye düşündüğünü de hatırlıyordu...

Ve şu anda bir atomaltı fizik bilimcisi olarak, konuya ortalama bir Dawniandan daha fazla hakimiyet sağlayacak bilgi birikimine sahipti.

Şimdi de eğer insanlığa gerçek anlamda iyi bir hizmette bulunmak istiyorsa... Kendi zamanına döndüğünde bu bilgisini, insanların zaman yolculuğu yöntemlerini keşfetmesi için değil, etmemesi için kullanması gerekecekti...

... Ta ki insanlık, böyle bir imkanı kullanırken, inine ganimet toplayan bir ayı zarafetinden daha fazlasını tutturmayı öğrenene dek.

Bölüm 39

Dawnian Devriye Gemisi Turkuaz

Geminin hapishanesi, başında robot nöbetçi duran ve iki duvarı güç alanlarından oluşan ortalama genişlikte bir bölme şeklinde düzenlenmişti.

Mahkumun yatması veya oturması için diğer duvarlardan birine monte edilmiş ünitenin kenarına yaslanmıştı Herafin. Ziyaret bölümüne birinin girdiğini farkedip başını kaldırdı, saydam güç alanının ötesine baktı.

Gelenin Rehan olduğunu gördü, ama yüzündeki ifade sabit kaldı. Kollarını bağladı, gözlerini boşluğa dikti.

Rehan, Grekolu kaptanın karşısına geçti ve onu bir süre süzdü. Sonra tepeden inme, düz bir yaklaşımla sordu. "Bizi neden öldürmedin?"

Herafin sinirli bir ifadeyle güldü. "Buraya bunu sormak için mi geldin?"

"Sırf bunun için değil. Yapmam gereken birşey daha var."

"Senin ne yapman gerektiği beni hiç ilgilendirmiyor."

"Olabilir. Fark etmez. Ben üstüme düşeni yerine getireceğim. Sonra top sendeyken hangi tepkiyi istiyorsan onu gösterirsin."

Herafin'in yüzü birden öfkeyle, kulaklarına kadar kızardı. "Seni öldüreceğim... Diğerlerini de... Yavaş yavaş ve acı çektirerek. Bunu biliyorsun değil mi?"

Rehan tehdit karşısında gözünü bile kırpmadı. Grekolu kadının XND klonlarına karşı ne hissettiği yeni bir veri değildi ne de olsa.

"Ben de onu merak ediyorum işte," dedi onun yerine. "Elinde rehine vardı... Hazır yapabileceklerimiz kısıtlı ve ortam bizim aleyhimizeyken... Mükemmel bir fırsat yakalamışken... Neden kullanmadın?"

Aslında Herafin de kendiyile başbaşa kaldığından beri bunu sormaktaydı kendine... En azından Arı'nın işini bitirebilecekken, onun yerine gidip mobilya modülünü parçalamıştı. Yaslandığı yerden kalktı, Rehan'a güç alanının izin verdiği kadar yaklaştı, nefret dolu bakışlarını Rehan'ın gözlerine dikti.

"Bilmiyorum, lanet olası," diye hırladı. "Karşımda ikinizi de melül melül, koyun gibi bakarken görmek kafamı karıştırdı. Şimdi sen söyle bakalım, niye doğru dürüst dövüşmediniz? Dawnianlar için çalışmak sizi savaşı olmaktan çıkarıp, mazoşist birer sapık haline mi getirdi yoksa?"

Bu kez sinirli sinirli gülme sırası Rehan'daydı. Ah, harika, dedi kendi kendine. Gayret edip doğru olanı yapıyorsun... Ve bu kez saldırganlığı marifet sanan biri çıkıp seni sapıklıkla suçluyor.

"Sana vuramazdım," diye yanıtladı.

"Nedenmiş o?" diye sordu Herafin. "Yoksa aynı zamanda korkak da mı oldunuz?"

"Yanıtların ilköğretim çocuğu düzeyinde seyrediyor," dedi Rehan. "Ama fark etmez. Benden duymam gereken şey yine aynı. Sana vuramazdım, çünkü... Sen haklıydın."

Herafin'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sen haklıydın," diye tekrarladı Rehan. "Sen ve senin gibiler... Bize karşı haklılar. Mekim senin erkek kardeşini öldürmemeliydi. Biz General Sinnon'un emirlerine uyup diğerlerine o yaptıklarımızı yapmamalıydık. Gücümüzün yanlış kişinin emrinde olduğunu daha önce fark etmeliydik..."

Herafin duymayı reddedercesine başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Kes artık, seni adi — Kara deliğin dibini boylayası—"

"Ama yapamadık," dedi Rehan, hiç duraksamadan. "Kapasitemiz ancak bu kadarına yetti... Aklımız erdiği andan itibaren yaptıklarımızdan rahatsız olmaya başladık, ama vaktinde durduramadık. O zamana dek verdiğimiz zararı hiçbir şey değiştiremez. Aldığımız canları hiçkimse geri getiremez. İşte bu yüzden haklısınız..."

"... Seni öldüreceğim lanet olası," dedi Herafin, gözleri hırsıyla yaşlanarak. "Asıl bunu hiçbir şey değiştiremez."

"... İşte bu yüzden karşımıza çıktığınızda size bir fiske daha vuramayız," diye devam etti Rehan. "Bu yanlışın üstüne yanlış eklemek gibi olur. Çünkü zaten size borçlu durumdayız."

"Sus artık!" diye haykırdı Herafin, avazı çıktığı kadar bağırarak. Ellerini kulaklarına bastırmıştı.

Tam o sırada kapıda beliren Arı, yüzünü buruşturup yavaş ve temkinli bir yürüyüşle içeriye girdi. "Sizi de iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor... Hemen melodrama başlıyorsunuz."

Hem Rehan, hem de Herafin aynı anda başlarını Arı'ya doğru çevirdi. Grekolu kadın yeni geleni ateş saçan bakışlarla süzerken, Rehan daha sakin bir ifadeyle sordu. "Senin ayakta ne işin var?"

"Sağlık görevlisini yapmam gereken önemli bir işim olduğuna ikna ettim."

"Sahi mi?" diye sırıttı Rehan. "Neymiş o?"

"Galiba senin yaptığının aynısı," dedi Arı, Herafin'i işaret ederek.

"İkiniz de karşımdan defolun," diye hırladı Herafin. "Sizi dinlemek istemiyorum."

Rehan eko verir gibi ekledi. "Dinlemek istemiyor... Yalnızca öldürmek istiyor."

"Evet," dedi Arı. "Bunu gördük. Eline fırsat geçtiğinde pek güzel kullandı doğrusu."

Herafin hırsıyla içini çekip yere tükürdü. "Bundan sonra görüşeceğiz sizinle. Artık bir kariyerim kalmadığına göre, hepinizin teker teker canına okumaktan başka düşünecek şeyim de kalmadı demektir..."

"İşte orada yanılıyorsun," dedi Arı. "Çok önemli hafifletici sebeplerin var. Biz de ifademizi ona göre vereceğiz. Kendini duygusal sebeplerle hukuk dışı bir davaya kaptırdığın için kınama cezası ve rehabilitasyon alman gerekecek, ama kariyerin devam edecek."

"Sizden hiçbir şey istemiyorum," dedi Herafin. "Ellerimin arasında can verdiğinizi görmek hariç."

"Önce bir serbest kal," dedi Arı, hapis bölmesindeki kadının karşısına geçerek. "Sonrasını sonra düşünürüz. Eğer istiyorsan yine peşimize düşer, şansın varsa istediğini elde edersin... Hodri meydan. İyi olan kazansın."

Herafin ilk kez verecek zehirli bir yanıt bulamayıp sessiz kaldı.

Gözleri Arı ile Rehan arasında bir süre gidip geldi. Ellerini şakaklarına götürüp birkaç kez ovaladı. Arkasına döndü, mahkum yatağına kadar yürüdü, sonra geri gelip yine güç alanının önünde durdu.

"Lanet olası hilkat garibesi," diye homurdandı sonra. "Laf olsun diye meydan okuduğunu biliyorum. Seni elime geçirdiğimde yine suratıma koyun gibi bakacak ve kendini savunmayı bile reddedeceksin, değil mi?"

"Bu seni niye bu kadar çarpıyor ki?" diye sordu Arı. "Bırak ne tepki istiyorsam onu vereyim. Sen de kendi işine bak."

"Sen beni ne sanıyorsun?" dedi Herafin aksi aksi. "Beyninin korteksi erimiş sadist bir manyağa benziyor muyum? Karşımda gerçek bir canavar görmeliyim ki hakettiği cezayı doğru dürüst verebileyim..."

"Benziyor mu gerçekten?" diye sordu Rehan, Arı'ya dönerek.

"Öyleyse kararımı daha sonra kendin verirsin," dedi Arı, Herafin'e hitaben. "Hâlâ bizi öldürmek isteyip istemediğini ölçer, ona göre davranırsın. Ve hayır, benzemiyorsun. Körcesine kilitlenen biri olmadığını açıkça gösterdin."

Herafin başını hafifçe yana eğdi, merakla süzerek XND klonlarına baktı. "Yeni modanız bu mu şimdi? Düşmanınızı son noktaya kadar getir, ama kafasını ezmeden bırak? Siz tuhaf yaratıkların içinde hiç kazanma güdüsü yok mu artık?"

Rehan gevrek bir kakhaha attı.

"Var elbette," dedi Arı. "Ama bizim 'kelle sayma' biçimimiz farklı."

"Zaferlerimizi söndürdüklerimizle değil, uçurumdan döndürdüklerimizle ölçüyoruz," diye ekledi Rehan.

"Kazanma mantığımız rakibimizi de kapsıyor üstelik," diye tamamladı Arı.

Herafin 'haydi canım sen de' dercesine soluğunu burnundan üfledi.

Arı ağır ağır dönüp kapıya doğru yürüyecek oldu... Sonra Herafin'in arkasından seslendiğini duydu. Durakladı, tekrar geriye döndü. "Ne?"

Herafin başparmağını doğrultarak Rehan'ı gösterdi. "Bu serserinin buraya neden geldiğini biliyorum. Bana söyledi ve dediğini de yerine getirdi. Ama aynısını senden duymadım... Şimdi duymak istiyorum."

"Tamam?"

"Bana yaptıkların için üzgün olduğunu ve özür dilediğini söyle."

"Ah, evet. Haklısın." Arı soluğunu topladı, vücudunu yarasının izin verdiğiince dikleştirdi, gözlerini Herafin'inkilere kilitledi.

"Vaktinde yanlış insanın emirlerini yerine getirirken sebep olduğum zarar, acı ve ölümler için üzgünüm ve özür diliyorum," dedi sonra, dürüst, açık, rahat ve berrak bir sesle. "Aklım bende olduğu sürece bunun tekrarına asla izin vermeyeceğim."

Herafin sıktığı dişlerini de, yumruklarını da gevşetti. Duyduklarının keyfini çıkarıp sakinleşmeye çalışarak derin bir soluk çekti, başını hafifçe kaldırıp gözlerini bir süre için yumdu.

"Diğerlerinin de özür dilediğini duymak istiyorum," dedi sonra. "Serin'in ve Aura'nın."

"Bunu ayarlarız," diye yanıtladı Arı. "Onlarla bağlantıya geçip seninle buluşmalarını sağlayacağım."

"Onlar da bu konuda sizin gibi mi düşünüyor?"

"Evet."

"Harika," dedi Herafin, huysuzca gülerek. "Çok güzel. Müthiş. Sizi gezegenin dibine batasicalar... Sizden ruhsuz katiller olduğunuz için nefret ediyordum... Şimdi de ruhsuz katiller olmadığınız için nefret ediyorum. Şimdi lütfen şuradan çıkıp gidin ve beni biraz yalnız bırakın, tamam mı?"

Rehan, Herafin'in mahkum yatağına uzanıp arkasını dönmesini, kafasını kollarının arasına alıp kendi içine yumulmasını izledi. Sonra kapıdan çıkmakta olan Arı'ya yetişti, yürümesine yardımcı olmak üzere kolunu onun beline doladı.

"Şimdi o revire dönecek ve en az birkaç saatlik uyku çekeceksin," diye homurdandı. "Yoksa seni o yatağa bağlayıp başına da nöbetçi olarak Nesil'i bırakacağım, haberin olsun."

Bölüm 40

2591 - Dawnian Zaman Üssü

"Seni yine aldığımız noktaya geri bırakacağız." dedi Albay Genc. "Kartının giriş kaydı var, çıkış kaydı da olmalı. Laboratuvara niçin geri döndüğüne dair sorular uyanması olasılığı mevcut. Gerekirse orada eşya unuttuğunu belirtirsin. Laboratuvardan çıkar çıkmaz alt kattaki öğrenci dolaplarına uğramalısın."

Nesil ekrandaki kendi görüntüsüne baktı. 2019 yılındaki, beş numaralı APB laboratuvarının ortasında kollarını kavuşturup dikilmiş, Optimizere anlaşmanın kendine düşen kısmını tamamlaması için seslendiği hâli vardı önünde.

"Geçtiğimiz haftalar boyunca fizyo-yaşın ilerledi," diye devam etti Albay. "Ama bunu orada yalnızca sen biliyor olacaksın. Kronolojik yaşın yine aynı gibi algılanacak. Aile üyelerin seni uzun aralıklarla görmeyip, sonradan karşılmasına biraz daha olgunlaşmış biçimde çıkmaya zaten alışkınlar. Dikkat etmen gereken asıl şey, yakın zamanda görüştüğün dostlarına karşı olan hareketlerin. Kendi tepkilerinde onların garipseyeceği sıçramalar yakalarsan, bir şekilde açıklamada bulunman gerekecek. Bunun için hazırlıklı olmalısın."

"Anladım," dedi Nesil. "İşin o bölümüyle bir şekilde başa çıkabileceğimi düşünüyorum... Ama kendi kafamın içiyle nasıl başa çıkacağım, işte orası meçhul..."

"Nasıl yani?" diye sordu Arı. Koltuğa oturmuş olan Nesil'in yanındaki masanın kenarına yaslanmış, ellerini masanın iki yanına dayamıştı.

"Bilmiyorum," dedi genç kız. "İçimde garip bir hüzün var. Sanki... Yine gidip insanların birbirine yeterince iyi davranmadığı karanlık bir çukura gömülecekmişim gibi... Ve üstelik bu bahsettiğim şey benim kendi hayatım!"

Arı elini Nesil'in omuzuna koydu. "Bu o kadar da doğru değil, inan bana. Ben oralarda birkaç yılımı geçirdim. Ömrümün geri kalanını o yüzyıllarda saklanarak tamamlamak zorunda olduğumu sandığım zamanlardı. Bir aile kurmuştum, hatta çocuğum bile oldu..."

"Ah, hatırladım," dedi Nesil. "Bana ondan bahsetmişsiniz... Hani şu 2050'lerde, benim ülkemde yaşayan..."

Arı güldü. "Hayır, karıştırmışsın. O aklında kalan Serin'in çocuğu, benimki değil."

"Doğru ya... Seninki neredeydi peki?"

"Diğer Dawnian çocuklarıyla birlikte Yeşil Departman'da büyüyor."

"Hah, hiç şaşırmadım. Tabii ki ilk fırsatta onu kendi zamanına getirip ait olduğu yerde büyümesini sağlamışsındır..."

"Ah, hayır," dedi Arı. "Eğer gerekseydi pekala orada da büyüebilir ve iyi bir hayatı olabilirdi. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Bugün galakside ne görüyorsan hepsinin temelleri oralarda, o zamanlarda da var... Ve insanların birbirine düzgün davranmayı, birbirini umursamayı tercih eden tarafını orada da rahat rahat görebiliyorsun, hem de baktığın çoğu yerde."

"Ancak o gözle bakıp ısrarla ararsan," dedi Nesil. "Halbuki öbür türüleri daha kalabalık... Hatta aramana gerek kalmadan gözüne atıyorlar..."

"İşin o bölümü burada da aynı," dedi Arı. "İnsan tabiatının her yönüyle burada da

karşılaşıyorsun. Beni kurban niyetine kullanmaya kalkan o kabile yerleşimi rahibini unuttun mu?"

Nesil içinin çekti. "Yine de... Sizleri bir daha göremeyecek olmak bana çok zor gelecek."

"Bir dakika," dedi, tam o sırada kapıdan girmekte olan Optimizer. "Bizi bir daha göremeyeceğini de nereden çıkardın?"

Nesil şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yani? Görebilecek miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı Arı. "Sonuçta bizi unutulabilmeni filan bekleyemeyeceğimize göre? Ya da şu yaşadıklarımı, zihninin gerilerine bir daha çıkmamak üzere görebilmeni?"

"Ah, tabii ki hayır..."

"Sana böyle bir deneyim yaşattıktan sonra kendi zamanına gönderip başının çaresine bırakmak hem teknik, hem de etik açıdan büyük hata olur," diye açıkladı Albay Genc.

"Şunu hemen açıklığa kavuşturalım," diye devam etti Optimizer. "Seni buraya bazı şeyleri bilerek ve göze alarak getirdik. Artık bizi tanıyorsun. Dünyaya ve hayata dair tecrübelerin arasında, artık kendi zamanının beşyüz yıl sonrası da var... Bu da senin psiko-karakterik yapının değişmesi ve gelişmesi anlamına geliyor. Bu veriden yoksun olduğun eski fizyo-zamanındaki haline bir daha geri dönmen mümkün değil."

"Yani açıkçası, artık senin ve bizim birbirimizi tanıyıp bağlantı halinde olduğumuz bir gerçekliği yaşıyoruz," diye özetledi Albay.

"Doğru," dedi Optimizer. "Bu da senin bundan sonraki hayatın boyunca hem tepkilerinde, hem tercihlerinde, hem de veri algılayıp değerlendirme tarzında değişikliklere yol açacak. Bunlar eğer senin başını derde sokar veya birlikte oluşturduğumuz gerçekliğe tehlikeli olasılıklar getirirse, devreye girip sana yol göstermemiz gerekecek."

"Dahası var," dedi Albay Genc. "Hiçbir sorun çıkmasa bile, kendi psikolojin sana zor anlar yaşatabilir. Belki ara sıra kendini hayatın doğal akışının getirdiği güç durumlarda bulacaksın. Hatta zaman zaman hayat tatsızlaştığında, kendini bunalmış hissettiğinde, aklına 'keşke orada kalmış olsaydım, bütün bunlarla uğraşmazdım' şeklinde düşünceler gelecek... Bunlar insan tabiatında daima rastlanabilecek normal hissiyatlardır. Ama insanı hatalara çok rahat sürükleyebilirler de..."

"... Ve seni bütün bunlarla boğuşmak üzere tek başına bırakacak değiliz," diye tamamladı Optimizer. "Bu noktadan sonra olmaz."

Bütün bunları dinlerken Nesil'in yüzü aydınlanmıştı. "Ge— gerçekten mi?" dedi, dili dolaşarak.

Arı onun bu denli etkilenmesine şaşırılmış gibi gülümsedi. "Sen kendi zamanında bu konuyu ele alan kaç roman okudun, Var Eden aşkına? Geleceğe yolculuk yapmış birinin eski hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam etmesi ancak onlarda mümkün olur..."

"Yani bundan sonra... Biz... Ama nasıl—"

"Hiç de zor değil, merak etme," dedi Albay Genc. "Biraz uyanık ve dikkatli olmak yeter. Çünkü aslında evren aynı zamanda böyle bir yer... Yani farklı zaman algılarından gelen insanların dostluk ve alışveriş içinde olabildiği, hayatı birlikte karşılayabildiği bir yer."

"Senin zamanındakilerin henüz bundan haberi yok, hepsi bu," dedi Optimizer. Bir yandan

elindeki bilgisayarla LANCET arşivine bağlanmakla meşguldü. Yarım ay şeklindeki görüntü elektrodunu şakağına iliştiirdi, gözünün önünde akmaya başlayan görüntü ve verileri taramaya koyuldu. "Şimdi... Geri dönüşünden sonra bocalamaman için, sana hangi olayları beklemen gerektiği konusunda birkaç şey göstereceğim..."

Nesil'in aklına birşey gelmişçesine kaşları çatıldı. "Doğay... Ona ne olacak? Yani genç olanının APB profesörü haline geleceğini biliyorum... Ama ya diğeri?"

"Profesör olanı diğeri zaten," diye düzeltti Optimizer. "Yani senin tanıdığın, yaşı daha büyük olan Doğay. Küçüğüyle karıştırılmamak için artık Devran adını almış. Önünüzde onunla birlikte başarıyla yürüteceğiniz bir bilimsel kariyer var şimdi."

"Devran..." dedi Nesil, yeni ismin tadına bakar gibi. "Tamam. Ama... Ortadaki o görüntü alanına yansıyan Doğay— O hangisiydi?"

"Genç olanıydı. O sırada Profesör genç yaşta bir kan davasına kurban gittiği için, geriye yalnızca o kalmıştı. Ama hatırlarsan Asteğmen Aree'nin operasyonu, Profesörün de algımızda yerini koruduğu gerçekliği sabitlemekte başarılı oldu..."

"Bir dakika şimdi," dedi Nesil telaşla. "Yani eğer sizler ve Arı olmasanız, ben Doğay'ı kendi genç hali ile birlikte Bahçelievler'e gönderdiğimde, onu son defa mı canlı görmüş olacaktım?"

"Eğer bizler olmasak, senin için Doğay yalnızca fakültedeki son yılında tanıdığın, hayatından kısa süre için gelip geçen bir ilk sınıf öğrencisi olacaktı," diye hatırlattı Optimizer.

Nesil elini şakağına dayadı. "Tamam... Doğru. Bütün bu olay akışları insanın başını döndürüyor."

"Merak etme, alışırın. Şimdi... Genç olan Doğay, atomaltı fizik bilimleriyle ancak yan meşgale düzeyinde ilgileniyor... Asıl işi oto mekanığı olarak kalmış. Petrol yakıtıyla çalışan otomobillerden, alternatif enerji kullanan modellere geçiş yıllarında yaşadığı için, kariyeri hayli parlak. Kafasının çalışma biçimi ona bu alanda da büyük avantaj sağlamış olsa gerek....."

Optimizer anlatmaya devam ederken Nesil içinde ilk defa, geride bıraktığı yaşamının ayrıntılarını yeniden toparlamak için bir heyecan kıpırtısı hissetti.

Hayatının sevdiği, onu mutlu eden, tatmin ve zafer hissi veren ayrıntılarını gözünün önüne getirmeye başladı genç kız. Ailesini, çevresini, Doğay'ı, kendi zamanının atmosferini pekala özlemişti aslında...

Üniversite çağı geldiğinde atomaltı fiziği alanına, sırf evrenin ne menem bir yer olduğunu tam kavrayıp avucuna alabilme hissiyle ilgi duyduğunu hatırlıyordu... Ve işte ilgisi onu bu noktaya kadar getirmiş, aradığı bilgiyi de tam avucunun içine bırakmıştı.

Genç kız bundan sonraki yaşamını, evrenin gerçeklerine tanıdığı herkesten daha hakim biri olarak geçirecekti.

* * *

2019 - Yeşilköy Sahili

Devran, ara sıra Nesil ile buluştukları o küçük kafeye doğru yaklaştı.

Gözleri önce dışarıdaki masaları, sonra kafenin camlı bölümünü taradı. İçinde garip bir his vardı... Sanki gerçeklik duygusu bir noktasından bel vermiş de, sıkıca yakalayıp hakim olmazsa elinden kaçacakmış gibi, tuhaf bir duyguydu.

Medya haberlerinde Serbazların Reşat'ın, eski Bolu Dağı Tüneli inşaatı civarında ölü bulunduğunu öğrenmişti. Habere göre tünelde kabile hayatı yaşayan teknoloji karşıtı topluluk hakkında, Bolu-Düzce manyetik otopanına yapılan çete baskını ile ilgili olarak soruşturma başlatılmıştı.

Reşat kayıplara karışmanın yolunu böyle bulmuş herhal, diye düşündü Devran. Öyle ya... Önce orada ölüp, sonra bizim karşımıza silah doğrultmaya gelmedi ya bu? Ya haberde, ya da ölü bulunan garibin kimliğinde bit yeniği olsa gerek...

Devran'ın emin olduğu tek şey, Reşat'ın bir daha kan davası için silah çekmek istemediğiydi. Genç adamın tavrında, bakışlarında görmüştü o kararı. Serbazlar teröre kurban verdikleri aile üyesinin yasını tutuyordu şimdi... Ama Devran'ın içinde, Reşat'ın hâlâ bir yerlerde hayatta olduğuna dair kuvvetli bir his vardı. Ailesinin dava uğruna bir başkasını daha gönderip göndermeyeceğini ise ancak zaman gösterecekti.

Kafenin camlı bölümünde, en köşedeki masada bir yandan okuyup bir yandan bitki çayını yudumlayan Nesil'i gördüğünde, Devran'ın yüzü bir gülümseme ile aydınlandı. İçindeki tüm gri bulutlar bir anda dağılıp kayboldu.

Şu dünyada kendisini önemseyen, başına ne geleceğini umursayan bir ailesi, bir de Nesil ablası vardı şimdi...

SON

Kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Eğer beğendiyseniz, birkaç dakikanızı ayırarak pozitif yorumunuzu yazıp eklemenizi rica ederim. Pozitif yorumlarınız bu kitaptan yararlanmak üzere ilgilenen diğer okurlara ışık tutacaktır.

Doktor Özlem Kurdoğlu Kimdir

Doktor Özlem, Tıp Hekimi ve Psikoloji-Kişisel Gelişim alanlarında altı sertifika sahibi Danışmandır. Aynı zamanda kickboks, Tai Chi, Muay Thai sporcusu, arama&kurtarmacı, scuba dalgıç ve bir çocuk annesidir. Yanı sıra Türk dilinde yazılmış, dördü basılmış ve baskıları tükenmiş beş adet bilimkurgu romanının yazarıdır. Okuduğunuz e-kitap, yazarın beşinci romanıdır. Bunların yanı sıra Türkçe ve İngilizce olmak üzere her iki dilde kendi yazdığı bir şiddetten korunma ve kişisel gelişim kitabı da, Smashwords aracılığıyla okurlarına ulaşmaktadır. Kişisel gelişim kitabının hazırlığı sırasında yazar aynı zamanda çizim de yapabildiğini ilk kez fark etmiş, on temel savunma hareketini tarif eden çizimleri kendi genel görünümünü model alarak yapmıştır.

Doktor Özlem'in Diğer Kitapları:

[Doctor Your Fear And Avoid Abuse](#) ("Korkunuzu Söndürün ve Şiddetten Korunun" adlı eserinin İngilizce versiyonu. Smashwords aracılığıyla yayında.)

[Korkunuzu Söndürün ve Şiddetten Korunun](#) ("Doctor Your Fear And Avoid Abuse" adlı eserinin Türkçe versiyonu. Smashwords aracılığıyla yayında.)

Son Cephede Şafak (Yazarın ilk eseri, bilimkurgu romanı. İkinci baskısı tükendi.)

Zafere Çağrı (Yazarın 2nci eseri, bilimkurgu romanı. Baskısı tükendi.)

Alacaşafağın Rengi (Yazarın 3. eseri, bilimkurgu romanı. Baskısı tükendi.)

Karanlık Uykusu (Yazarı 4. eseri, bilimkurgu romanı. Baskısı mevcut.)

Doktor Özlem ile İletişim

<http://www.facebook.com/doktorozlem>

dr.didim@gmail.com